

371 4
ท 170
5 2

การสำรวจความคิดเห็นและสภาพความเป็นจริง เกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว
ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์

ของ

ควรรคิต สุนทรสิงห์

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร 3921575, 3915058

30 เม.ย. 2527

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประธานมิต

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ ๒๕๒๗

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

153736

การสำรวจความคิดเห็นและสภาพความเป็นจริง เกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว
ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ของ

ควรรคิณ สุทธิธรรม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าวิทยานิพนธ์
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2527

✓

การศึกษาค้นคว้ามีความมุ่งหมายเพื่อสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนแนะแนว และครูอื่น ๆ ที่มีต่อการจัดบริการแนะแนวและสภาพความเป็นจริงของการจัดบริการแนะแนวใน โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แบบสอบถามความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนว ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็นหกด้าน คือด้านการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านบริการสนเทศ ด้านบริการให้คำปรึกษา ด้านบริการจัดวางตัวบุคคล ด้านบริการสนเทศ และด้านสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว มีคำถามทั้งหมด 7๑ ข้อ แต่ละข้อถามสองด้าน คือสภาพความเป็นจริงของการจัดบริการและความคิดเห็นที่คิดว่าควรดำเนินการ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย ผู้บริหารโรงเรียน 210 คน ครูแนะแนว 210 คน และครู (อื่น ๆ) 210 คน รวม 630 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ t - test, Analysis of Variance และ S - method

ผลจากการศึกษาพบว่า

1. ผู้บริหารโรงเรียนคิดว่าควรดำเนินการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษามากกว่าครูแนะแนว ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครู (อื่น ๆ) และครูแนะแนวกับครู (อื่น ๆ) มีความคิดเห็นคล้ายกันไม่แตกต่างกัน
2. ส่วนการจัดบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล บริการสนเทศ บริการจัดวางตัวบุคคล บริการติดตามผล และสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว ผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครู (อื่น ๆ) มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน
3. สำหรับสภาพการจัดบริการแนะแนวพบว่า ด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล โรงเรียนขนาดใหญ่มีการจัดบริการมากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก ส่วนโรงเรียนขนาดใหญ่มากกว่าโรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดกลางกับโรงเรียนขนาดเล็กมีการจัดบริการไม่แตกต่างกัน
4. สำหรับบริการอื่นอีกห้าด้านคือ บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการจัดวางตัวบุคคล บริการติดตามผล และสภาพทั่วไปของบริการโรงเรียนทั้งสามขนาดมีการจัดบริการไม่แตกต่างกัน

THE SURVEY OF THE OPINIONS AND CURRENT PRACTICES IN GUIDANCE SERVICES
IN THE PRIMARY SCHOOLS UNDER THE BANGKOK
METROPOLITAN ADMINISTRATION

AN ABSTRACT

BY

KUANKID SOONTARASING

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education Degree
at Srinakharinwirot University
February 1984

The purposes of this study were to survey the opinions of school administrators, school guidance teachers and teachers towards guidance services and current practices in the primary schools under the Bangkok Metropolitan Administration.

The 630 school administrators, the guidance teachers and the teachers of Bangkok Metropolis (each is equal by ratio of 1 : 1 : 1) were selected as the samples. They were tested by the questionnaires. It consisted of six areas of guidance services such as individual inventory service, information service, counseling service, placement service, follow-up service and general service. The questionnaires composed of 79 items, each item inquired both current practices and expected services. The data were analyzed by using the t-test, the Analysis of Variance and the S-method.

The major results were as follows :

1. There was significant difference between the school administrators and the guidance teachers in expectation towards counseling service, but there was neither significant difference between school administrators and teachers, nor between guidance teachers and teachers.

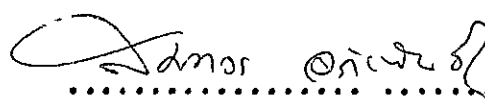
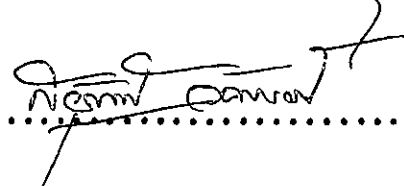
2. There were no significant difference among all groups of samples in expectation towards five residual areas such as individual inventory service, information service, placement service, follow-up service and general service.

3. There was higher significant difference between the sample of the large than the small schools in the current practices of the individual inventory service, but there was neither significant difference between the samples of the large and the medium school, nor the samples of the medium and the small.

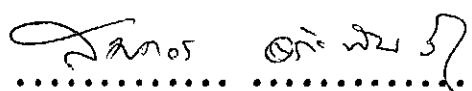
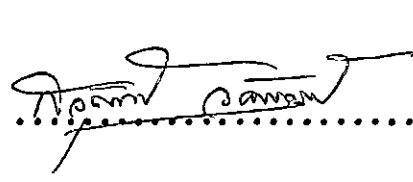
4. There was no significant among all groups of samples in the current practices of the residual five guidance services.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำวันสี่และคณะกรรมการสอบ ใต้พิจารณา
 ปรินซ์นิพนธ์นั้นแล้ว เห็นสมควรรับ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญา
 การศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการที่ปรึกษา

ประธาน
กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

ประธาน
กรรมการ
๗๕.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์สมควร อภัยพันธุ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ เป็นอย่างสูงที่กรุณาเป็นประธานและกรรมการในการหาปฏิญานพนธ์ฉบับนี้ อาจารย์ทั้งสองได้กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ และช่วยตรวจแก้ไขอย่างดียิ่ง จนกระทั่งสำเร็จลุล่วงมาด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.อนันต์ ศรีโสภณ ที่ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเลือกกลุ่มตัวอย่าง และการใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

นอกจากนี้ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ศักดิ์ดาวัลย์ เกษมเนตร ที่ได้กรุณาควบคุมคอมพิวเตอร์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยยังได้รับความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์กมลรัตน์ หล้าสูงนซ์ ซึ่งคอยเป็นห่วงใย พร้อมทั้งให้กำลังใจเสมอมา จนปฏิญานพนธ์ฉบับนี้สำเร็จเป็นรูปเล่ม ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของท่านเป็นอย่างสูง ไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ คณะครูแนะแนว และคณะครูในโรงเรียน ประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 210 โรงเรียน ที่ได้อำนวยความสะดวกและให้ความร่วมมือในการออกแบบสอบถาม

ขอขอบคุณคุณบุญญา ศรีวรพิตน์ คุณมาลีวิมล รักบ้านเกิด และคุณสมเกียรติ ปกติพร ที่ได้ให้ความช่วยเหลือคานทาง ๆ ขอขอบคุณในน้ำใจและพลังใจจากเพื่อน ๆ ที่มิอาจจะกลาวนามในที่นี้ได้หมด และเป็นพิเศษสำหรับคุณวชิรา ชวนชม และคุณจิน นพประเสริฐ ซึ่งผู้วิจัยถือเป็นส่วนหนึ่งของปฏิญานพนธ์ฉบับนี้

ควรคิด สุนทรสิงห์

สารบัญ

บท

หน้า

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	7
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	10
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
	ความหมายของการแนะแนว	11
	การบริหารงานแนะแนว	17
	บทบาทของผู้บริหารโรงเรียนที่มีต่อการบริการแนะแนว	23
	บทบาทของครูแนะแนว	27
	บทบาทของครูที่รับผิดชอบบริการแนะแนวในโรงเรียน	30
	ประโยชน์ของการแนะแนว	34
	เอกสารและงานวิจัยในประเทศ	36
	เอกสารและงานวิจัยในต่างประเทศ	42
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	56
	การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	56
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	59
	ลักษณะของแบบสอบถาม	59

การทดลองใช้เครื่องมือ	61
การเก็บรวบรวมข้อมูล	63
การจัดกระทำกับข้อมูล	64
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	64
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	68
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	68
การวิเคราะห์ข้อมูล	68
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	128
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	128
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	128
กลุ่มตัวอย่าง	128
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	129
การวิเคราะห์ข้อมูล	130
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	131
อภิปรายผล	136
ข้อเสนอแนะ	148
บรรณานุกรม	152
ภาคผนวก	160

บัญชีตาราง

การพ	หน้า
1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามขนาดของโรงเรียน	58
2 คาสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว ด้านบริการการศึกษาแก่นักเรียน เป็นรายบุคคลของบุคลากร ที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน	70
3 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการ การศึกษาแก่นักเรียน เป็นรายบุคคลของบุคลากรที่มีตำแหน่ง แตกต่างกัน	71
4 คาสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้าน บริการสนเทศของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน	72
5 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศ ของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน	73
6 คาสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการ ให้คำปรึกษาของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน	74
7 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการ ให้คำปรึกษาของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน	75
8 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยแต่ละคู่ของความคิดเห็น ต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษาของบุคลากรที่มี ตำแหน่งแตกต่างกัน โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (SCHEFFE)	76
9 คาสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการ จัดวางตัวบุคคลของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน	77
10 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการ จัดวางตัวบุคคลของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน	78

11	คำสถิติพื้นฐานของความคิด เห็นต่อการจัดบริการแนะแนวในค้ำน บริการติดตามผลของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน	79
12	เปรียบเทียบความคิด เห็นต่อการจัดบริการแนะแนวในค้ำน บริการติดตามผลของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน	80
13	คำสถิติพื้นฐานของความคิด เห็นต่อสภาพทั่วไปของการจัด บริการแนะแนวของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน	81
14	เปรียบเทียบความคิด เห็นต่อสภาพทั่วไปของการจัด บริการแนะแนวของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน	82
15	เปรียบเทียบความคิด เห็นต่อการจัดบริการแนะแนวค้ำนบริการ ศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลของบุคลากรที่มีประสบการณ์ ในการทํางานต่างกัน	83
16	เปรียบเทียบความคิด เห็นต่อการจัดบริการแนะแนวค้ำนบริการสนเทศ ของบุคลากรที่มีประสบการณ์การทํางานต่างกัน	84
17	เปรียบเทียบความคิด เห็นต่อการจัดบริการแนะแนวค้ำนบริการ ให้คำปรึกษาของบุคลากรที่มีประสบการณ์การทํางานต่างกัน	85
18	เปรียบเทียบความคิด เห็นต่อการจัดบริการแนะแนวค้ำนบริการ จัดวางตัวบุคคลของบุคลากรที่มีประสบการณ์การทํางานต่างกัน	86
19	เปรียบเทียบความคิด เห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวค้ำนบริการ ติดตามผลของบุคลากรที่มีประสบการณ์การทํางานต่างกัน	87
20	เปรียบเทียบความคิด เห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวค้ำนบริการ บริการแนะแนวของบุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน	88
21	เปรียบเทียบความคิด เห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวค้ำนบริการ การศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลของบุคลากรที่มีความรู้ด้าน การแนะแนวต่างกัน	89

22	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศ ของบุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน	90
23	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการ ให้คำปรึกษาของบุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน	91
24	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการ จัดวางตัวบุคคลของบุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน	92
25	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการ ติดตามผลของบุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน	93
26	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว ของบุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน	94
27	คำสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการ การศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลของบุคลากรในโรงเรียน ต่างขนาดกัน	95
28	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการ การศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลของบุคลากรในโรงเรียน ต่างขนาดกัน	96
29	การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยทีละคู่ของความคิดเห็น ต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล ของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน โดยวิธีของ เชฟเฟ่ (SCHEFFÉ)	97
30	คำสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านการให้ บริการสนเทศของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน	98
31	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านการให้ บริการสนเทศของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน	99

32	การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่ละคู่ของความคิดเห็น ต่อการจัดบริการแนะแนวคำบริการสนเทศของบุคลากรในโรงเรียน ต่างขนาดกันโดยใช้วิธีของ เชฟเฟ่ (SCHEFFE)	100
33	ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวคำบริการ ให้คำปรึกษาของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน	101
34	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวคำบริการ ให้คำปรึกษาของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน	102
35	การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่ละคู่ของความคิดเห็น ต่อการจัดบริการแนะแนวคำบริการให้คำปรึกษาของบุคลากร ในโรงเรียนต่างขนาดกันโดยใช้วิธีของ เชฟเฟ่ (SCHEFFE)	103
36	ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวคำบริการ จัดวางตัวบุคคลของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน	104
37	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวคำบริการจัด วางตัวบุคคลของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน	105
38	การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่ละคู่ของความคิดเห็น ต่อการจัดบริการแนะแนวคำบริการจัดวางตัวบุคคลของบุคลากร ในโรงเรียนต่างขนาดกันโดยใช้วิธีของ เชฟเฟ่ (SCHEFFE)	106
39	ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวคำบริการ ติดตามผลของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน	107
40	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวคำบริการ ติดตามผลของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน	108

41	การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่ละคู่ของความคิดเห็น ต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผลของบุคลากร ในโรงเรียนต่างขนาดกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ (SCHEFFE)	109
42	การสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว ของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน	110
43	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว ของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน	111
44	การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่ละคู่ของความคิดเห็น ต่อสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวของบุคลากรในโรงเรียน ต่างขนาดกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ (SCHEFFE)	112
45	การสถิติพื้นฐานของสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการการศึกษา นักเรียนเป็นรายบุคคลในโรงเรียนต่างขนาดกัน	113
46	เปรียบเทียบสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการการศึกษา นักเรียนเป็นรายบุคคลในโรงเรียนต่างขนาดกัน	114
47	การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่ละคู่ของสภาพการจัด บริการแนะแนวด้านบริการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลในโรงเรียน ต่างขนาดกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ (SCHEFFE)	115
48	การสถิติพื้นฐานของสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศ ในโรงเรียนต่างขนาดกัน	116
49	เปรียบเทียบสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศ ในโรงเรียนต่างขนาดกัน	117

50	การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่ละคู่ของสภาพการจัด บริการแนะแนวด้านบริการสนเทศในโรงเรียนต่างขนาดกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ (SCHEFFÉ)	118
51	การสถิติพื้นฐานของสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษา ในโรงเรียนต่างขนาดกัน	119
52	เปรียบเทียบสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษา ในโรงเรียนต่างขนาดกัน	120
53	การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่ละคู่ของสภาพ การจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษาในโรงเรียน ต่างขนาดกันโดยใช้วิธีของ เชฟเฟ (SCHEFFÉ)	121
54	การสถิติพื้นฐานของสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจัดวางตัวบุคคล ในโรงเรียนต่างขนาดกัน	122
55	เปรียบเทียบสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจัดวางตัวบุคคล ในโรงเรียนต่างขนาดกัน	123
56	การสถิติพื้นฐานของสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผล ในโรงเรียนต่างขนาดกัน	124
57	เปรียบเทียบสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผล ในโรงเรียนต่างขนาดกัน	125
58	การสถิติพื้นฐานของสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน ต่างขนาดกัน	126
59	เปรียบเทียบสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน ต่างขนาดกัน	127

ภูมิหลัง

การพัฒนาประเทศทั้งทางด้านการเศรษฐกิจ สังคม หรือการเมืองย่อมส่งผลไปถึงเสถียรภาพและความมั่นคงของประเทศ การศึกษาโดยเฉพาะในระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาของชนกลุ่มใหญ่มีส่วนช่วยเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะกำลังคนี่นำมาใช้เพื่อพัฒนาประเทศนั้นย่อมผ่านการศึกษามาก่อนอย่างน้อยในระดับประถมศึกษา หากการศึกษาดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพย่อมช่วยให้บุคคลเกิดความเจริญงอกงามทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยสามารถแก้ไขปัญหาค่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิตได้เป็นอย่างดี เกี่ยวกับปัญหาและความต้องการของบุคคลนั้น สิบปนนท์ เกตุทัต (สิบปนนท์ เกตุทัต 2521:5) ได้กล่าวว่า ปัจจัยหลักในการดำเนินชีวิตในปัจจุบันนี้มีใช้เพียงแต่มีอาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรคเท่านั้น แต่มนุษย์เรายังมีความจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ ทักษะ และทักษะในการที่จะทำมาหาเลี้ยงชีพ รู้จักปัญหาและความต้องการตลอดจนหาทางแก้ปัญหาของตนเอง ดังนั้นการให้ความสนใจต่อปัญหามุคคลจึงเป็นปัจจัยหลักที่สำคัญที่สุดในการที่จะทราบถึงความต้องการที่แท้จริงของบุคคลนั้น ๆ เพื่อที่จะได้ให้ความช่วยเหลือได้อย่างถูกต้อง นาฏเจลิยว สุมาวงศ์ (นาฏเจลิยว สุมาวงศ์ 2506 : 79) ได้ให้ความเห็นว่า ในการแก้ปัญหาทางการศึกษา และจิตวิทยานั้นไม่แก้ที่ปลายเหตุ เช่นเดียวกับการรักษาคนไข้ จะมาบอกแต่เพียงอาการแล้วขอยารับประทานไม่ได้ คือต้องศึกษาให้ทราบเสียก่อนว่าปัญหาเกิดขึ้นได้อย่างไร บางทีการศึกษาปัญหานี้เราให้เวลา

นานยิ่งกว่าการแก้ไขอีก ซึ่งปัญหาเหล่านี้ในทางการศึกษาจะแก้ไขได้ด้วยระบบวิธีของการแนะแนว (ไพฑูรย์ สิ้นลารัตน์ 2516 : 17) การแนะแนวเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของการให้การศึกษา และการศึกษาคือเครื่องมืออันสำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาในด้านเศรษฐกิจการเมือง สังคม และวัฒนธรรม และการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวต้องอาศัยกำลังคนเป็นสำคัญ ซึ่งตรงกับคำขวัญของปีเด็กสากล พ.ศ. 2522 ที่ว่า การพัฒนาเด็กคือการพัฒนาชาติ จะเห็นได้ว่าการศึกษามีบทบาทในการพัฒนาในด้านต่าง ๆ และส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของการศึกษาก็คือการแนะแนว ฉะนั้นจุดประสงค์ของการแนะแนวและจุดประสงค์ของการศึกษาจึงเป็นเรื่องเดียวกัน (สุทัศน์ ทิพย์สุวรรณ 2523 : 1) และสอดคล้องกับ วชิรญา บัวศรี (วชิรญา บัวศรี 2519 : 13) ที่กล่าวว่า ในการจัดการศึกษานั้น กระบวนการแนะแนวเป็นส่วนหนึ่งของการให้การศึกษาแก่เยาวชน จะช่วยให้เด็กมีการพัฒนาในด้านสังคม จิตใจ ควบคุมไปกับการให้ความรู้ในด้านวิชาการและเป็นหน้าที่ของทุกคนคือ พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ครู ผู้บริหาร ผู้เชี่ยวชาญ โดยมีกระบวนการทำหน้าที่ประสานงานให้บริการแนะแนวแก่เยาวชนและเป็นผู้ตั้งตัวตั้งในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่เอื้อต่อการพัฒนาเด็ก

✓ ปัจจุบันการแนะแนวเป็นบริการที่สำคัญในโรงเรียน เพราะเป็นกระบวนการที่จะช่วยให้นักเรียนได้เข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อม เพื่อที่จะได้มีความสามารถในการที่จะนำตนเอง การแนะแนวครอบคลุมถึงวัตถุประสงค์สามประการคือ การป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาเกิดขึ้น ช่วยแก้ไขปัญหาก่ที่เกิดขึ้นและช่วยส่งเสริมพัฒนาการของเด็กให้พัฒนาไปจนถึงขีดสุด การแนะแนวน่าจะหมายถึงการแนะแนวชีวิตเพราะการแนะแนวมีความจำเป็นทุกด้านและทุกระยะของชีวิตตั้งแต่คนเริ่มปฏิสนธิไปจนถึงกระทั่งวาระสุดท้ายของชีวิต (สวัสกี สุวรรณอักษร 2519 : 42)

การแนะแนวมักจะมีบทบาทขึ้นหน้าขึ้นตาอยู่เฉพาะในสถานศึกษาระดับมัธยมจนถึงอุดมศึกษา ส่วนระดับอนุบาลและประถมศึกษาชั้นนั้นยังไม่แพร่หลายนักหรือเกือบจะไม่มี

สนใจอย่างจริงจัง ถ้าศึกษากันให้ลึกซึ้งจะพบว่าปัญหาของเด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่มีรากฐานมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็ก ฉะนั้นถ้ามีการแนะแนวตั้งแต่ระดับประถมจะช่วยลดปัญหาวัยรุ่นหรือในขั้นมัธยมได้มาก เด็กจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียนประการใดในอนาคตนั้น วัยแรกเรียนมีผลเป็นอย่างมาก / ฉะนั้นจึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่โรงเรียนประถมศึกษาจะต้องจัดให้มีบริการแนะแนว เพราะเด็กทุกคนต้องการความช่วยเหลือค้นหาวิธีไปสู่เป้าหมาย เด็กที่มีปัญหาในการปรับตัวต้องการแนะแนว เด็กเกเรมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต้องการฟังคนที่เข้าใจ เด็กที่มีสติปัญญาค่ำ มีความบกพร่องทางร่างกาย ปัญหาด้านการเรียนไม่มีความพร้อมยอมรับต้องการคนช่วยดูแล แม้เด็กฉลาดก็ต้องการแนะแนวตั้งแต่วัยแรกเข้าเรียน ปรากฏว่าการที่คนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำกว่าสติปัญญานั้น เนื่องมาจากความบกพร่องต่าง ๆ ที่มีมาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา ถ้ามีบริการแนะแนวก็จะช่วยให้บรรเทาภาวการณ์ในห้องเรียนดีขึ้น กระบวนการแนะแนวนี้เป็นสากลที่จะนำไปใช้กับใคร ที่ใด และโอกาสใดก็ไม่มีปัญหา เพราะเป็นบริการที่ช่วยให้เด็กรู้จักตนเอง สามารถช่วยตนเองและปรับตนให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ฝึกให้รู้จักคิด รู้จักทำ รู้จักตัดสินใจได้อย่างถูกต้องมีเหตุผล ให้มีเจตคติที่ดีต่อ समाชิพ ทุกชนิก/และสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในหลักสูตรประถมศึกษา ฉบับพุทธศักราช 2521 ซึ่งจุดมุ่งหมายที่สำคัญมีอยู่ 4 ประการคือ (1) เพื่อให้เด็กมีคุณสมบัติที่ต้องการ เช่น มีความเสียสละ มีวินัยในตนเอง มีความขยันหมั่นเพียร มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้จักคิด รู้จักทำงาน เป็นต้น (2) เพื่อให้เด็กมีความรู้ และทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิต เช่น ความรู้ทางภาษา กลไกศาสตร์ กฎหมาย การทำงาน เป็นต้น (3) เพื่อให้เด็กมีชีวิตที่สงบสุข เช่น รู้จักปรับตนได้ทั้งในสังคม รู้จักใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ เป็นต้น และ (4) เพื่อให้เด็กเป็นสมาชิกที่ดีของชุมชนและชาติ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงด้านเนื้อหาวิชา วิธีการสอนและการประเมินผล ฯลฯ ย่อมเป็นปัญหาสำหรับครู และผู้บริหารโรงเรียน

เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะครูที่สอนในระดับประถมศึกษา ส่วนใหญ่ต้องสอนไม่ต่ำกว่า สัปดาห์ละ 20 ชั่วโมง การแนะแนวจึงเข้ามามีบทบาทมากในการให้บริการเพื่อช่วย ให้เด็กได้เรียนรู้ทั้งด้านวิชาการและด้านการปรับตัวในสังคมเพื่อที่เด็กจะได้พัฒนาทุกด้าน

ฝ่ายบริหารโรงเรียนได้แก่ อาจารย์ใหญ่ มีหน้าที่โดยตรงที่จะบริหารการศึกษา ภายในโรงเรียนให้เป็นไปตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการและเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ในทุกด้าน หน่วยงานที่ทันสมัยเริ่มต้นตัวที่จะนำวิธีการแนะแนวมาใช้ในการบริหารงาน ด้านบุคคล เพื่อบริการและขจัดปัญหาอันอาจจะเกิดขึ้น เมื่อใดที่ผู้บริหารเล็งเห็นประโยชน์ มีการเข้าใจบริการแนะแนวอย่างถูกต้อง และมีบุคลากรพร้อมที่จะเป็นนักแนะแนว เมื่อนั้น งานแนะแนวก็จะได้มีโอกาสรับใช้กันทุกวงการ งานแนะแนวจะประสบผลสำเร็จลุล่วงไป ด้วยดีก็ต่อจากอาศัยปัจจัยหลายอย่าง ระบบการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนก็เป็นสิ่งสำคัญ ประการหนึ่ง จึงมีความจำเป็นต้องวางโครงการเกี่ยวกับระบบบริหารหน่วยงานนี้อย่าง รอบคอบ ผู้บริหารโดยเฉพาะอย่างยิ่งหัวหน้าสถาบันนั้นจะต้องมีเจตคติที่ดีต่อโครงการ แนะแนว รู้คุณค่าประโยชน์ และมีความสนใจให้ความเอาใจใส่อย่างแท้จริง มิฉะนั้นแล้ว โครงการแนะแนวย่อมมีแนวโน้มที่จะประสบความล้มเหลว โครงการจัดบริการแนะแนว ของสถานศึกษาจะดำเนินไปด้วยดีก็โดยที่ผู้บริหาร ครูอาจารย์ ผู้ปกครองให้ความร่วมมือกัน อย่างจริงจัง จึงจะส่งผลให้การบริหารงานการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้จะต้อง ขึ้นอยู่กับสถานศึกษานั้นมีผู้ที่มีความรู้ด้านการแนะแนวเป็นศูนย์กลางและมีผู้บริหารสนับสนุน เห็นความสำคัญของการจัดบริการแนะแนว ผู้บริหารจึงต้องเข้าใจลักษณะและขอบข่าย จุดมุ่งหมาย ปรัชญา และคุณค่าประโยชน์ของบริการแนะแนว และพร้อมที่จะให้ความสนับสนุน ทั้งงบประมาณ สถานที่ อุปกรณ์ บุคลากร และเวลา นับว่าผู้บริหารโรงเรียนและครู เป็นผู้รับผิดชอบในการจัดการศึกษาร่วมกัน ความคิดเห็นของบุคลากรเหล่านี้จึงเป็นสิ่งที่ น่าจะนำมาพิจารณาในการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนระดับประถมศึกษาสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องนี้

สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้ผู้วิจัยสนใจค้นคว้าเรื่องนี้คือ เนื่องจากการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เป็นงานที่กรุงเทพมหานครรับผิดชอบและดำเนินการอยู่แล้วจึงต้องรับผิดชอบในการผลิตเยาวชนที่มีคุณภาพ การแนะแนวได้เข้ามาศึกษาและเริ่มต้นอย่างจริงจัง เมื่อ พ.ศ. 2521 กรุงเทพมหานครเข้ารับการอบรมวิชาการแนะแนวโรงเรียนละหนึ่งคนในแต่ละปี และในแผนพัฒนาการศึกษาของกรุงเทพมหานคร ฉบับที่ 2 ได้บรรจุโครงการแนะแนวไว้ (แผนพัฒนาการศึกษาของกรุงเทพมหานคร ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2525 - 2529) มีการติดตามประเมินผลโครงการนี้เป็นระยะ ๆ ผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้ร่วมรับผิดชอบดำเนินโครงการได้พิจารณาเห็นสมควรที่ผู้วิจัยถึงสภาพการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน เพื่อให้ผลของการศึกษาเป็นข้อมูลส่วนหนึ่งในการสนับสนุนโครงการให้บรรลุตามเป้าหมายและบรรลุจุดหมายของการแนะแนวด้วย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครูเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาสภาพความเป็นจริงในเรื่องการจัดบริการแนะแนวของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะสะท้อนสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน และครู ช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องและรับผิดชอบ ซึ่งได้แก่บุคลากร

ทางการศึกษาตระหนักในความร่วมมือกันจะร่วมกันดำเนินการวางแผนปรับปรุง
เสนอแนะการจัดบริการแนะแนวที่เหมาะสมกับสภาพของโรงเรียนระดับประถมศึกษา
สังกัดกรุงเทพมหานคร และเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายโครงการแนะแนวของ
กรุงเทพมหานคร นอกจากนี้ยังเป็นผลกระทบต่อโรงเรียนในสังกัดอื่น โรงเรียน
ในส่วนภูมิภาค และต่อการศึกษาในระดับสูงต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาวิจัยครั้งนี้จะศึกษาจากที่อยู่ในขอบเขตของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
และตัวแปรดังต่อไปนี้

1. ประชากร เป็นผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครูในโรงเรียน
ประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และ
ขนาดเล็ก โดยใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)
ตามขนาดของโรงเรียนออกอย่างละ 50 เปอร์เซ็นต์ ผู้บริหารโรงเรียนเอามา
ทั้งหมดจากโรงเรียนที่สุ่มได้ ครูแนะแนว ใ้มาจากครูแนะแนวหรือครูที่ได้รับการ
แต่งตั้งหรือมอบหมายจากผู้บริหารโรงเรียนให้ปฏิบัติหน้าที่ครูแนะแนวในโรงเรียน
กลุ่มตัวอย่างโรงเรียนละ 1 คน และครูอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ครูแนะแนวสุ่มมาจากโรงเรียน
ในกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนละ 1 คน

รวมกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 630 คน

2. ตัวแปรที่จะศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable)

2.1.1 ตำแหน่งของบุคลากร

- ผู้บริหารโรงเรียน
- ครูแนะแนว
- ครู

2.1.2 ประสบการณ์ในการทำงาน

- ประสบการณ์น้อย
- ประสบการณ์มาก

2.1.3 ความรู้ทางด้านการแนะแนว

- เคยผ่านการศึกษาค้นคว้าหรืออบรมเกี่ยวกับการแนะแนวมาแล้ว
- ไม่เคยผ่านการศึกษาค้นคว้าหรืออบรมเกี่ยวกับการแนะแนวมาก่อน

2.1.4 ขนาดของโรงเรียน

- โรงเรียนขนาดใหญ่
- โรงเรียนขนาดกลาง
- โรงเรียนขนาดเล็ก

2.2 ตัวแปรตาม (Dependant Variable)

2.2.1 สภาพการจัดบริการแนะแนวของโรงเรียน

2.2.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. สำนักการศึกษา หมายถึงหน่วยงานหนึ่งของกรุงเทพมหานคร ซึ่งรับผิดชอบงานทางด้านการศึกษาของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 420 โรงเรียน โดยจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติระเบียบราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2518

2. โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร หมายถึงสถานที่เปิดทางการสอนนักเรียน โดยได้รับอนุญาตจากรัฐ ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ขึ้นไป และไม่เกินชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรุงเทพมหานคร

3. ขนาดของโรงเรียน หมายถึงโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนแตกต่างกัน
แบ่งเป็นสามขนาดคือ

3.1 โรงเรียนขนาดใหญ่ หมายถึงโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียน
ตั้งแต่ 1,201 คนขึ้นไป

3.2 โรงเรียนขนาดกลาง หมายถึงโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียน
ตั้งแต่ 401 คนถึง 1,200 คน

3.3 โรงเรียนขนาดเล็ก หมายถึงโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียน
ตั้งแต่ 1 คนถึง 400 คน

การแบ่งขนาดโรงเรียน แบ่งโดยอาศัยเกณฑ์การแบ่งขนาดโรงเรียน
ตามจำนวนนักเรียน โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร (กองโรงเรียน
สำนักงานการศึกษา สํารวจเมื่อเดือนพฤษภาคม 2526)

4. ผู้บริหารโรงเรียน หมายถึงหัวหน้าสถานศึกษา ได้แก่ ผู้อำนวยการ
โรงเรียน และอาจารย์ หรือผู้รักษาการแทน ได้แก่ ผู้รักษาการแทนผู้อำนวยการ
และผู้รักษาการแทนอาจารย์ใหญ่ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร
ปีการศึกษา 2526

5. ครูแนะแนว หมายถึงครูที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในการจัดบริการแนะแนว
ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยมีตำแหน่ง เป็นครูแนะแนวหรือ
โดยผู้บริหารโรงเรียนแต่งตั้ง หรือมอบหมายให้ทำหน้าที่ครูแนะแนว

6. สภาพความเป็นจริงของการจัดบริการแนะแนว หมายถึงการดำเนินงาน
ของครูแนะแนวในการจัดและให้บริการแนะแนวแก่นักเรียนที่ได้ปฏิบัติอยู่จริงในปีการศึกษา 2526
อันประกอบด้วยการทำงานและบริการต่าง ๆ ดังนี้

6.1 สภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว หมายถึงการดำเนินงานใน
ด้านการจัดหาหรือการบริหารทางการแนะแนว เช่น การจัดงบประมาณ การจัดหาอุปกรณ์
การจัดให้มีห้องแนะแนวโดยเฉพาะ และการจัดอบรมครูให้มีความรู้ด้านการแนะแนว ฯลฯ

6.2 บริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียน (Individual Inventory Service) เป็นการรวบรวมบันทึกข้อมูลและรายละเอียดต่าง ๆ อันเกี่ยวกับตัวนักเรียนแต่ละคน

6.3 บริการสนเทศ (Information Service) เป็นบริการจัดรวบรวมข้อสนเทศที่เป็นปัจจัยทางค่านาชีพ การศึกษา ส่วนตัวและสังคมไว้เพื่อบริการแก่นักเรียน

6.4 บริการให้คำปรึกษา (Counseling Service) บริการนี้ถือว่าเป็นบริการที่สำคัญที่สุดและเป็นหัวใจของการแนะแนว จัดขึ้นเพื่อช่วยเหลือนักเรียนทั้ง เป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่ม ให้สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเองได้

6.5 บริการจัดวางตัวบุคคล (Placement Service) เป็นบริการที่ช่วยเหลือนักเรียน การจัดโครงการศึกษา การจัดหางาน การจัดหาเงินทุนอุดหนุนและเงินทุนประเภทต่าง ๆ

6.6 บริการติดตามผลและการประเมินผล (Follow-up and Evaluation Service) เป็นบริการที่จัดขึ้นเพื่อติดตามผลเกี่ยวกับบริการแนะแนวที่ได้ทำไปแล้ว เพื่อที่จะเป็นแนวทางต่อการที่จะปรับปรุงและแก้ไขบริการแนะแนวในครั้งต่าง ๆ ให้ดีขึ้น

7. ความคิดเห็นของผู้บริหารครูแนะแนวและครู หมายถึงข้อคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครู ที่มีต่อการจัดบริการแนะแนวโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2526

8. ประสบการณ์ในการทำงาน หมายถึงระยะเวลาที่ผู้บริหารโรงเรียนและครูได้ปฏิบัติงานตามหน้าที่ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตั้งแต่เริ่มปฏิบัติงานจนถึงวันที่ตอบแบบสอบถาม

ประสบการณ์ในการทำงาน แบ่งออกเป็นสองช่วงคือ

8.1 ประสบการณ์น้อย ได้แก่วะเวลาต่ำกว่าห้าปีลงมา

8.2 ประสบการณ์มาก ได้แก่วะเวลาห้าปีขึ้นไป

9. ความรู้ทางด้านการแนะแนว แบ่งออกเป็นสองระดับคือ

9.1 เคยผ่านการศึกษารั้วอบรมเกี่ยวกับการแนะแนวมาแล้ว

9.2 ไม่เคยผ่านการศึกษารั้วอบรมเกี่ยวกับการแนะแนวมาก่อน

สมมติฐานของการศึกษากันว่า

1. บุคลากรที่มีตำแหน่งต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวแตกต่างกัน

2. บุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวแตกต่างกัน

3. บุคลากรที่มีความรู้ทางด้านการแนะแนวต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวแตกต่างกัน

4. บุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวแตกต่างกัน

5. โรงเรียนต่างขนาดกันมีการจัดบริการแนะแนวแตกต่างกัน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปัจจุบันรัฐได้เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษาระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับที่เยาวชนทุกคนพึงได้รับ กรุงเทพมหานคร เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบจัดการประถมศึกษา ประมาณร้อยละ 41 ของจำนวนเด็กในเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับในกรุงเทพมหานคร (แผนพัฒนาการศึกษาของกรุงเทพมหานคร ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2525 - 2529) มีโรงเรียนระดับประถมศึกษาในสังกัดจำนวน 420 โรงเรียน มีจำนวนนักเรียน 222,315 คน จัดเป็นห้องเรียน 7,523 ห้องเรียน และมีครูทั้งสิ้น 12,265 คน (ศูนย์สารสนเทศ, กองวิชาการ 2525 : 1) สภาพการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษาเป็นสิ่งที่น่าจะได้ศึกษากันต่อไป ประกอบกับยังไม่มีผู้ใดศึกษาเรื่องนี้มาก่อนในกรุงเทพมหานคร มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวในระดับอื่นและสังกัดอื่นสนับสนุนเป็นรากฐานสำหรับการดำเนินการวิจัย การรายงานเกี่ยวกับทฤษฎีและหลักการของการแนะแนว และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรของการวิจัย จึงดำเนินการเป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

ความหมายของการแนะแนว

จาก Dictionary of Personnel and Guidance ของวิลเลียม, อี และโฮปก (สุทัศน์ ทิพย์สุวรรณ 2523 : 12 อ้างอิงมาจาก William, E. and Hopke อธิบายว่า

1. การแนะแนวคือบริการที่โรงเรียนจัดขึ้นเพื่อช่วยให้นักเรียนแต่ละคนได้พัฒนาการและเจริญเติบโตขึ้นด้วยศักยภาพถึงขีดสุด

2. การแนะแนวในแง่ของการศึกษาเป็นเรื่องของการช่วยนักเรียนทั้งในชั้นประถมและมัธยมในด้านการปรับตัวโดยใช้การให้คำปรึกษา (Counseling) เป็นกิจกรรมที่สำคัญสำหรับการแนะแนว

3. การแนะแนว

3.1 ในแง่ของปรัชญาทางการศึกษา เน้นในเรื่องการช่วยนักเรียนให้สามารถปรับตนเองได้เมื่อจะต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ

3.2 เป็นขบวนการที่ช่วยให้นักเรียนสามารถตัดสินใจ มีความเข้าใจและสามารถปรับตนเองได้เป็นอย่างดี ข้อสำคัญของขบวนการแนะแนวก็คือความเข้าใจและการให้ความช่วยเหลือเป็นรายบุคคล

3.3 เป็นบริการที่ช่วยให้นักเรียนสามารถตัดสินใจ มีความเข้าใจและสามารถปรับตนเองได้เป็นอย่างดี ข้อสำคัญของขบวนการแนะแนวก็คือความเข้าใจ และการให้ความช่วยเหลือเป็นรายบุคคล (Individual Inventory) บริการสนเทศทางการศึกษา อาชีพในค่านส่วนตัว และสังคม (Occupational Education Personal Service) การให้คำปรึกษา (Counseling) การจัดวางตัวบุคคล (Placement) การติดตามผล (Follow - up) และการวิจัย (Research)

4. การแนะแนวเป็นขบวนการกว้างใหญ่ที่ให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนติดต่อกันไปตั้งแต่เข้าโรงเรียนจนกระทั่งออกจากโรงเรียนไป การแนะแนวนี้นิยมจะมีความแตกต่างกันออกไปบ้างตามลักษณะของวัยและระดับชั้นเรียนของนักเรียน

5. การแนะแนวคือการให้ความช่วยเหลือที่คนหนึ่งให้แก่อีกคนหนึ่ง เกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกการปรับตัว และการแก้ปัญหา วัตถุประสงค์ของการแนะแนวอยู่ที่การช่วยให้ผู้รับการแนะแนวมีพัฒนาการและเจริญเติบโตขึ้นในรูปและลักษณะของเขา และมีความสามารถรับผิดชอบในตัวของเขาเองได้ ซึ่งการแนะแนวจะปรากฏอยู่ในทุกระยะของชีวิตทั้งที่บ้าน โรงเรียน ที่ทำงาน ในสังคม โรงพยาบาล และแม้แต่ในเรือนจำ การแนะแนวจะไปปรากฏอยู่ในทุกที่ที่มีคนต้องการความช่วยเหลือ และในทุกที่ที่มีคนให้ความช่วยเหลือ

6. การแนะแนวเป็นขบวนการที่ใช้ระบบในการให้ความช่วยเหลือแก่แต่ละบุคคล ในด้านการศึกษาล่าเรียน การรู้จักและการเข้าใจตนเอง เกี่ยวกับลักษณะนิสัยและสมรรถวิสัย

อันจะเป็นผลเกี่ยวเนื่องไปถึงการช่วยให้สามารถดำรงชีวิตอยู่อย่าง เป็นสุขและประสบ
ความสำเร็จในชีวิตด้วยการได้กระทำหน้าที่หรือประกอบการทำงานที่ตนพอใจ สามารถ
ปรับตนได้อย่างดี และเป็นที่ยอมรับของคนที่ใกล้ชิดและโดยทั่วไป

7. การแนะแนว เป็นขบวนการทางการศึกษาที่ช่วยให้เด็กเรียนได้เข้าใจตนเอง
ดีขึ้นและสามารถปรับตนให้เข้ากับบุคคล และสภาพแวดล้อมได้เป็นอย่างดี ซึ่งจะมีผลเกี่ยวเนื่อง
ไปถึงการเตรียมตนเอง ที่บุคคล เป็นที่พึงปรารถนาของสังคมและปฏิบัติตนในทางที่จะ เป็นประโยชน์
ต่อสังคม

8. การแนะแนว เป็นขบวนการที่ใช้เทคนิคหรือกลวิธีต่าง ๆ ในการประเมินผลข้อ
บกพร่องหรือข้อที่เด่น ลักษณะนิสัย และบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล

9. การแนะแนว เป็นขบวนการที่ช่วยให้แต่ละคนสามารถพัฒนาตนเองและยอมรับ
สภาพเป็นจริงของตัวเอง ทลอดจนบทบาทและหน้าที่รับผิดชอบที่ตัวเองมีอยู่ในฐานะ เป็นสมาชิก
หรือหน่วยหนึ่งของกรอบครัว หน้าที่การงานของสังคมตลอดจนของประเทศชาติ การแนะแนว
จะช่วยชี้ให้แต่ละคนได้เข้าใจว่า แนวความคิดหรือพฤติกรรมของคนนั้นไม่ตรงกับความเป็นจริง
ที่เป็นอยู่ และจะช่วยชี้ให้เขาได้หันมาเผชิญกับความเป็นจริงของชีวิตด้วยความพอใจอันจะเป็น
ประโยชน์ต่อส่วนรวม

วิลลีย์ และสตรอง (Willey and Strong. 1960 : 17) กล่าวว่า การแนะแนว
คือการให้ความช่วยเหลือของบุคคลที่มีวิถึภาวะ มีประสบการณ์และได้รับการฝึกฝนมาต่อบุคคลที่
เขามีความเชื่อว่าจะสามารถช่วยได้ เมื่อบุคคลได้รับการแนะแนวแล้วเขาจะสามารถนำ
วิถีชีวิตพัฒนาความคิดที่จะตัดสินใจด้วยตนเอง และสามารถแก้ไขปัญหาดัง ๆ ของเขาเอง
ได้ด้วย

โจนส์ (Jones. 1963 : 8) ให้ความหมายการแนะแนวว่า การแนะแนวคือ
การที่บุคคลคนหนึ่งพยายามจะให้ความช่วยเหลือกับบุคคลหนึ่ง เพื่อให้สามารถตัดสินใจเลือกสิ่งต่าง ๆ
ได้อย่างเหมาะสม ให้สามารถปรับตนเองได้ดีขึ้นรวมทั้งสามารถแก้ไขปัญหาดัง ๆ ที่เกิดขึ้น
กับตนเอง จุดมุ่งหมายของการแนะแนวนั้นมุ่งที่จะให้บุคคลได้พัฒนาตนเองในด้านของความมีอิสระ
และมีความสามารถรับผิดชอบตนเองได้อย่างสมบูรณ์

โฮเรช บี อิงลิช และเอวา แชนปนีย์ อิงลิช (Horace B. English and Ava English. 1970 : 234) ได้ให้ความหมายของการแนะแนวว่า การแนะแนวเป็นกระบวนการช่วยเหลือบุคคลให้สามารถเลือกตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม เพื่อเขาจะได้ประสบความสำเร็จในชีวิต

✖ แครโรล เอช มิลเลอร์ (Carroll H. Maller. 1971 : 13) ให้คำจำกัดความของการแนะแนวว่า การแนะแนวเป็นกระบวนการช่วยให้นักเรียนรู้จักตนเองและสิ่งแวดล้อม เพื่อให้บุคคลสามารถตัดสินใจ และวางแผนการอนาคตของตนได้อย่างเหมาะสม

✖ เลสเตอร์ เอ็น ดาวนิง (วัชรวิทย์ ทรัพย์มี 2520 : 3 อ้างอิงมาจาก Lester N. Downing) กล่าวว่า การแนะแนวเป็นกระบวนการที่จัดขึ้นโดยกลุ่มบุคคลซึ่งได้รับการฝึกฝนอบรมเป็นพิเศษ เพื่อช่วยเหลือบุคคลในการปรับตัวและส่งเสริมให้บุคคลได้พัฒนาตนเองให้ถึงขีดสุดในทุกด้าน ✖

ประเทศไทยได้เริ่มจัดการแนะแนวขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2496 ที่โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ซึ่งเป็นโรงเรียนทดลองจัดแบบมัธยมแบบประสม และมีการดัดแปลงแบบทดสอบของต่างประเทศมาใช้เพื่อการแนะแนวในโรงเรียน ต่อมาสถาบันการศึกษาในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ได้มีการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการแนะแนวมากขึ้น กรมสามัญศึกษาได้ตระหนักถึงความสำคัญของการแนะแนวว่า เป็นบริการที่ช่วยส่งเสริมคุณภาพของการศึกษา เช่น การทบทวน การขาดเรียนบ่อย ๆ การประพฤติตนไม่เหมาะสม จึงจัดโครงการพัฒนาการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษาขึ้น โดยเริ่มตั้งแต่ปี 2512 เป็นต้นมา (อนันต์ อนันตรังสี 2517 : 5 - 19)

สุชาดา ธีระวัฒน์ (สุชาดา ธีระวัฒน์ 2516 - 2517 : 58 - 61) จากการประเมินผลการจัดดำเนินการแนะแนวในโรงเรียนสามเสนวิทยาลัยครบ 5 ปี ตามโครงการโรงเรียนมัธยมแบบประสม ซึ่งเริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา 2510 จนถึงสิ้นปีการศึกษา 2514 พบว่าบริการแนะแนวช่วยแก้ปัญหาต่อไปนี้

1. ลดการสูญเสียทางการศึกษา เนื่องจากนักเรียนมีโอกาเลือกวิชาเรียนตามความสามารถ ความถนัด ความสนใจ โดยอาศัยบริการแนะแนวช่วยประกอบการพิจารณาตัดสินใจ ทำให้จำนวนนักเรียนที่สอบตกลดน้อยลงตามลำดับ

2. ให้นักเรียนประสบความสำเร็จ สามารถพิจารณาเลือกวิชาเรียนได้ตามความเหมาะสม ตามควรแก่ศักยภาพ อันจะเป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพ

3. แก้ปัญหาเศรษฐกิจ สังคม เช่น พบปัญหาเด็กขาดแคลน เกือบร้อน อดอาหารกลางวัน โรงเรียนก็ช่วยจัดหาทุน จัดบริการอาหารกลางวันให้

4. ก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างนักเรียน ครู ผู้ปกครอง จากการเป็นสื่อกลางของฝ่ายบริการแนะแนว

5. บริการแนะแนวยังมีส่วนช่วยงานบริหารงานวิชาการ งานปกครองได้อย่างดียิ่ง และปราชญ์ เกจิพงศ (ปราชญ์ เกจิพงศ 2520 : 3) สรุปการแนะแนวไว้ว่า หมายถึงขบวนการที่ใช้ติดต่อเกี่ยวเนื่องกันในการให้ความช่วยเหลือแก่แต่ละคนให้พัฒนาในทุกด้าน ด้วยการช่วยให้อุบัติและเข้าใจในตนเองอย่างถูกต้อง ตลอดจนช่วยให้รู้จักปรับตัวให้เข้ากับบุคคลและสภาพแวดล้อมได้เป็นอย่างดี ซึ่งจะช่วยให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ถึงในปัจจุบันและในอนาคตได้อย่างมีความสุขและด้วยความพอใจในสภาพแวดล้อม อันจะเป็นทางนำไปสู่ความเจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จในชีวิต เป็นสมาชิกที่ดีมีประโยชน์ต่อครอบครัว ต่อส่วนรวม หรือสังคม ต่อประเทศชาติบ้านเมือง การจัดบริการแนะแนวมี่สาระสำคัญอยู่ 3 ประการคือ

1. ช่วยแก้ไขหรือซ่อมเสริม
2. ช่วยป้องกันหรือช่วยปรับปรุง
3. ช่วยพัฒนาและอำนวยความสะดวก

สวัสดิ์ สุวรรณอักษร (สวัสดิ์ สุวรรณอักษร 2519 : 25 - 26) พูดถึงการแนะแนวไว้ว่า ถ้าจะกล่าวในแง่ทฤษฎีและปฏิบัติ การแนะแนวหมายถึงกรรมวิธีหรือกระบวนการต่าง ๆ ที่มุ่งหมายหรือช่วยให้บุคคลมีความสามารถช่วยตนเองได้ กล่าวคือช่วยให้รู้จักและเข้าใจตนเองทุกด้าน ช่วยให้รู้จักพัฒนาตนเองและรู้จักนำเอาความสามารถหรือศักยภาพของตนมาใช้ให้เป็น

ประโยชน์เพื่อตนเอง เพื่อครอบครัวและเพื่อสังคมส่วนรวม ช่วยให้รู้จักและเข้าใจ
โลกของการศึกษาและโลกของอาชีพ ช่วยให้รู้จักวิธีการป้องกันปัญหาและแก้ปัญหา
รวมทั้งวิธีการปรับตัวได้อย่างมีความสุขในสังคมอีกด้วย เพราะฉะนั้นพอจะกล่าว
โดยสรุปสั้น ๆ ได้ว่า การแนะแนวนั้นมีความมุ่งหมายเพื่อที่จะพัฒนาคุณภาพของคนที่
ดีขึ้น เพื่อที่จะป้องกันมิให้คนเกิดปัญหาหรือมีปัญหาน้อยที่สุด และถ้ามีปัญหาเกิดขึ้น
การแนะแนวมียุทธศาสตร์สำคัญในการช่วยให้บุคคลผู้มีปัญหารู้จักวิธีการแก้ไขหรือมองเห็น
ช่องทางในการแก้ปัญหาของตนอย่างชาญฉลาดอีกด้วย

จาร์ดี ควงสุวรรณ (จาร์ดี ควงสุวรรณ 2520 : 1) การแนะแนวเป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษา เพราะการแนะแนวมียุทธศาสตร์ช่วยในการพัฒนาศักยภาพ หรือคุณสมบัติ
ประจำตัวอันได้แก่ ความถนัด ความสามารถ และความสนใจที่มีอยู่ในตัวเด็กแต่ละคน
โดยการปรับปรุง ส่งเสริมสิ่งที่ทำให้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้เด็กพัฒนาอย่างเต็มที่ในทุก ๆ ด้าน
ส่วนมากการดำเนินงานด้านกิจการนักเรียนเป็นการดำเนินการในลักษณะการปกครอง
การควบคุมด้านวินัย ซึ่งใช้วิธีการแก้ไขเป็นหลัก แต่ในการแนะแนวนั้นมุ่งในด้าน
การป้องกันและพัฒนาเด็กเป็นสิ่งสำคัญ

วัชร ทรัพย์มี (วัชร ทรัพย์มี 2520 : 1) สรุปความหมายของการแนะแนว
ไว้ดังนี้คือ การแนะแนวเป็นกระบวนการช่วยเหลือบุคคลให้เข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อม
เพื่อให้เขาสามารถนาตนเองได้ เป็นต้นว่า ตัดสินใจได้ว่าจะศึกษาด้านใด ประกอบ
อาชีพใด หรือแก้ปัญหาอย่างไร และสามารถปรับตัวได้อย่างมีความสุข ความเจริญ
ก้าวหน้าในชีวิต ได้พัฒนาตนเองให้ถึงขีดสุดในทุกด้าน

สรุปได้ว่าการแนะแนวมีความสัมพันธ์กับการศึกษาแทบแยกกันไม่ได้ การศึกษา
จะมีประสิทธิภาพได้ต้องมีบริการแนะแนวช่วยสนับสนุน เลียนาร์ด (Leonard. 1950 :
500 - 503) และการศึกษาที่แท้จริงก็คือการกระทำให้เด็กนำตนเองได้อยู่เสมอ การ
แนะแนวต้องการกระทำทั้งด้านพัฒนา ส่งเสริม แก้ไข และป้องกัน โดยเน้นด้านพัฒนา

ให้มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายของการศึกษา ตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 ที่มุ่งพัฒนาคนทุกคนและสังคมควบคู่กันไป การแนะแนวจึงจัดขึ้นเพื่อบริการคนทุกคน อันจะช่วยพัฒนาศักยภาพที่มีอยู่ในแต่ละบุคคล กล่าวได้ว่าการแนะแนวมีบทบาทสำคัญต่อนักเรียนตั้งแต่เริ่มเข้าโรงเรียน จนออกจากโรงเรียนไป ตลอดจนกระทั่งต่อชีวิตในการทำงาน

การบริหารงานแนะแนว

ดวงเดือน พิศาลบุตร (ดวงเดือน พิศาลบุตร 2515 : 5) ได้กล่าวถึงหลักการที่ควรคำนึงถึงในการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนไว้ดังนี้

1. การจัดเพื่อนักเรียนทุกคนมีใช้เฉพาะผู้ที่ปัญหาเท่านั้น และควรเน้นความแตกต่างระหว่างบุคคลรวมถึงการพัฒนาบุคคลในทุก ๆ ด้านด้วย
2. ครูมีใ้ช่วยบอกให้นักเรียนทำตาม แต่ครูแนะแนวทางโดยให้นักเรียนเลือกตัดสินใจ แก้ปัญหาด้วยเหตุผลและด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาบุคคลในทุก ๆ ด้าน คือ ด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม
3. การแนะแนวจะได้ผลต้องมีหลักฐานข้อเท็จจริงมาประกอบในการพิจารณาช่วยเหลือให้นักเรียนได้เลือกและตัดสินใจวางแผนการศึกษา การประกอบอาชีพและการประพฤติตัวให้ถูกต้อง โดยยึดหลักสิทธิและเสรีภาพของบุคคลในการที่จะเลือกตัดสินใจที่จะนำชีวิตของตนเอง โดยผู้แนะแนวจะไม่เป็นผู้ทำหน้าที่ตัดสินใจให้แก่ผู้รับบริการ
4. การแนะแนวจะต้องจัดให้เป็นกระบวนการต่อเนื่องกันไป มีใช้จัดเฉพาะเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นเท่านั้น และควรมีจุดมุ่งหมายทั้งทางด้านการป้องกันปัญหา การแก้ปัญหา และการส่งเสริมพัฒนาการ

5. การจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนจะต้องมีการประสานงานและร่วมมือกันระหว่างครูกับเจ้าหน้าที่ทุกคนในโรงเรียน
 6. การแนะแนวจะต้องหาควบคู่กันไปกับการสอนและการจัดการศึกษาให้แก่นักเรียน
 7. ผู้ที่ทำหน้าที่แนะแนวในโรงเรียนจะต้องมีคุณสมบัติและการฝึกอบรมทางการแนะแนวในโรงเรียนโดยเฉพาะ
 8. ควรจะได้จัดบริการแนะแนวที่จำเป็นให้แก่ นักเรียน เช่น การศึกษาเด็ก เป็นรายบุคคล บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษาเด็กเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม การจัดหางานให้ทำและแหล่งศึกษาต่าง ๆ รวมถึงบริการติดตามผลนักเรียนด้วย
- วัชร ทรัพย์มี (วัชร ทรัพย์มี 2520 . 97 – 98) ได้กล่าวถึงระบบบริหารงานแนะแนวโดยมีหลักการในการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนดังนี้
1. ผู้บริหารโรงเรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะและขอบข่ายของบริการแนะแนวเป็นอย่างดี และที่สำคัญยิ่งคือ จะต้องตระหนักถึงความจำเป็นในการจัดตั้งบริการนี้ในโรงเรียนพร้อมที่จะสนับสนุนทั้งในด้านงบประมาณ เวลาที่จะจัดกิจกรรม กำลังคน ตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ
 2. บุคลากรต่าง ๆ ในโรงเรียนจะต้องตระหนักถึงความสำคัญของบริการแนะแนวในโรงเรียน และพร้อมที่จะร่วมงาน ฉะนั้นในการริเริ่มโครงการนี้จะต้องให้บุคลากรในโรงเรียนมีส่วนร่วมรับรู้และร่วมในการวางแผนงานด้วย
 3. จะต้องมีการกำหนดจุดมุ่งหมายของบริการแนะแนวได้อย่างแจ่มชัด คือให้ครอบคลุมทั้งการป้องกันปัญหา การแก้ปัญหา และการส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียน

4. บริการแนะแนวที่มีประสิทธิภาพคือ บริการที่สนองความต้องการของนักเรียน ฉะนั้นก่อนจะวางโครงการจัดกิจกรรมใด ๆ จะต้องมีการสำรวจความต้องการของนักเรียน ที่มีต่อบริการแนะแนวเสียก่อน

5. บริการแนะแนวจะต้องจัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนทุกคน และทุกระดับชั้น

6. จะต้องมีการคัดเลือกบุคลากรที่จะมาดำเนินการแนะแนว โดยเลือกมาจากบุคคลที่มีคุณสมบัติครบถ้วนทั้งด้านความรู้ ก็ได้รับการฝึกอบรมโดยเฉพาะทางด้านการแนะแนวและการให้คำปรึกษาตลอดจนมีประสบการณ์และบุคลิกภาพที่เหมาะสม

7. จะต้องมีการประชาสัมพันธ์ให้นักเรียน บุคลากรในโรงเรียน ตลอดจนผู้ปกครองรู้จักบริการแนะแนวในโรงเรียน

8. มีการติดต่อประสานงานกับบุคลากรและสถาบันต่าง ๆ ที่จะส่งตัวนักเรียนไปขอความช่วยเหลือ

9. บริการแนะแนวของแต่ละโรงเรียน ควรจะมีการกำหนดโครงสร้าง โดยเฉพาะของตนเอง เนื่องจากความแตกต่างในด้านความต้องการบริการแนะแนวของนักเรียนแต่ละโรงเรียน ความพร้อมของบุคลากร ตลอดจนวัสดุอุปกรณ์

10. จะต้องมีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากรต่าง ๆ ที่มีต่อบริการแนะแนวในโรงเรียน และมีการประสานงานไม่ก้าวเก่ายงานซึ่งกันและกัน

ประทุม แป้นสุวรรณ (ประทุม แป้นสุวรรณ 2523 : 249 - 250)
กล่าวถึงหลักการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนว่า

1. ผู้บริหารงานในสถานศึกษานั้น ๆ จะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกิจการแนะแนวในด้านจุดมุ่งหมายของการแนะแนว ปรัชญาทั่วไปของการแนะแนวและหลักการแนะแนว พร้อมทั้งจะส่งเสริม สนับสนุน การจัดบริการแนะแนวทั้งในด้านบุคลากรและวัสดุอุปกรณ์

2. โครงการแนะแนวจะต้องได้รับความร่วมมือจากบุคลากรหลาย ๆ ฝ่าย ที่สนใจและรอบรู้ในกิจการแนะแนว

3. กำหนดบุคลากรในการแนะแนว พร้อมทั้งแต่งตั้งมอบหมายงานให้ ในรูปคณะกรรมการช่วยกันวางแผนงานเกี่ยวกับการแนะแนว ซึ่งประกอบไปด้วย

3.1 กำหนดจุดมุ่งหมายของการจัดโครงการแนะแนว

3.2 แบ่งงานให้คณะกรรมการรับผิดชอบ

3.3 กำหนดงานตามแผนงานที่ร่วมกันวางแผนไว้

4. การจัดบริการแนะแนวควรเลือกจัดบริการที่มีความจำเป็นเร่งด่วน ซึ่งเป็นความต้องการของผู้ใช้บริการมาก่อน โดยจัดทำแบบสอบถามเพื่อสำรวจ ความสนใจและความต้องการ เพื่อเลือกจัดบริการตามความต้องการของนักเรียน

5. บริการแนะแนวถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของโครงการทางการศึกษา ซึ่งจัด บริการในค่านต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนทุกคน ทุกระดับชั้น ให้มีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

6. บุคลากรในการแนะแนวจะต้องคัดเลือกบุคลากรที่มีคุณสมบัติเหมาะสม กับการแนะแนว

7. ขอความร่วมมือจากบุคลากรภายนอกโรงเรียน เช่น แพทย์ จิตแพทย์ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ คหบดี ฯลฯ เพื่อช่วยเหลือสนับสนุนอุดหนุนให้ โครงการแนะแนวดำเนินไปได้ด้วยดี

8. ประชาสัมพันธ์ถึงโครงการการจัดบริการแนะแนวให้นักเรียนทราบโดยทั่วถึงกัน

สถิต วงศ์สวรรค์ (สถิต วงศ์สวรรค์ 2523 : 494 – 496) ได้กล่าวถึง หลักการบริหารแนะแนวในโรงเรียนว่า

1. ผู้บริหารโรงเรียน โดยเฉพาะครูใหญ่หรือผู้อำนวยการจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในลักษณะและขอบข่าย จุดมุ่งหมาย ปรัชญา และคุณประโยชน์ของบริการแนะแนวมามากพอที่จะแลเห็นความสำคัญและความจำเป็นของบริการแนะแนว และพร้อมที่จะส่งเสริมให้ความสนับสนุน ทั้งงบประมาณ สถานที่ อุปกรณ์ บุคลากร และเวลา
2. บุคลากรทุกคนในโรงเรียนมีความสำคัญต่อโครงการแนะแนว ฉะนั้นในการเริ่มโครงการควรให้ทุกคนรับรู้และมีส่วนร่วมในการวางแผนด้วย พยายามให้เขาตระหนักถึงความสำคัญของบริการแนะแนวในโรงเรียนและพร้อมที่จะให้ความสนับสนุนร่วมมือ ให้ครูทุกคนมีความรู้สึกว่าบริการแนะแนวเป็นของครูอาจารย์ในโรงเรียนทั้งคณะ ซึ่งครูอาจารย์แต่ละคนต้องให้ความร่วมมือสนับสนุนตามควร โครงการแนะแนวจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากบุคคลทุก ๆ ฝ่าย
3. บริการแนะแนวควรจัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนทุกระดับชั้นและทุกคนตลอดเวลาที่เขาศึกษาอยู่ในโรงเรียน
4. จุดมุ่งหมายของบริการแนะแนวต้องกำหนดไว้ให้ชัดเจน ให้ครอบคลุมทั้งการป้องกันและแก้ปัญหา และส่งเสริมให้พัฒนาการที่ดีในทุก ๆ ด้านด้วย การให้บริการแนะแนวนั้นมิใช่มุ่งแก้ปัญหาแต่เพียงอย่างเดียว
5. เพื่อให้โครงการแนะแนวมีประสิทธิภาพและเป็นบริการที่สนองความต้องการของนักเรียน ก่อนจัดกิจกรรมใด ๆ ควรจะสำรวจความต้องการของนักเรียนเสียก่อน
6. โครงสร้างของโครงการแนะแนวของแต่ละโรงเรียนอาจจะแตกต่างกันตามสภาพความพร้อมทั้งด้านบุคลากร วัสดุครุภัณฑ์ อุปกรณ์ต่าง ๆ และความต้องการบริการของนักเรียนแต่ละโรงเรียน
7. การจัดโครงการแนะแนวจำเป็นต้องมีศูนย์กลาง หรือสำนักงานกลางสำหรับบริหารงาน

8. บุคลากรแนะแนวไม่ว่าใครก็ได้ จะต้องเลือกเฟ้นผู้ที่มีคุณสมบัติสมบูรณ์ ทั้งคุณวุฒิ ประสบการณ์ บุคลิกภาพ โดยเฉพาะผู้ให้คำปรึกษาหารือจำเป็นจะต้องได้รับการฝึกอบรมมาอย่างดี ทั้งมีความสนใจในงานแนะแนวมีใจรักสมัครที่จะทำงานนี้ มีความรับผิดชอบสูง

9. โครงการแนะแนว จำเป็นต้องสร้างความเข้าใจกับบุคคลหลายฝ่าย และขอความสนับสนุนจากบุคคลหลายฝ่าย บุคคลฝ่ายต่าง ๆ ในโรงเรียน ผู้ปกครอง นักเรียน ตลอดจนประชาชนที่อยู่รอบ ๆ โรงเรียน และต้องประชาสัมพันธ์ให้บุคลากร ในโรงเรียน นักเรียน และผู้ปกครองรู้จักบริการแนะแนวโรงเรียน

10. ติดต่อประสานงานกับหน่วยงานภายในและสถาบันต่าง ๆ ที่จะต้องเกี่ยวข้องกับบริการแนะแนว เช่นต้องส่งตัวแก่นักเรียนไปขอความร่วมมือช่วยเหลือ จากแพทย์ จิตแพทย์ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น

11. วัตถุประสงค์ของการแนะแนว เพื่อช่วยเหลือให้เขาช่วยตนเอง ผู้ให้คำปรึกษาไม่ใช่เป็นผู้เลือก หรือเป็นผู้ตัดสินใจในการแก้ปัญหาให้ เพียงแต่ป้อนข้อมูล ให้เขามีดวงตาเป็นธรรมแล้วเลือกและตัดสินใจเอง คือช่วยเหลือให้รู้จักตัวเองมากที่สุด ว่าเขามีความถนัดความสามารถ ความสนใจในทางใด มีสติปัญญาเป็นอย่างไร มีจุดอ่อนจุดแข็งในทางใด

12. การให้คำปรึกษาจะบรรลุผลเลิศ จำเป็นต้องอาศัยข้อมูลที่แน่นอนและมากพอ

13. ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องถือว่าการรักษาความลับเป็นจรรยาบรรณที่สำคัญ

14. การให้คำปรึกษาจะต้องมีเวลาเพียงพอ

15. การให้บริการแนะแนวมุ่งส่งเสริมทั้งกิจกรรมในและนอกชั้นเรียน คือ กิจกรรมเสริมหลักสูตรและพยายามส่งเสริมให้ครูและนักเรียนมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน มากยิ่งขึ้น ถือว่าบริการแนะแนวเป็นส่วนหนึ่งของโครงการทางการศึกษา มุ่งบริการ นักเรียนทุกคนทุกระดับชั้นให้พัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

16. ผู้ให้คำปรึกษาหารือ ควรติดตามนักเรียนกลุ่มเดิมเรื่อยไปจนกว่าเขาจะออกจากโรงเรียน ไม่ควรเปลี่ยนใหม่ทุกปี

17. บริการแนะแนวของโรงเรียน ไม่อาจช่วยแก้ปัญหาทุกสิ่งทุกอย่างของนักเรียนทุกคนไครอยเปอร์เซนต์ แต่ก็พยายามให้ลดปัญหาลงให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

18. ต้องกำหนดขอบข่ายหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากรที่มีต่อบริการแนะแนวในโรงเรียนและมีการประสานงานกัน แต่ไม่ก้าวล่วงซึ่งกันและกันโดยกำหนดบุคลากรในการแนะแนว แต่งตั้ง มอบหมายงานในรูปคณะกรรมการ ช่วยกันวางแผนงานเกี่ยวกับการแนะแนว แล้วดำเนินงานตามแผนที่ร่วมกันวางไว้

สรุปได้ว่าการให้บริการแนะแนวเป็นหน้าที่โดยตรงของฝ่ายแนะแนวที่จะให้บริการแก่นักเรียนทุกคนในโรงเรียน แก่คณะบุคลากรของโรงเรียนนั้น ตลอดจนบิดามารดา ผู้ปกครองของนักเรียน ด้วยการช่วยให้แต่ละคนสามารถนาตนเองและสามารถปรับตัวให้เข้ากับบุคคลและสภาพแวดล้อมของตัวเขาได้เป็นอย่างดี รวมทั้งการปฏิบัติให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมและส่วนรวม ฉะนั้นบริการแนะแนวจะประสบความสำเร็จหรือไม่เพียงใดขึ้นอยู่กับความร่วมมือและความรับผิดชอบร่วมกันของคณะบุคลากรในโรงเรียนนี้ด้วย

บทบาทของผู้บริหารโรงเรียนที่มีต่อการบริการแนะแนว

ผู้บริหารโรงเรียน เป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญต่อบริการแนะแนวในโรงเรียน ถ้าผู้บริหารโรงเรียนไม่ตระหนักถึงประโยชน์และไม่สนับสนุนการแนะแนวแล้ว บริการแนะแนวในโรงเรียนจะดำเนินไปได้ยาก เนื่องจากผู้บริหารโรงเรียนมีบทบาทในการวางแผนจัดดำเนินการและประสานงาน ดังนั้นบริการแนะแนวจะประสบความสำเร็จหรือไม่เพียงใดขึ้นอยู่กับความร่วมมือของผู้บริหาร เป็นอันมาก

เกี่ยวกับบทบาทของครูใหญ่ในการบริหารงานแนะแนว สุนทรินทร์ ชนโกไสย (สุนทรินทร์ ชนโกไสย 2522 : 154 - 155) ได้กล่าวไว้ในจิตวิทยาแนะแนวว่า

1. ร่วมมือในการทำงานอย่างกระตือรือร้นและคล่องแคล่วกับบุคลากรทุกคน และมีส่วนร่วมในงานในโปรแกรมแนะแนว
2. ริเริ่มการประชุมเกี่ยวกับนักเรียนกับบุคคลอื่นจากกลุ่มผู้ทำงานต่อไปนี้ เช่น บุคลากรของโรงเรียน ตัวแทนจากสำนักงานและภาควิชาต่าง ๆ ผู้ที่ทำงานด้านบริการชุมชน และพ่อแม่ผู้ปกครอง ฯลฯ
3. มีส่วนร่วมในการประชุมเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหา การดำเนินงานและเข้าร่วมประชุมเกี่ยวกับการแนะแนว
4. ให้ความช่วยเหลือ ส่งเสริมสนับสนุนการแนะแนวเป็นรายบุคคล โดยการสัมภาษณ์ นักเรียน พ่อแม่ ครู และบุคคลอื่น ๆ
5. ใช้เทคนิคแนะแนวที่ดีที่สุดในการทำงานกับนักเรียนที่มีปัญหา
6. มีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนข้อสนเทศกับโรงเรียนอื่น ๆ เพื่อที่จะได้รู้ว่าบุคลากรของโรงเรียนอื่นใช้ข้อสนเทศอะไรบ้าง ใช้ข้อสนเทศเกี่ยวกับการแนะแนวอย่างไรและมีวิธีใดที่จะได้รับข้อสนเทศที่สำคัญ
7. บันทึกประวัติพฤติกรรมลงในแฟ้มระเบียบสะสม
8. ช่วยเหลือในการดำเนินงานด้านบทบาทการแนะแนว
9. ช่วยเหลือครู พ่อแม่ และบุคคลอื่นมีความเข้าใจนักเรียนแต่ละคนและปัญหาของนักเรียนเหล่านั้น
10. สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคลากรของโรงเรียนกับบุคคลที่มีหน้าที่พิเศษอื่น ๆ เช่น นักสังคมสงเคราะห์ ผู้ทำงานด้านทดสอบพฤติกรรมและความสามารถ และตำรวจ ฯลฯ

11. ร่วมมือกับหัวหน้าผู้ให้คำปรึกษาหารือติดต่อหาแหล่งความรู้ในด้านการแนะแนวจากภายนอกโรงเรียน มีส่วนร่วมในการวัดผลความต่อเนื่องโปรแกรมแนะแนวในโรงเรียน

ประทุม แป้นสุวรรณ (ประทุม แป้นสุวรรณ 2523 : 262 - 263) กล่าวถึงบทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาที่สนับสนุนการแนะแนวมีดังนี้

1. เป็นผู้นำในการริเริ่มงานแนะแนว เสนอนโยบาย ชักชวนให้บุคลากรคนอื่น ๆ มีความสนใจสนับสนุน และเข้าร่วมดำเนินงานแนะแนวด้วยความเต็มใจ
2. เลือกสรรบุคคลที่มีความสนใจ เข้าใจ มีความรู้ และมีบุคลิกภาพเหมาะสมในการดำเนินงาน โดยแต่งตั้งในรูปคณะกรรมการแนะแนว
3. จัดให้มีการประชุมปรึกษาหารือ เกี่ยวกับเค้าโครงการดำเนินงานแนะแนวให้มีความรู้ความเข้าใจตรงกัน ตลอดจนตั้งวัตถุประสงค์การดำเนินงานและการประเมินผล
4. แบ่งความรับผิดชอบในการดำเนินงานตามความรู้ ความถนัด ความสนใจในแต่ละบุคคล
5. จัดสรรงบประมาณสำหรับการดำเนินงานให้ เช่น จัดหาสถานที่วัสดุอุปกรณ์
6. จัดตารางเวลาให้สำหรับดำเนินกิจการแนะแนวโดยเฉพาะ เช่น วันพระณิเทศ กิจกรรมโฮมรูม กิจกรรมการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ ฯลฯ
7. ประชาสัมพันธ์ โครงการแนะแนวให้ผู้ปกครอง ครู นักเรียนได้ทราบ และชักชวนให้มาใช้บริการตามแผนงานที่ได้วางแผนไว้ร่วมกัน
8. เสริมแรงให้ตัวบุคลากรที่ทำหน้าที่ทางการแนะแนว เช่น ให้ความเอาใจใส่ ใต้อาถึงปัญหาพร้อมทั้งช่วยเหลือแนะแก้ไข ตลอดจนส่งเสริมให้บุคลากรได้เข้ารับการอบรมและศึกษาต่อ

เกี่ยวกับลักษณะและบทบาทของผู้บริหารที่กล่าวข้างต้น สอดคล้องกับ
ฮัมฟรีส์ และแทรกซเลอร์ (Humphreys and Traxler, 1954 : 402)
ได้อธิบายไว้ว่า

1. เป็นผู้ช่วยให้ผู้ร่วมงานทำงานอย่างจริงจังเกี่ยวกับปัญหา ความต้องการ
และบุคลิกลักษณะของนักเรียน
2. เป็นผู้นำในการปรับปรุงบริการแนะแนว
3. เป็นผู้ช่วยให้ผู้ร่วมงานมีความเข้าใจในการแบ่งความรับผิดชอบทุก ๆ อย่าง
เพื่อความเจริญงอกงามของนักเรียน
4. ช่วยให้เข้าใจอย่างชัดเจนในการจัด (Organize) การร่วมมือ
ของผู้ร่วมงานและการอธิบายงานต่าง ๆ
5. เป็นผู้จัดหาเวลา ตารางสอน หรือสิ่งที่จะช่วยในการดำเนินงานเพื่อให้
ทุกคนที่ร่วมงานกันทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ
6. เป็นผู้ช่วยให้ความเข้าใจอย่างชัดเจนในการบริการแนะแนวของโรงเรียน
และชุมชน
7. เป็นผู้จัดให้มีการอบรมเกี่ยวกับการแนะแนวให้แก่ผู้ร่วมงานที่ต้องการทักษะ
และความรู้ที่เชื่อมั่นได้ในการแนะแนว โดยวิทยากรผู้เชี่ยวชาญทางการแนะแนว
8. เป็นผู้จัดให้มีโปรแกรมแนะแนวที่มีผู้ให้คำปรึกษาหารือที่มีความสามารถ
พอเพียง
9. ติดต่อขอความร่วมมือจากบุคลากรภายนอก ให้มีส่วนร่วมในการให้
ความช่วยเหลือกับการจัดบริการแนะแนว
10. ประเมินผลงานในการจัดการแนะแนว เพื่อจะได้ทราบถึงประโยชน์ที่
ได้รับและข้อบกพร่องในการปรับปรุงแก้ไขในโอกาสต่อไป

ที.อี. คริสเตนเซน (T.E. Christensen. 1954 : 57) ได้เสนอความคิดเห็นว่าผู้บริหารจะต้องรับผิดชอบและพัฒนาให้โปรแกรมก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้น โดยเลือกสรรหาผู้ให้คำปรึกษาหารือที่มีความสามารถจริง ๆ นาความสามารถ ทักษะ และความฉลาดของบุคคลมาใช้ให้มากที่สุด แจกแจงบริการแนะแนว หลีกเลียงการจัดบริการที่ซ้ำซ้อนคาบเกี่ยวกัน ตระหนักถึงการให้บริการสนเทศในด้านการศึกษา และอาชีพอย่างกว้างขวาง วางโครงการหาข้อมูลและจัดบริการอย่างมีประสิทธิภาพ

ฉะนั้นจึงสรุปได้ว่าผู้บริหารโรงเรียนเป็นกุญแจสำคัญ คือเป็นผู้มีบทบาทสำคัญต่อโครงการแนะแนว ถ้าไม่ตระหนักถึงคุณประโยชน์ ไม่เห็นความสำคัญของบริการแนะแนว บริการแนะแนวก็จะดำเนินการไปได้ยาก เพราะผู้บริหารมีบทบาทในการจัดสรรงบประมาณ อำนวยความสะดวก ให้เวลาทำงานแนะแนว วางแผนจัดดำเนินการและประสานงาน ฉะนั้นบริการแนะแนวจึงต้องการความร่วมมือจากผู้บริหารอย่างมาก ผู้บริหารจะต้องรับผิดชอบต่อการเป็นผู้นำในการลงมือปฏิบัติโปรแกรมแนะแนว จึงมีบทบาทในฐานะเป็นผู้นำในการแนะแนว

บทบาทของครูแนะแนว

สถิติ วงศ์สวรรค์ (สถิติ วงศ์สวรรค์ 2523 : 512 - 513) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูแนะแนวที่มีต่อบริการแนะแนวในโรงเรียนว่า

1. เป็นผู้นำในการจัดบริการแนะแนวให้นักเรียน เป็นผู้นำในการจัดบริการสำรวจนักเรียนเป็นรายบุคคล บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการจัดวางตัวบุคคล และบริการติดตามผล

2. ประสานงานและมีบทบาทร่วมกับผู้บริหารโรงเรียน เช่น วางแผนงานร่วมกับผู้บริหารโรงเรียนในการจัดโครงการแนะแนวตลอดจนการประเมินผลของบริการแนะแนว จัดให้มีการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการแนะแนวแก่บุคลากรในโรงเรียน สำนวความต้องการของนักเรียน เสนอผู้บริหาร เสนอของงบประมาณ วัสดุ ครุภัณฑ์ อัตรากำลัง

3. ประสานงานและมีบทบาทร่วมกับครูและบุคลากรอื่น ๆ ในโรงเรียน ชี้แจงทำความเข้าใจ ให้ข้อเสนอแนะ ส่งเสริมทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ ขอบข่าย คุณประโยชน์ของการแนะแนว พยายามทำให้ครูและบุคลากรทุกคนในโรงเรียนทราบถึงภาระหน้าที่และบทบาทของตนที่พึงควรมีต่อการแนะแนวในโรงเรียน ประชาสัมพันธ์และสนับสนุนเชิญชวนให้บุคลากรในโรงเรียนสนใจและใช้บริการแนะแนว

4. หน้าที่และบทบาทต่อผู้ปกครองนักเรียน สร้างความเข้าใจอันดีแก่ผู้ปกครองถึงบริการแนะแนวโรงเรียน เพื่อให้ทราบถึงหน้าที่ บริการ คุณประโยชน์ จุดประสงค์ ลักษณะขอบข่าย แล้วเชิญชวนและให้โอกาสมาให้ความร่วมมือหรือใช้บริการ เช่น มาร่วมประชุม ร่วมกิจกรรมงานวันอาชีพ ปัจจุบันนี้เทศแจ้งให้ผู้ปกครองทราบข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับนักเรียน เช่น ความถนัด พัฒนาการ ความสนใจ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ให้ทราบโอกาสศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ ลักษณะวิชา อาชีพ บุคลิกและคุณสมบัติที่เหมาะสมสำหรับแขนงนั้น ๆ แจ้งให้ผู้ปกครองทราบถึงความต้องการของตลาดแรงงาน

5. ติดต่อขอความร่วมมือจากสถาบันและบุคคลในชุมชน เชิญมาเป็นวิทยากร ขอชมสถานที่เพื่อการศึกษา ขอทุนช่วยนักเรียนยากจน ส่งนักเรียนไปให้ดูเชี่ยวชาญ โดยเฉพาะเป็นผู้ช่วยเหลือ เช่น นักสังคมสงเคราะห์ จิตแพทย์ นักกฎหมาย สถานบำบัด ผู้ศรัทธาเสพคติให้โทษ

6. ประชาสัมพันธ์เผยแพร่งานแนะแนว ทางวิทยุ โทรทัศน์ เอกสาร
แนะแนว บทความ จดนิทรรศการร่วมมือกับสมาคมและชมรมการแนะแนว
7. วิจัยและประเมินผลงานแนะแนว เพื่อปรับปรุงแก้ไขนำมาใช้และ
เผยแพร่

วอลเตอร์ (สุทัศน์ ทรัพย์สุวรรณ 2523 : 19 – 20 อ้างอิงมาจาก
Walter) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูแนะแนวไว้ว่า ครูแนะแนว
ต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบในเรื่องต่อไปนี้

1. การจัดประณมณิเทศแก่นักเรียนที่เข้าใหม่ และการจัดประสานงาน
ระหว่างโรงเรียนต่างระดับให้แก่นักเรียนที่จบการศึกษา
2. จัดทำระเบียบสะสมของนักเรียนแต่ละคนให้เป็นปัจจุบัน
3. จัดบริการทดสอบและแปลการทดสอบให้นักเรียนได้ทราบ
4. ศึกษาเด็กรายกรณี รวมทั้งการประชุมพิจารณา ปัญหาของเด็ก
ร่วมกับผู้รับผิดชอบอื่น ๆ
5. ให้คำปรึกษาแก่นักเรียนที่มีปัญหา
6. จัดหาและรวบรวมข้อสนเทศที่เป็นปัจจุบันอันเกี่ยวกับการศึกษา อาชีพ
ส่วนตัวและสังคม เพื่อให้บริการแก่นักเรียน
7. ทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานเกี่ยวกับการจัดวางตัวบุคคลโดยจัดหางาน
ให้ทำภายหลังที่สำเร็จการศึกษาไปแล้ว
8. จัดส่งตัวนักเรียนที่มีปัญหาไปขอรับความช่วยเหลือจากผู้ที่เชี่ยวชาญอื่น ๆ
9. จัดโปรแกรมพิเศษอื่น ๆ เช่น จัดงานวันอาชีพ การศึกษานอกสถานที่
และกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ทางการศึกษาและอาชีพ
10. ทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานเกี่ยวกับการให้ยืมเงินและจัดหาทุนการศึกษา
แก่นักเรียน

11. ร่วมมือกับบุคคลอื่น ๆ เพื่อช่วยเหลือนักเรียนในด้านการวางแผน การเรียน การเลือกวิชาให้สอดคล้องและเหมาะสมกับความสนใจ ความสามารถและ เป้าหมายของนักเรียนแต่ละคน

ดังนั้นพอที่จะสรุปได้ว่าบทบาทของครูแนะแนวจึงนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง คือนอกจากการจัดบริการแนะแนวให้แก่ นักเรียน ครูแนะแนวยังต้องทำงานประสานงาน กับบุคคลต่าง ๆ เช่น ผู้บริหารโรงเรียน ครูและบุคลากรอื่น ๆ ในโรงเรียน ผู้ปกครอง นอกจากนี้ยังต้องประสานงานกับสถาบันและบุคคลในชุมชน เป็นต้น ตลอดจนมีหน้าที่ ประเมินผลงานแนะแนวและการวิจัย รวมทั้งเผยแพร่กิจกรรมแนะแนวเพื่อเป็น การส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาการแนะแนวด้วย

บทบาทของครูที่มีต่อบริการแนะแนวในโรงเรียน

ครูมีบทบาทสำคัญในการแนะแนว เพราะเป็นผู้ใกล้ชิดกับนักเรียน บริการแนะแนวใดที่ได้รับการร่วมมือจากครู บริการแนะแนวนั้นย่อมมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

บทบาทของครูที่มีต่อโครงการแนะแนว ดังที่ วัชรวิ ทรัพย์มี (วัชรวิ ทรัพย์มี 2520 : 100) กล่าวไว้ว่า

1. ทำความเข้าใจกับพฤติกรรมนักเรียน พิจารณาพัฒนาการของนักเรียน ทุกด้าน ไม่เฉพาะทางด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเท่านั้น
2. ศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนด้วยกลวิธีต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการ ป้องกันปัญหา วินิจฉัยปัญหา ส่งเสริมพัฒนาการ ตลอดจนการติดตามผล
3. ช่วยให้นักเรียนรู้จักตนเองและสิ่งแวดล้อม สามารถตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ร่วมมือกับหน่วยแนะแนวในการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับนักเรียน
ลงในระเบียบนสะสม

5. ร่วมมือกับหน่วยแนะแนวในการจัดกิจกรรมประจำห้องเรียน

6. ร่วมมือกับหน่วยแนะแนวในการประชุมปรึกษาหารือ เพื่อช่วยเหลือ

นักเรียนเป็นรายบุคคล

7. หากความเข้าใจวัตถุประสงค์และขอบข่ายของงานแนะแนว และเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับบริการแนะแนวถ้าโรงเรียนจัดขึ้น

8. ติดต่อกับผู้ปกครองอยู่เสมอ เพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างทางบ้านและโรงเรียน

9. ช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการแนะแนว และสนับสนุนให้นักเรียน
รับบริการแนะแนว

10. จัดส่งนักเรียนที่สมควรได้รับการให้คำปรึกษาไปยังหน่วยแนะแนว

11. สอดแทรกข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ การศึกษาและสังคม ในเนื้อหาวิชาต่าง ๆ หรือแนะนำสนับสนุนให้นักเรียนค้นคว้าหาข้อมูลเหล่านี้จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ

12. ร่วมมือกับหน่วยแนะแนวในการประเมินผลบริการแนะแนว

ครูประจำชั้นเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับนักเรียนมากที่สุด ถึงแม้ว่าครูประจำชั้นจะไม่มี
ความรู้เกี่ยวกับแนะแนวโดยเฉพาะ แต่โดยหน้าที่ความรับผิดชอบต่อนโยบายผู้บริหาร
ทำให้ครูประจำชั้นมีบทบาทต่อการแนะแนวด้วย ดังเช่น ประทุม แป้นสุวรรณ
(ประทุม แป้นสุวรรณ 2523 : 265) กล่าวถึงบทบาทของครูประจำชั้นไว้ว่า

1. สร้างความอบอุ่นใจ สนับสนุนคุ้นเคยให้กับนักเรียนและสังเกตพฤติกรรม
ของนักเรียนแต่ละคน

2. รู้จักนักเรียนแต่ละคนเป็นอย่างดีพร้อมทั้งรวบรวมรายละเอียดของนักเรียน
แต่ละคนรวมไว้ในระเบียบนสะสม

3. ให้ข้อเสนอแนะแก่นักเรียนในวิธีการเรียน เพื่อช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีการปรับตัวที่เหมาะสม ตลอดจนชี้แนะเกี่ยวกับการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

4. ให้ความปรึกษาแก่นักเรียนในปัญหาการเรียน และปัญหาที่ไม่ยุ่งยาก สลับซับซ้อนนัก ถ้าพบปัญหาเกินกว่าความสามารถที่จะให้คำปรึกษาได้ ก็ส่งต่อไปยังครูแนะแนว

5. สนับสนุนร่วมมือกับกิจการของการแนะแนว

และประชุม แผนสู่วรรณ (ประชุม แผนสู่วรรณ 2523 : 256)
ยังกล่าวถึงครูประจำวิชาว่าเป็นครูที่มีความสามารถในการสอนแต่ละวิชา ดังนั้นครูประจำวิชาจึงมีโอกาสนักเรียนหลายชั้นเรียน ครูประจำวิชาควรให้ความร่วมมือในการจัดบริการแนะแนวและมีบทบาทดังต่อไปนี้

1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่เรียนแต่ละวิชา เพื่อจะได้ทราบว่านักเรียนคนใดสนใจในวิชานั้น ๆ มากน้อยเพียงใด

2. ช่วยเหลือให้คำชี้แนะเกี่ยวกับการเรียนในวิชานั้น

3. บันทึกผลการสอบในวิชานั้น ๆ เก็บไว้เป็นข้อมูลเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4. ให้ความร่วมมือกับบุคลากรอื่น ๆ ในการแนะแนว

บทบาทของครูในการให้บริการแนะแนวและใช้เทคนิคต่าง ๆ ย่อมมีมากในโรงเรียน ดังที่ สถิต วงศ์สวรรค์ (สถิต วงศ์สวรรค์ 2523 : 510 - 511) กล่าวไว้คือ

1. ศึกษาทำความเข้าใจวัตถุประสงค์และขอบข่ายของโครงการแนะแนว และทุกครั้งที่โรงเรียนจัดให้มีการอบรมเกี่ยวกับการแนะแนว พยายามเข้ารับการอบรมโดยไม่หลีกเลี่ยง

2. ร่วมมือกับหน่วยแนะแนวในการประชุมปรึกษาหารือเพื่อช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคล

3. ร่วมมือกับหน่วยแนะแนวในการจัดกิจกรรมประจำห้องเรียน
4. ให้ความร่วมมือและประสานงานกับหน่วยแนะแนวรวบรวมข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคลได้ดี ช่วยให้ระเบียบสะสอกดีขึ้น
5. ร่วมมือกับหน่วยแนะแนวเพื่อประเมินผลของการแนะแนว
6. ช่วยประสานงานและประชาสัมพันธ์ให้นักเรียนรู้จักเข้าใจและมีทัศนคติที่ต่อบริการแนะแนวและสนับสนุนให้นักเรียนใช้บริการแนะแนวมาก ๆ
7. ให้ความสนับสนุนร่วมมือกับกิจการของการแนะแนวอย่างจริงจัง
8. สร้างความเข้าใจ สนิทสนมคุ้นเคยกับนักเรียน สังเกตพฤติกรรมให้ข้อสังเกตแก่นักเรียนเกี่ยวกับการศึกษา อาชีพ และการปรับตัวเข้ากับสังคม โดยสอดแทรกไปกับการสอนวิชาการ
9. จัดส่งนักเรียนที่สมควรได้รับบริการให้คาบปรึกษาไปยังหน่วยแนะแนว
10. ช่วยติดต่อ ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียนเพื่อการแนะแนวนักเรียน
11. ศึกษาและหาความเข้าใจพฤติกรรมของนักเรียนด้วยเทคนิคต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือนักเรียนและส่งเสริมให้พัฒนาไปพร้อมกันทุก ๆ ด้าน ไม่เพียงแต่ด้านสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่านั้น ช่วยให้นักเรียนรู้จักตนเอง ینگแวลล์ม ตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วยตนเอง ครูช่วยป้องกันและวินิจฉัยปัญหาตลอดจนติดตามผล
12. ร่วมมือกับแผนกแนะแนวในการสนทนทางการศึกษา อาชีพ และสังคมให้นักเรียนเห็นคุณค่าของอาชีพในวิชาที่ครูสอน บุคลิกภาพที่เหมาะสมแก่อาชีพนั้น ๆ ปลูกฝังทัศนคติที่ดีในการประกอบอาชีพ อธิบายให้ความรู้เรื่องอาชีพในสาขาที่ครูถนัด อาจพาไปชมโรงงานและการประกอบอาชีพแขนงต่าง ๆ
13. ครูช่วยปฐมนิเทศนักเรียนใหม่ให้ทราบระเบียบ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ลักษณะวิชา กิจกรรมเสริมหลักสูตร บุคลากรในโรงเรียน ประเพณีของโรงเรียน ฯลฯ

ดังนั้นเพื่อให้การแนะแนวในโรงเรียนประสบผลสำเร็จ จะต้องได้รับความร่วมมือ และประสานงานจากผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย กรุณาทุกคนต้องร่วมมือกันอย่างแท้จริง ผู้บริหารต้อง เข้าใจหน้าที่และความรับผิดชอบของตนที่มีต่อการดำเนินงานแนะแนว (Kriedberg, 1972 : 36)

ประโยชน์ของการแนะแนว

ดวงเดือน พิศาลบุตร (ดวงเดือน พิศาลบุตร 2515 : 6 - 7) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการแนะแนวไว้ดังนี้ คือ

1. ประโยชน์ต่อนักเรียน ช่วยให้นักเรียนสามารถปรับปรุงตัวในทุก ๆ ด้านขึ้น และเหมาะสมยิ่งขึ้นทั้งด้านการเรียน ความประพฤติ การสังคม สุขภาพ และการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ช่วยนักเรียนให้สามารถเลือกวิชาเรียน เลือกอาชีพ และการอาชีพหรือฝึกงาน เพื่อเตรียมตัวประกอบอาชีพในอนาคตได้อย่างเหมาะสมกับสภาพ ของตนเอง ช่วยให้นักเรียนแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ดีขึ้นเป็นลำดับ และสามารถดำเนินชีวิต อย่างมีความสุข
2. ประโยชน์ต่อครู ช่วยให้อุทิศนักเรียนเป็นรายบุคคลมากขึ้นในทุกด้าน ช่วย ให้ปรับปรุงการเรียนและการสอนให้เหมาะสมกับความถนัดของนักเรียนแต่ละคน นอกจากนี้ ยังลดปัญหาในคานอื่นให้น้อยลงด้วย
3. ประโยชน์ต่อผู้ปกครอง ช่วยให้ผู้ปกครองเข้าใจถึง เรื่องความแตกต่าง ระหว่างบุคคลได้ดียิ่งขึ้น เพื่อจะได้พิจารณาเด็กของตนให้รอบคอบทุกด้านว่าเด็กของตนมี ความสามารถ ความถนัดในด้านใด สภาพเศรษฐกิจของครอบครัวเป็นอย่างไร จะช่วย ส่งเสริมเด็กได้เพียงไร โดยการให้ความร่วมมือและปรึกษาหารือกับครูอย่างใกล้ชิด
4. ประโยชน์ต่อโรงเรียน ช่วยให้โรงเรียนจัดกิจกรรมและบริการต่าง ๆ ได้เหมาะสมและสอดคล้องกับความจำเป็นและความต้องการของนักเรียนและสังคมได้ยิ่งขึ้น

ช่วยให้ลดปัญหาในเรื่องความประพฤติผิดระเบียบวินัยลง ช่วยให้ได้ปรับปรุงโปรแกรมทางด้านการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนและบรรลุเป้าหมายของการจัดการศึกษามากขึ้น ช่วยส่งเสริมสนับสนุนนักเรียนให้ตรงตามแนวคิดและความสามารถ ซึ่งอาจเป็นผลนำมาซึ่งชื่อเสียงของโรงเรียนในชั้น ที่สร้างนักเรียนให้แสดงความสามารถในด้านต่าง ๆ ได้ดีเด่นเป็นพิเศษ

5. ประโยชน์ต่อสังคมและชาติบ้านเมือง ช่วยให้การลงทุนด้านการศึกษาค้นผลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพราะการแนะแนวจะช่วยให้จัดวางตัวบุคคลให้เหมาะสมและช่วยให้ทราบถึงความต้องการแรงงานกำลังคนในอาชีพต่าง ๆ ตามที่บ้านเมืองต้องการ ช่วยจัดปัญหาคนล้นงาน ปัญหาวัยรุ่น และลดการสอบตกซ้ำชั้นในโรงเรียนระดับประถมศึกษาซึ่งสิ้นเปลืองงบประมาณมาก เนื่องจากได้มีการเตรียมป้องกันปัญหาคับวิธีการต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับสถานการณ์

เมื่อพิจารณาถึงประโยชน์ของการจัดบริการแนะแนวจึงสรุปได้ว่าเป็นบริการที่จัดขึ้นเพื่อประโยชน์แก่นักเรียนทุกคน ตลอดจนประโยชน์แก่ครูและบุคลากร ที่ช่วยให้รู้จักเด็กได้ดีขึ้น จึงสามารถหาวิธีการปรับปรุงวิธีการที่จะช่วยเหลือเด็กให้เหมาะสมแก่เด็กแต่ละคนได้ทั่วถึง และการแนะแนวมิใช่เป็นเพียงการแก้ปัญหาอย่างเดียว หากเป็นการป้องกันและเสริมสร้างอีกด้วย ฉะนั้นจำเป็นต้องจัดวางโครงการและโปรแกรมการแนะแนวให้มีแผนงานที่เป็นระเบียบเรียบร้อยไว้ล่วงหน้าติดต่อเนื่องกันไป ควรจะต้องเริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา การแนะแนวควรเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องกันทุกระยะ และมีใช่เป็นเรื่องของผู้เชี่ยวชาญเพียงคนเดียวที่จะทำได้ จำเป็นจะต้องเป็นงานที่ครูทุกคนและบุคลากรทุกคนในโรงเรียนควรจะต้องสนใจให้ความร่วมมือ ประสานงานกันอย่างจริงจัง งานแนะแนวจึงจะบรรลุผลได้

* เอกสารและงานวิจัยในประเทศ *

การแนะแนวในระดับประถมมุ่งในด้านป้องกันและพัฒนาเป็นสำคัญ ดังที่
วันเพ็ญ พงศ์ประยูร (วันเพ็ญ พงศ์ประยูร ม.ป.ป. : 22 - 23) ได้กล่าวถึง
งานแนะแนวในโรงเรียนประถมไว้ดังนี้

1. ประถมนี้เทศ ครูต้องช่วยให้เด็กเกิดความอบอุ่นให้เร็วที่สุด
2. พาไปชมโรงเรียนที่จะเรียนต่อ สำหรับนักเรียนชั้นประถมที่เริ่มเรียน
ชั้นสูงสุดของโรงเรียน จะเริ่มคุ้นเคยที่จะต้องย้ายสถานที่ใหม่
3. โครงการทดสอบ มีการทดสอบเชาวน์ ความพร้อมทางการเรียน
ความสมบูรณ์บุคลิกภาพ ความสนใจและอื่น ๆ อันจะเป็นพื้นฐานให้เด็กมีความสำเร็จ
ในด้านการเรียน และการปรับตัว
4. ระเบียบสะสม เป็นพื้นฐานของเด็กในการพัฒนาทุกด้าน
5. การสอนซ่อมเสริม ต้องรีบกระทำก่อนที่เด็กจะทอดอ้อย และพลั้งพลาด
จนถึงต้องลาออกจากโรงเรียน
6. กิจกรรมพิเศษนอกชั้นเรียน เพื่อฝึกให้เด็กรู้จักทำงานด้วยกัน
7. ความร่วมมือกับพ่อแม่ จะเป็นแบบกันเองหรือแบบทางการ พ่อแม่จะได้
ภูมิใจในความสำเร็จของเด็ก และยินดีให้ความร่วมมือในกรณีที่โรงเรียนขอเรื่องอื่น
อีกด้วย และสอดคล้องกับบทความที่ดวงเดือน พิศาลบุตร และประสาร มาลากุล
ณ อยุธยา (ดวงเดือน พิศาลบุตร และประสาร มาลากุล ณ อยุธยา ม.ป.ป. : 2)
ได้สรุปกิจกรรมบางประการที่โรงเรียนอาจจัดไว้ในระดับประถม ดังนี้

1. การแนะแนวเป็นหมู่
2. ประถมนี้เทศนักเรียนใหม่
3. จัดให้ความรู้และรวบรวมข่าว และสิ่งความรู้เผยแพร่ให้นักเรียนทราบ

4. จัด "วันแสดงอาชีพ"
5. จัด "วันแสดงงานอดิเรก"
6. จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
7. จัดให้ความรู้และติดต่อกับสถานที่ที่นักเรียนจะไปศึกษาต่อ หรือ

ประกอบอาชีพต่อไป

8. จัดปฐมนิเทศ
9. จัดทาระเบียนสะสม และการศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล
10. จัดการแนะแนวเป็นรายบุคคล หรือการให้คำปรึกษาหารือ
11. จัดกิจกรรมประจำวัน
12. การติดตามผล

นอกจากนี้สอดคล้องกับบทสรุปของ วชิรญา บัวศรี (วชิรญา บัวศรี 2526 : 229) เกี่ยวกับบริการแนะแนวเด็กวัยประถมซึ่งกล่าวไว้ว่า

1. เด็กอยากรู้เกี่ยวกับตัวเองและบทบาทของตนเองเมื่อเกี่ยวข้องกับผู้อื่น
ใช้กิจกรรมกลุ่ม

2. เด็กต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เป็นที่ยอมรับของกลุ่มและมี
สัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น ให้ใช้บริการแนะแนวแบบกลุ่มและบริการให้คำปรึกษาเป็นส่วนตัว
แบบกิจกรรมกลุ่ม

3. เด็กต้องการเป็นตัวของตัวเอง มีความเป็นอิสระ ตัดสินใจด้วยตนเอง
ต้องการที่จะฝึกความรับผิดชอบ ใช้บริการสนเทศ กิจกรรมกลุ่ม บริการให้คำปรึกษา
กิจกรรมผู้ปกครองและครู จะช่วยนักเรียนได้มาก

4. เด็กต้องการที่จะแสวงหาความรู้ประสบการณ์ใหม่ อยากลองทำสิ่งที่เขา
คิดว่าเขาอยากจะทำ ต้องการความสำเร็จซึ่งจะทำให้ตนมีคุณค่า เป็นเรื่องของการบริการ
จัดวางตัวบุคคลและบริการติดตามผล ซึ่งหาหลังจากให้บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา
แนะแนวด้านอาชีพและศึกษาต่อ

และในการจัดบริการแนะแนวจะจัดได้กว้างขวาง และมีประสิทธิภาพ
ยังต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสามอย่างคือ

1. ผู้บริหารต้องเห็นความสำคัญของบริการแนะแนวว่าจะช่วยเหลือนักเรียนได้
และนักเรียนควรได้รับบริการนี้จากโรงเรียน

2. คณะครูอาจารย์ต้องร่วมมือกันในการให้บริการ เพราะผู้สอนใกล้ชิด
นักเรียน มีโอกาสรู้จักนักเรียน รู้ปัญหาของนักเรียนมากกว่าบุคลากรอื่น ๆ ใน
โรงเรียน

3. งานแนะแนวต้องจัดอย่างมีระบบ และมีนักแนะแนวที่มีคุณภาพ เป็นผู้
ดำเนินงาน รับผิดชอบโดยตรง

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานแนะแนวในระดับประถมศึกษา พอที่จะสรุป
ได้ว่า การแนะแนวในระดับประถมมิใช่เป็นการแก้ปัญหาให้นักเรียนแต่เพียงอย่างเดียว
หากแต่การแนะแนวเป็นกลวิธีที่จะช่วยป้องกันปัญหาค่าต่าง ๆ ของนักเรียนในหลาย ๆ ด้าน
และยังเป็นการช่วยสร้างเสริมให้นักเรียนแต่ละคนดีขึ้น พัฒนาขึ้นในทุกด้านให้มากที่สุด
เท่าที่แต่ละคนจะเป็นไปได้ การดำเนินงานแนะแนวจะมีประสิทธิภาพได้จำเป็นต้องอาศัย
ความเข้าใจและสนับสนุนอย่างถูกต้องจากผู้บริหาร เพราะงานแนะแนวเกี่ยวข้องกับทุกคน
โดยหวังผลที่จุดเดียวกันคือเพื่อให้นักเรียน

การศึกษาสภาพการจัดบริการแนะแนวภายในประเทศนั้น สมใจ พรหมศิริ
(สมใจ พรหมศิริ 2511 : 62 - 65) ได้ศึกษาทัศนคติของครู อาจารย์โรงเรียน
มัธยมแบบประสมสี่แห่งที่บิณฑาคารแนะแนวของโรงเรียน ผลการศึกษาคือ

1. ครูอาจารย์ส่วนมากมีความเข้าใจและสนใจโครงการแนะแนวของโรงเรียน
คือพอสมควร ผู้ที่ยังไม่สนใจมีอยู่เป็นจำนวนน้อย

2. ครูอาจารย์ส่วนมากในโรงเรียนมัธยมแบบประสมทั้งสี่แห่งมีทัศนคติต่อการบริหารงานไปในทางที่ดี แต่ถ้าวิจารณาเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนมัธยมแบบประสมในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคแล้วพบว่าครูอาจารย์ในส่วนภูมิภาคมีทัศนคติที่ดีต่อการบริหารงานมากกว่า

3. ครูอาจารย์และเจ้าหน้าที่แนะแนวของโรงเรียนมัธยมแบบประสมทั้งสี่แห่งยังมีการประสานงานกันน้อย กิจกรรมบางอย่างที่แผนกแนะแนวจัดขึ้น คณะครูอาจารย์ไม่ทราบ ทั้งนี้เพราะขาดการประชุมปรึกษาหารือกัน เจ้าหน้าที่แนะแนวทางานไปตามลาพัง ไม่ได้มีการร่วมมือประสานงานกันเท่าที่ควร

4. แผนกแนะแนวของโรงเรียนมัธยมแบบประสมทั้งสี่แห่งจัดบริการต่าง ๆ พอเหมาะพอควรแก่ความจำเป็น และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ บริการต่าง ๆ ที่นับว่ายังจัดน้อยอยู่คือ

- การประเมินพิเศษเพื่อให้นักเรียนรู้จักครู
- การจัดวันอาชีพและการศึกษาต่อ
- การจัดหางานให้เด็กทำในเวลาว่าง
- การให้ทุนการศึกษา
- การให้ยืมเงินในกรณีจำเป็น
- การไปเยี่ยมนักเรียนที่บ้าน

สำหรับปัญหาที่ครูอาจารย์คิดว่ามีในการจัดโครงการแนะแนวของโรงเรียน มีดังนี้

1. ขาดกำลังคนที่จะหางาน เพราะครูอาจารย์ในโรงเรียนไม่มีความเข้าใจในเรื่องงานแนะแนว

2. เจ้าหน้าที่แนะแนวที่มีอยู่มีคุณสมบัติไม่เหมาะสม เช่น มีบุคลิกลักษณะไม่ดี ไม่เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์อันดีพอที่นักเรียนจะเข้าใกล้

3. คณะครูอาจารย์ในโรงเรียนไม่มีเวลาพอที่จะอุทิศให้กับการแนะแนว เพราะมีชั่วโมงสอนมาก มีงานประจำชั้นมาก แม้เจ้าหน้าที่แนะแนวก็มีชั่วโมงสอนมากจนไม่มีเวลาเอาใจใส่กับกิจกรรมทางการแนะแนวมานัก

4. ผู้บริหารไม่สนับสนุนการแนะแนวเท่าที่ควร คงปล่อยให้เจ้าหน้าที่แนะแนวทำไปตามลำพัง จึงขาดความร่วมมือจากคณะครูอาจารย์เท่าที่ควร

5. ห้องแนะแนวไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะขาดเงินงบประมาณที่จะใช้ซื้ออุปกรณ์ที่อำนวยความสะดวกต่าง ๆ จึงทำให้เด็กไม่กล้าไปใช้บริการ

6. ขาดการติดต่อระหว่างครูและนักเรียน ครูใหญ่กับครูน้อย ครูกับเจ้าหน้าที่แนะแนว

วิรัช กุพฺพมาส (วิรัช กุพฺพมาส 2513 : 71) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว กิจกรรมเสริมหลักสูตร และสวัสดิการในโรงเรียนและวิทยาลัย ตามโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษา พ.ศ. 2508 เพื่อวิเคราะห์และประเมินผลงานแนะแนวในโรงเรียนและวิทยาลัย 25 แห่ง อันจะเป็นรากฐานในการดำเนินงานค้ำนี้ต่อไป โดยวิธีสัมภาษณ์ครูอาจารย์และนักเรียนที่ทำการศึกษา ประกอบการสังเกตของผู้วิจัยเอง ผลการศึกษาพบว่า

1. บุคลากรแนะแนวที่มีวุฒิและประสบการณ์เพียงพอยังมีน้อย

2. โรงเรียนและวิทยาลัยส่วนใหญ่จัดให้มีประณมิตเทศแก่นักเรียนใหม่แต่ยังขาดหนังสือคู่มือนักเรียนเพื่อชี้แจงเรื่องราวต่าง ๆ และร้อยละ 80 ของโรงเรียนและวิทยาลัยทั้งหมดมีการปัจฉิมนิเทศและแนะนำกรรมวิธีในการสมัครงาน

3. บริการให้คำปรึกษาหารือเพื่อช่วยนักเรียนเป็นรายบุคคล ยังไม่ได้จัดให้มีขึ้นโดยเฉพาะ

4. การให้ความช่วยเหลือทางการเงิน การจัดหางานพิเศษให้แก่ นักเรียนและให้คำปรึกษาหารือในด้านการเงิน โรงเรียนต่าง ๆ ยังจัดหาน้อยมาก

5. บริการเก็บรวบรวมข้อมูลในระยะ เป็นระยะสมยังหาไม่กว้างขวางพอ

6. โรงเรียนส่วนใหญ่จัดกิจกรรมเป็นหน่วยใหญ่ ๆ รวมกันไปไม่ได้แยกเป็นชั้น ๆ การประเมินผลกิจกรรมต่าง ๆ ยังไม่ได้จัดทำเป็นระบบที่ดี กิจกรรมที่จัดขึ้นส่วนมากคือ คณะกรรมการ นักเรียน บันเทิง สมาคม วารสาร บางแห่งมีชุมนุมวิชาการ และ ชุมนุมวรรณศิลป์ นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสนับสนุนและร่วมมือในกิจกรรมเป็นอย่างดี

7. ในด้านสวัสดิการที่จัดได้แก่ การจัดอาหาร การพยาบาล หอพักนักเรียน แต่ยังไม่จัดทุกสถานศึกษา

เฉลิมชัย อุบลพงศ์ (เฉลิมชัย อุบลพงศ์ 2517 : 67 - 68) ได้ศึกษาบทบาทของโรงเรียนในการแนะแนวในโรงเรียนมัธยม จังหวัดชัยนาท พบว่าทุกโรงเรียนมีความเห็นว่าการแนะแนวเป็นสิ่งสำคัญ แต่ขาดบุคลากร อุปกรณ์และสถานที่สำหรับการแนะแนว

สาคร เข้มทอง (สาคร เข้มทอง 2517 : 25 - 27) ได้ศึกษาสภาพการให้บริการนิสิตของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร พระนคร และพลศึกษา พบว่าอุปสรรคของการดำเนินงานแนะแนวคือ ขาดงบประมาณที่เป็นของแผนกแนะแนวโดยเฉพาะ สถานที่ของห้องแนะแนวยังไม่เหมาะสม ขาดอุปกรณ์ที่สำคัญสำหรับการแนะแนว การจัดระบบงานแนะแนวและบริการนิสิตยังไม่ถูกต้องสมบูรณ์ บุคลากรผู้รับผิดชอบของงานนี้มิได้ศึกษามาทางด้านแนะแนวโดยตรง และขาดทักษะบางอย่าง อาจารย์ไม่ให้ความร่วมมือ ไม่เห็นความสำคัญ และมีงานอื่นรับผิดชอบมาก ผู้บริหารไม่เข้าใจหน้าที่ของแผนกแนะแนวและให้การสนับสนุนน้อยเกินไป

ทศพร ประเสริฐสุข (ทศพร ประเสริฐสุข 2517 : 30 - 39) ได้ศึกษาสภาพการให้บริการนิสิตของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน บางแสน และสงขลา ได้พบว่าอุปสรรคของการดำเนินงานแนะแนวคือ อาจารย์ที่ทำหน้าที่ด้านการแนะแนวมีงานด้านวิชาการมาก อุปกรณ์ต่าง ๆ ก็ยังไม่มีสมบูรณ์ วัสดุ และเอกสารทางด้านการแนะแนวที่เป็นภาษาไทยยังมีไม่พอ

สรุปได้ว่า การดำเนินงานแนะแนวจะมีประสิทธิภาพได้ จำเป็นต้องอาศัยความเข้าใจ และการสนับสนุนอย่างถูกต้องจากผู้บริหาร เพราะงานแนะแนวเกี่ยวข้องกับทุกคนโดยหวังผล

ที่สุดเดียวกันคือเพื่อนักเรียน หากผู้บริหารไม่เข้าใจปล่อยให้ครูแนะแนวหาตามลำพัง อาจจะไม่ได้รับความร่วมมือเท่าที่ควรจากผู้เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะเพื่อนครูด้วยกัน ดังนั้น ถ้าจะเปรียบงานแนะแนว เป็นกีฬา อาจเปรียบเทียบกับกีฬาประเภทตะกร้อว่ง ซึ่ง จุดมุ่งหมายของทุกคนคือ เด็กซึ่ง เปรียบเหมือนลูกตะกร้อที่เราจะต้องประคองมิให้ตกลง ลงมา ด้วยการแบ่งงานหาหน้าตาและประสานงานให้เหมาะสมเจาะตามจังหวะรับกันทุกขั้นตอน โดยแผนงานที่ดี (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2524 : 47 - 48)

เอกสารและงานวิจัยในต่างประเทศ

วิลลีย์ อาร์.ดี. (Wally, R.D. 1952 : 35 - 36) ได้กล่าวถึงการจัด บริการแนะแนวในระดับประถมศึกษา เป็นการจัดสิ่งแวดล้อมให้แก่เด็กเพื่อให้เด็กจะได้เติบโต ในสังคมได้อย่างมีความสุข เป็นผู้มีบุคลิกภาพที่ดีโดยที่ครูและเด็กร่วมกันวางแผน เด็กจะต้อง ได้รับการเอาใจใส่ทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และความต้องการทางสังคม การให้ บริการแนะแนวไปได้จัดเฉพาะเด็กที่มีปัญหาเท่านั้น ฉะนั้นจุดเด่นของการจัดการแนะแนวใน ระดับประถมจึงประกอบด้วย

1. เน้นด้านความต้องการของบุคคลในโรงเรียน
2. มีการประสานงานกันระหว่างชุมชนและบ้าน
3. ครูโหมโรงเป็นตัวตั้งตัวตีในการจัดบริการแนะแนว

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับบทสรุปของ กอททิง ฮาโรลด์ เอฟ. (Cotting Harold F. 1956 : 14 - 15) กล่าวว่า การจัดบริการแนะแนวในระดับประถม ครมมี 3 ลักษณะคือ เน้นความต้องการของเด็ก ขณะที่ด้านบริการมีส่วนสำคัญในการวางแผนช่วยเหลือเด็กและ ขบวนการของการแนะแนวในระดับนี้ช่วยให้เด็กปรับตัวได้ดีในสังคม บริการแนะแนวที่เป็น มาตรฐานประกอบด้วย บริการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นรายบุคคล บริการสนเทศ บริการ ให้คำปรึกษา บริการจัดวางตัวบุคคล และบริการติดตามผล แต่การแนะแนวในระดับประถม

จะต้องมีมากกว่าขึ้นอยู่กับความต้องการของแต่ละโรงเรียน และสอดคล้องกันในด้าน

1. การบริหารและนโยบายของหลักสูตร
2. การสนับสนุนของครู
3. ความต้องการของชุมชน และ
4. มีกิจกรรมด้านอาชีพ

เช่นเดียวกับที่ บาร์ร, จอห์น เอ. (Barr, John A. 1958 : 11 - 13)

กล่าวถึงแนวทางในการแนะแนวระดับประถมศึกษาการแนะแนวการจัดชั้นบนรากฐานของความ
ต้องการของโรงเรียนและเด็กในโรงเรียนนั้น การแนะแนวจะได้ผลคุ้มค่าสำหรับโรงเรียนนั้น
จะต้องประกอบด้วย

1. ช่วยให้ผู้บุคคลได้รู้จักความสามารถและขอบเขตพร่องของตน
2. การแนะแนวคือการพัฒนา ป้องกัน และแก้ไข
3. ยอมรับระดับวุฒิภาวะของนักเรียน
4. ความสามารถอันเป็นลักษณะ เคนจะต้องได้รับการสนับสนุนให้แสดงออก
5. การแนะแนวต้องจัดขึ้นเพื่อคนทุกคน
6. จัดทำโรงเรียนให้สนองความต้องการของเด็ก
7. การแก้เจตคติและปัญหาต้องใช้เวลาและความอดทน
8. ครูเป็นบุคคลที่มีวิชาชีพ ต้องมีวรรณกรรมในการเก็บเรื่องของนักเรียนและ

ผู้ปกครองไว้เป็นความลับ

9. ครูควรยอมรับขีดความสามารถของการแก้ปัญหา และควรส่งปัญหาต่อไปยัง
ผู้เชี่ยวชาญเมื่อคราวจำเป็น

10. มีหลายสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็ก เช่น บ้าน ชุมชน โรงเรียน
เป็นต้น

และในปี ค.ศ. 1968 ปีเตอร์ส เฮอร์แมน เจ. (Peters Herman J. 1968 : 19) อธิบายถึงการให้บริการแนะแนวในระดับประถมที่ต้องขึ้นอยู่กับปัญหาความต้องการโดยเฉพาะของแนวโน้มสังคมปัจจุบัน คือ

1. การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคมปัจจุบัน
2. การเพิ่มจำนวนของเด็กที่ขอบกระหนกความผิด
3. การจัดบริการให้แก่เด็กยังไม่ทั่วถึง
4. สถานศึกษาของเด็กระดับประถมไม่เพียงพอ
5. ผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยาขั้นน้อย และ
6. ความต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษในด้านการประสานงานจาก พยาบาล

หมอ นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา เป็นต้น

โควิทซ์ เจอรัลด์ ที. (Kowitz Gerald T. 1959 : 13 - 16) กล่าวว่า การแนะแนวในระดับประถมจำเป็นต้องจัดบริการให้ทั้ง 5 บริการและควรเน้นในการให้บริการในด้าน

1. การเก็บรวบรวมรายงานต่าง ๆ รายละเอียดที่สำคัญจะบ่งถึงความต้องการ โดยเฉพาะของเด็ก นอกจากนั้นทำให้ทราบถึงพัฒนาการของเด็กแต่ละคน ภูมิหลังของเด็ก จะทำให้ทราบถึง ผลสัมฤทธิ์ งานอดิเรก และสิ่งที่เด็กสนใจ

2. การทดสอบ นอกจากทดสอบในด้านผลสัมฤทธิ์ และความสามารถของเด็ก ยังมีการทดสอบด้านความสนใจ และความถนัดของเด็กด้วย

3. การให้คำปรึกษา เป็นความพยายามของครูที่จะช่วยให้เด็กแก้ไขปัญหของตนเองอย่างฉลาด

4. การให้บริการข่าวสาร จะช่วยให้เด็กได้วางแผนของตนไว้ล่วงหน้าทั้งในด้านการศึกษา อาชีพ สังคม และส่วนตัว

5. การส่งต่อ เมื่อพบว่าเด็กมีข้อแตกต่างมากจากผู้อื่น ควรส่งไปยังผู้เชี่ยวชาญ โดยผู้แนะแนวให้ความช่วยเหลืออยู่เบื้องหลัง

และสำหรับ เออร์วิน และแมรี เดทเจน (Ervin and Mary Detjen, 1952 : 1 - 249) ให้ความสนใจเกี่ยวกับสุขภาพจิตของเด็กในระดับประถมศึกษาสาเหตุของการ เป็นเด็ก เจริญอารมณ์นั้นมีผลมาตั้งแต่เด็กยังอยู่ในวัยเริ่มแรก ฉะนั้นการที่จะทำให้เด็กปรับตัวได้ก็จะต้อง ศึกษาในสิ่งต่อไปนี้คือ

1. สภาพทางบ้านของเด็ก เพื่อช่วยให้เด็กแก้ปัญหาและเรียนรู้ที่จะสู้กับความยากลำบากในชีวิต
2. มีความเข้าใจในความต้องการทางร่างกายของเด็ก เพราะความเป็นเด็ก เจริญอารมณ์ผลมาจากความไม่พอเพียงทางร่างกาย
3. ค้นหาความต้องการทางสังคมของเด็ก โดยเฉพาะเด็กที่อยู่โดดเดี่ยว ให้ปรับตัวเข้ากับสังคมได้
4. ช่วยให้เด็กพัฒนาทางด้านการเป็นมิตรกับผู้อื่น มีมนุษยสัมพันธ์กับกลุ่ม และเป็นที่ยอมรับในการ เป็นสมาชิกของกลุ่มนั้น
5. ช่วยให้เด็กได้ใช้เวลาว่างอย่างฉลาดและมีประโยชน์ ค้นหาความถนัดและความสนใจของเด็กเพื่อที่จะช่วยให้ความสนใจนั้นไปในทางที่ทำให้เขาพัฒนาทางร่างกาย และมีสุขภาพจิตดี
6. ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก เปรียบเทียบระหว่าง เด็กที่สร้างสรรค์ และเด็กที่ซอมทาลาย เพื่อจะได้ช่วยพัฒนาบุคลิกภาพ
7. ค้นหาสาเหตุของการ เป็นคนอารมณ์ฉุนเฉียว เพื่อช่วยให้ควบคุมอารมณ์ได้
8. ศึกษาเกี่ยวกับเด็กเกเร เช่น ชอบรังแกผู้อื่น ลอญอน โหกราย เพื่อหาความเข้าใจในสาเหตุนั้น ๆ
9. ศึกษาเกี่ยวกับเด็กที่ไม่ซื่อสัตย์ ทำให้เขาเห็นว่าไม่ได้เป็นสิ่งที่จะประหัตถรากลอกชีวิต ถ้าเขาเปลี่ยนแปลงนิสัยนี้ได้ก็จะเป็นที่เชื่อถือของผู้อื่นได้
10. เด็กที่ขมอิจฉา ถ้าไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ จะเป็นผลต่อการทาลายบุคลิกภาพที่ดี

11. เข้าใจสาเหตุของความอาย เด็กที่ถอยหนี ใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อฝึกให้เด็กสามารถเผชิญหน้า แทนที่จะหนีจากสิ่งนั้น

12. ให้ความช่วยเหลือเด็กที่ขบถนั้กลางวัน ให้การช่วยเหลือโดยหากิจกรรมอื่นที่เด็กชอบมาแทนที่การขบถนั้น

13. พยายามหาสาเหตุของความกลัว และหาให้ความกลัวกลายเป็นเรื่องสนุกสนานขึ้นเสีย

14. หาสาเหตุของการขาดเรียนและความเชื่องช้า อาจมีสาเหตุจากทางโรงเรียนหรือทางบ้าน

15. ดำเนินการรับเด็กชอบ สร้างบรรยากาศและตัวอย่างที่ส่งเสริมให้มีพฤติกรรมที่เพิ่มความรับผิดชอบ

16. ส่งเสริมให้น้ำใจนักกีฬา แสดงออกมาเป็นประจำในชีวิตประจำวัน

17. ส่งเสริมให้เป็นผู้มีมารยาทอันดีงามคอยดูแลทั่วไป

18. ศึกษาในค่านิยมสัมพันธภาพของบุคคลในครอบครัว

19. สร้างสรรค์ให้มีความสัมพันธ์ภาพอันดีระหว่างนักเรียนและครู

บริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษาสัมพันธ์กับทางด้านการเจริญเติบโตของร่างกาย และสุขภาพจิต มีการศึกษาวิจัยแล้ว กอททิงแฮม ฮาร์โรวด์ เอฟ. (Cottingham Harold F. 1970 : 39 - 40) ให้นามกล่าวไว้เกี่ยวกับเรื่องต่อไปนี้คือ

1. การฝึกหัดที่ได้รับจากโรงเรียน เป็นสาเหตุให้เด็กอารมณ์ไม่ดี เป็นส่วนช่วยให้มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม

2. จำนวนเด็กออกกลางคัน ไม่เป็นส่วนสัมพันธ์กับสถานกักกันเด็กเพราะไม่ได้เกี่ยวเนื่องกัน

3. จำนวนเด็กออกกลางคันมีความโน้มเอียงที่จะเป็นแกนนำของการไม่มั่งานทำ

4. มากกว่าครึ่งหนึ่งของเด็กที่ออกกลางคัน จะมีเชาวน์ปัญญาระดับเฉลี่ยหรือมากกว่าเฉลี่ยเล็กน้อย

ฉะนั้นขอแนะนำที่ครูควรใช้เพื่อจัดสิ่งแวดล้อมให้สนองความต้องการของเด็กแต่ละคน
ดังนี้

1. ทำให้เด็กแต่ละคนมีความสุขโดยจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมให้เด็กมีความสุขสบาย
2. ทำให้ห้องเรียนมีสิ่งเร้าโดยจัดแผนภูมิ รูปภาพที่มีสีสันดึงดูด และมีความสำคัญและความหมายต่อเด็ก
3. เด็กส่วนใหญ่สนใจธรรมชาติและสัตว์ สนับสนุนให้เขานำพืชต่าง ๆ ดอกไม้ และสัตว์เลี้ยงมาที่โรงเรียน
4. อภิปรายเกี่ยวกับความสนใจและงานอดิเรกของเด็ก เพื่อทำให้เขารู้สึกว่าพวกกันความสำเร็จในความพยายาม และสิ่งที่เขาทำเป็นสิ่งที่น่าสนใจต่อผู้อื่น
5. แบ่งห้องเรียนเป็นกลุ่มที่มีความสนใจและความสามารถคล้ายกัน กลุ่มที่มีประสบการณ์เหมือนกันจะสร้างสัมพันธภาพของสังคมที่เขาพอใจ และจะเรียนรู้เพื่อที่จะยอมรับวิกฤตกาล และความล้มเหลวเพื่อเป็นรากฐานของการพิสูจน์ตัวเองได้
6. จัดกิจกรรมซึ่งเด็กแต่ละคนทำได้ด้วยความเต็มใจและประสบความสำเร็จ
7. ให้เด็กทุกคนได้มีโอกาสที่จะแสดงความสามารถ และได้พบความสำเร็จและเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม
8. จัดงานที่เหมาะสมกับความสามารถและฐานะของเด็ก สิ่งนี้จะทำให้เขามีความรู้สึกประสบความสำเร็จ และมีกำลังใจที่จะเรียนต่อไป
9. เมื่อความสนใจและกระตือรือร้นของเด็กจางไป ให้ค้นหาสาเหตุ และถ้าจำเป็นก็ให้จัดชั้นโดยเปลี่ยนรูปแบบและจัดกลุ่มนักเรียนใหม่
10. ในการสอนเด็กควรเจาะจง และให้ความรู้สึกทางบวกและให้กำลังใจ ไม่ควรจะให้เร่ร่อน ในการจูงใจเด็ก คำพูด และการยกย่องมีผลมากกว่าการติเตียนหรือคำสั่งไปในทางลบ
11. เด็กควรจะมีการรับผิดชอบเฉพาะอย่าง เพื่อว่าเขาจะได้พอใจในผลสำเร็จ ซึ่งกลายมาเป็นความต้องการ และนำความสามารถออกมาใช้ได้

จากเอกสารและการวิจัยดังกล่าวพอที่จะสรุปได้ว่า การแนะแนวในโรงเรียน ประถมศึกษาส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ และความต้องการ ของเด็ก จุดมุ่งหมายก็เพื่อช่วยเด็กแต่ละคนให้มีการตัดสินใจที่ดีในชีวิต ทั้งในและนอก โรงเรียน บริการแนะแนวจัดเพื่อเด็กทุกคน ไม่เพียงแต่เด็กที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เรียนยาก อารมณ์รุนแรงเท่านั้น เด็กปกติก็ต้องการนาในทางความคิด ความถนัดและ พัฒนาทางด้านบุคลิกภาพ เด็กที่ขาดต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษในการให้สังคมยอมรับ และค้นหาสิ่งที่เหมาะสมตามความต้องการของเขา เด็กทุกคนมีความต้องการของตนเองอย่างหนึ่ง ดังนั้นปัญหาของเขาจึงมีจุดเริ่มต้นตั้งแต่ปฐมวัยและปัญหาจะยิ่งยากขึ้นสำหรับการแก้เมื่อปล่อยให้ เวลาล่วงเลยไป ฉะนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่การแนะแนวจะต้อง เริ่มตั้งแต่ชีวิตเริ่มต้นในโรงเรียน ระยะแรก การแนะแนวควรจะเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรอย่างแท้จริง

แอลเลน (Allen. 1954 : 15 - 21) ได้ทำการวิเคราะห์การจัดโครงการ แนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนกลางของรัฐอินเดียนา 31 โรงเรียน ผลการวิเคราะห์ สรุปได้ดังนี้

1. บริการแนะแนวเป็นบริการสำคัญยิ่งบริการหนึ่งของโรงเรียนเหล่านั้น
2. การจัดบุคลากรสำหรับโครงการแนะแนวเป็นสิ่งสำคัญมาก ต้องเลือกบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถ และเหมาะสมที่จะเป็นนักแนะแนวที่ดี
3. โรงเรียนส่วนมากได้จัดบริการแนะแนวในทางต่าง ๆ เช่น การจัดประเทศ การแนะแนวการศึกษาและอาชีพ เป็นต้น
4. โรงเรียนส่วนมากยังไม่ได้จัดบริการแนะแนวเป็นหมู่
5. การให้ความรู้ต่าง ๆ แก่นักเรียน เช่น ความรู้เกี่ยวกับครอบครัว การอยู่ร่วมกันในสังคม ฯลฯ เป็นส่วนสำคัญของการแนะแนว
6. ปัญหาที่สำคัญที่สุดของการแนะแนวคือ ผู้แนะแนวไม่มีเวลาเพียงพอที่จะให้คำปรึกษาแก่นักเรียน และนักเรียนไม่ค่อยไปใช้บริการแนะแนวของโรงเรียน

และในปีเดียวกัน ฮอร์ด (Hord. 1954 : 57 - 59) ได้สำรวจ
โครงการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมนิโกร รัฐมิสซูรี 3 แห่ง โดยสัมภาษณ์ครูใหญ่
และเจ้าหน้าที่แนะแนวของโรงเรียน ผลการสำรวจพอสรุปได้ดังนี้

1. มีโรงเรียน 20 แห่ง ที่ครูใหญ่เป็นหัวหน้าในการจัดโครงการแนะ
ส่วนอีก 10 แห่ง มีคณะกรรมการแนะแนวเป็นผู้บริหาร

2. การจัดบริการก็แตกต่างกันออกไป บางแห่งมีผู้ให้คำปรึกษาประจำ
แต่ละชั้น บางแห่งก็ไม่ได้แยกเป็นชั้น ๆ

3. ผู้ที่เป็นครูที่ปรึกษานี้ส่วนมากเรียนการแนะแนวเบื้องต้นมาแล้ว

4. ครูที่ปรึกษาส่วนมากสนใจศึกษาค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับการแนะ
เพิ่มเติมอยู่เสมอ

5. โรงเรียนบางแห่งจัดบริการแนะแนวในห้องครูใหญ่ บางแห่งมีสถานที่
ของตนเองโดยเฉพาะ บางแห่งก็อาศัยห้องใดห้องหนึ่งของโรงเรียนเป็นสถานที่
ทำการแนะแนว

6. สรุปผลทั้งหมดเกี่ยวกับการจัดการแนะแนวโรงเรียน 18 แห่ง มีสภาพ
การจัดยังไม่ดี และอีก 12 แห่งพอใช้ได้

แมคกลาสสัน (Mc Glasson. 1966 : 416 - 421) ได้ศึกษาการจัด
บริการแนะแนวในจูเนียร์ ไฮสกูล 24 แห่ง ในมลรัฐอินเดียนา โดยการสัมภาษณ์
นักเรียนและคณะครูที่เกี่ยวข้องกับการแนะแนว สรุปได้ว่า โรงเรียนแต่ละโรง
ตระหนักว่าการแนะแนวเป็นงานสำคัญยิ่งโครงการหนึ่งของโรงเรียน และก็ได้ขยาย
บริการแนะแนวต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น โรงเรียนส่วนมากจัดการแนะแนวเข้าเป็นส่วนหนึ่ง
ของการบริหาร แต่ละโรงมีการจัดแนะแนวหมู่ เช่น การประเมินนิเทศนักเรียนที่
เข้าใหม่ และนักเรียนที่กำลังจบการแนะแนวทางด้านสุขภาพ หน้าที่พลเมืองและ

ทางการศึกษา และพบว่าปัญหาของผู้แนะแนวก็คือไม่มีเวลาทำงานอย่างเต็มที่ ครูใหญ่ขาดความเข้าใจในโครงการแนะแนว ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่าควรสร้างความเข้าใจในโครงการแนะแนว

ในปี ค.ศ. 1957 แอครี และมาควิส (Acree and Marquis. 1957 : 279 - 281) ได้ศึกษาทัศนคติและการดำเนินงานเกี่ยวกับบริการแนะแนวของครูใหญ่ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาประจำรัฐเทนเนสซี พบว่า

1. ปัญหาและอุปสรรคที่ทำให้การดำเนินงานเกี่ยวกับการบริการแนะแนวไม่สำเร็จเพราะว่าโรงเรียนไม่มีผู้แนะแนวเต็มเวลา นอกจากนี้นักเรียนประมาณสามในสี่ของโรงเรียนที่ได้รับการศึกษายังน้อยมาก

2. ครูใหญ่มีความเห็นว่าบริการแนะแนวในโรงเรียนมัศึกษามีคุณค่ามาก เพราะฉะนั้นโรงเรียนแต่ละโรงเรียนควรมีผู้แนะแนวเต็มเวลาที่ได้รับการฝึกอบรมถึงขั้นปริญญาตรีหนึ่งคน

3. บริการที่ครูใหญ่อยากให้โครงการแนะแนวทำคือ การให้ความช่วยเหลือนักเรียนตามความต้องการของแต่ละคน การปรับปรุงรายวิชาของโรงเรียนและการฝึกอบรมครูประจำการ

4. งานแนะแนวจะดำเนินไปได้ดี ถ้าครูใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อโครงการแนะแนว

กัปสัน (Gibson. 1965 : 416 - 421) ได้สำรวจความคิดของครูจำนวน 208 คน ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาจากรัฐโอไฮโอ มิชิแกน เวสต์เวอร์จิเนีย และอินเดียน่า ที่มีต่อโครงการแนะแนวของโรงเรียน ผลของการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. ครูส่วนใหญ่เห็นว่า โครงการแนะแนวในโรงเรียนมีส่วนช่วยโดยตรงต่อโปรแกรมการเรียนการสอนในโรงเรียน แผนกแนะแนวควรเป็นผู้ชี้แจงโครงสร้าง

ของบริการต่าง ๆ ที่จัดทำให้ครูในโรงเรียนและชุมชนนอกโรงเรียนได้รับรู้ นอกจากนี้โครงการอบรมครูประจำการ เป็นโครงการที่สำคัญมากในการดำเนินการแนะแนว

2. ครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ระเบียบสะสมเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล ส่วนเครื่องมือทดสอบต่าง ๆ มีความสำคัญรองลงมา

3. ครูส่วนใหญ่เห็นว่าบริการให้คำปรึกษาเป็นหัวใจของโครงการแนะแนว และการสัมภาษณ์เพื่อให้คำปรึกษาเป็นคุณลักษณะโดยเฉพาะของผู้แนะแนว

4. ครูส่วนใหญ่เห็นว่าทำให้ขอเสนอแนะทางการศึกษาและอาชีพแก่นักเรียนเป็นบริการที่สำคัญในโครงการแนะแนวของโรงเรียน การจัด "วันอาชีพ" หรือ "วันวิทยาลัย" เป็นกิจกรรมที่ครูทุกคนควรให้การสนับสนุน ครูส่วนมากเชื่อว่าแผนกแนะแนวควรช่วยเหลือนักเรียนให้มีความมั่นใจในโอกาสที่จะหางานหาและได้รับการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น

จอร์เจียกส์ (Georgiades. 1966 : 628-A) ได้ศึกษาถึงปัญหาและความต้องการของโรงเรียนในการจัดบริการแนะแนวจากครูอาจารย์ และสรุปผลได้ว่าครูส่วนใหญ่และผู้บริหารโรงเรียนจะเป็นตัวจักรสำคัญต่อการสนับสนุน และประสานงานระหว่างครูกับเจ้าหน้าที่แนะแนวในโรงเรียน ให้ร่วมกันปฏิบัติงานแนะแนวให้ดำเนินไปอย่างดี

รอตส์แชเฟอร์ (Rottschafer. 1972 : 1448-A) ได้ศึกษาสภาพและขอบข่ายของบริการแนะแนวในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาของสมาคมคริสเตียนแห่งชาติจำนวน 20 โรงเรียน การวิจัยแบ่งเป็น 2 ตอน ตอนแรกเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูใหญ่ 20 คน ครู 107 คน และผู้แนะแนว 25 คน ตอนที่สองเป็นการศึกษาทัศนคติของบุคลากรดังกล่าวที่มีต่อโครงการแนะแนวในโรงเรียน ผลการศึกษาพบว่า

1. ครูใหญ่ทุกคนเห็นความจำเป็นของบริการแนะแนว และพยายามที่จะสนับสนุนให้โครงการนี้สมบูรณ์ขึ้น

2. มีโรงเรียนในกลุ่มตัวอย่างเพียง 25 เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่มีผู้แนะแนวเต็มเวลา

3. ครูส่วนใหญ่ไม่ได้เตรียมตัวทางวิชาการมาเพื่อรับผิดชอบในการจัดบริการแนะแนว

4. หัตถ์คดีของครูใหญ่ ครูแนะแนว และครูที่มืค่อโครงการแนะแนวในโรงเรียน ไม่มีความแตกต่างกัน

5. ความมั่นคงของโครงการแนะแนว ขึ้นอยู่กับการที่ครูใหญ่มีหัตถ์คดีเชิงนิมิตน ค่อโครงการแนะแนว การจัดบริการให้คำปรึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ การรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับนักเรียนอย่างมีระบบ และการให้ข่าวสารทางการศึกษาและอาชีพอย่างกว้างขวาง ส่วนสาเหตุที่ทำให้โครงการแนะแนวในโรงเรียนไม่ประสบผลสำเร็จตามที่คาดหวัง เป็นเพราะ การขาดบุคลากรที่จะมาดำเนินงาน กล่าวคือโรงเรียนมีผู้แนะแนวเต็มเวถาน้อย การไม่มีการฝึกอบรมครูประจำการและการขาดการติดตามผลนักเรียนที่เรียนสำเร็จหรือออกกลางคัน

เกอเกิน (Durgin. 1974 : 2674 - 75 -A) ได้สำรวจสภาพของการจัด โครงการแนะแนวทางอาชีพของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาประเภทต่าง ๆ ในรัฐไอโอโอ โดยศึกษาจากผู้นแนะแนวจำนวน 1,567 คน ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืนทั้งหมด 884 ฉบับ ผลของการวิจัย พบว่า

1. ผู้นแนะแนวใช้เวลาสำหรับให้คำปรึกษามากที่สุด ผู้ที่มาขอรับคำปรึกษาเป็น รายบุคคลส่วนมากมีปัญหทางอารมณ์และปัญหาส่วนตัว

2. นักเรียนมาขอรับบริการแนะแนวทางการศึกษามากที่สุด รองลงมาก็คือ การอาชีพและการปรับตัว

3. ผู้นแนะแนวเห็นว่า การแนะแนวด้านอาชีพมีความสำคัญมาก แต่บริการที่ โครงการแนะแนวจัดให้นักเรียนยังไม่เพียงพอ

โคซราน (Cochrane. 1974 : 1973 - 1974) ได้ศึกษาการจัดระบบ การบริหาร, บริการแนะแนว และบริการให้คำปรึกษาของวิทยาลัยชุมชน รัฐแคลิฟอร์เนีย ผลการศึกษาพบว่า 2 ใน 3 ของวิทยาลัยชุมชนทั้งหมดได้จัดบริการต่าง ๆ ดังนี้

1. การประเมินเทต

2. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเกี่ยวกับการสำรวจอาชีพ

4. การจัดวางตัวนักเรียน
5. การส่งตัวนักเรียนที่มีปัญหาไปยังจิตแพทย์
6. การจัดบริการทดสอบ

นอกจากนี้ยังพบว่า มากกว่าครึ่งหนึ่งของวิทยาลัยชุมชนทั้งหมดได้จัดให้บริการ
ดังต่อไปนี้ภายในโรงเรียนคือ

1. การทบทวนวิชาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้แก่ นักเรียน
2. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจตนเอง

ฮิกกินส์ (Higgins. 1975 : 7057-A) ได้ศึกษาทัศนะของอาจารย์ใหญ่
โรงเรียนมัธยม ที่มีต่อโครงการแนะแนวของโรงเรียน 20 แห่ง ในรัฐโอไฮโอ พบว่า

1. อาจารย์ใหญ่ส่วนมากมีความเห็นว่าครูแนะแนวได้ทำหน้าที่ในด้านการให้บริการ
แก่นักเรียนและคณะครูในโรงเรียนได้อย่างเหมาะสมตามหน้าที่
2. อาจารย์ใหญ่ส่วนมากมีความเห็นว่า ผู้ให้คำปรึกษาควรจะใช้เวลาระหว่าง
36 - 56 เปอร์เซ็นต์ ของแต่ละวันไปในด้านการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล
3. ครูแนะแนวประจำโรงเรียน อาจารย์ใหญ่ และครูประจำชั้นต่างมีความเห็น
สอดคล้องกันว่า หน้าที่หลักของครูแนะแนวก็คือ การให้คำปรึกษาแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล
4. อาจารย์ใหญ่ส่วนมากมีความเห็นว่า อัตราส่วนระหว่างครูแนะแนวกับนักเรียน
ไม่ควรจะต่ำกว่าครูแนะแนว 1 คน ต่อนักเรียน 320 คน
5. อาจารย์ใหญ่ส่วนมากมีความเห็นว่า การที่จะปรับปรุงโครงการแนะแนวของ
โรงเรียนให้มีประสิทธิภาพ กระทำได้โดยการเพิ่มจำนวนครูแนะแนวในโรงเรียน
6. อาจารย์ใหญ่ส่วนมากมีความเห็นว่า การให้บริการแนะแนวอาชีพแก่นักเรียน
ควรเป็นหน้าที่ของครูแนะแนวแต่ฝ่ายเดียว ส่วนใหญ่ครูแนะแนวมีความเห็นว่าหน้าที่ดังกล่าวนี้
เป็นงานที่บุคลากรภายในโรงเรียนจะต้องรับผิดชอบร่วมกัน

7. อาจารย์ใหญ่แต่ละคนต่างมีความเห็นเกี่ยวกับวิธีการจัดการจ้างตัวนักเรียนให้เข้าทำงานและการติดตามผลในโรงเรียนแตกต่างกันไป

แกรนด์ (ปรีชา สมแก้ว 2519 : 9 อ้างอิงมาจาก Grande) ได้ศึกษาทัศนคติที่มีต่อโครงการแนะแนวของผู้แนะแนว 29 คน และของนักเรียนมัธยมศึกษาที่อยู่ในสถานกักกัน จำนวน 30 คน พบว่า ผู้แนะแนวมีความเห็นว่า โครงการแนะแนวเป็นองค์ประกอบสำคัญของกระบวนการเรียนการสอน ถ้าโรงเรียนเลิกโครงการนี้แล้ว จะทำให้เกิดปัญหาบางอย่างขึ้นแน่นอน นอกจากนี้ผู้แนะแนวยังมีความเห็นว่า บริการแนะแนวในโรงเรียนจะขยายออกไปให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ส่วนนักเรียนในสถานกักกันนั้นมีความเห็นต่างกับผู้แนะแนวในข้อที่ว่า ครูแนะแนวให้การแนะแนวได้ไม่ดีไปกว่าครูประจำชั้น และการแนะแนวทำให้นักเรียนเกิดความยุ่งยากใจในการตัดสินใจด้วยตัวของเขาเอง นอกจากนี้นักเรียนยังมีความเห็นว่า โครงการแนะแนวยังไม่มีผลจาเป็นนัก แต่โรงเรียนต้องจัดกิจกรรมบางอย่างให้แก่นักเรียน สำหรับค่าสำคัญโดยเฉลี่ย เมื่อคำนวณจากทุกข้อความแล้ว พบว่าทั้งผู้แนะแนวและนักเรียนต่างก็มีทัศนคติต่อโครงการแนะแนวในเชิงนิมาน (Positive) และไม่แตกต่างกัน

วอสเกอร์เชน (อนันต์ สุวรรณณี 2519 : 9 - 10 อ้างอิงมาจาก Vasgerchain) ได้ทำการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียน ครู ผู้ปกครอง เกี่ยวกับโครงการแนะแนวของโรงเรียนมัธยม 2 แห่ง ในลิโวเนีย (Livonia) เพื่อที่จะวางขอบเขตที่เหมาะสมสำหรับการจัดตั้งโครงการแนะแนวของโรงเรียน สรุปผลการศึกษาค้นคว้าได้ดังนี้

1. เด็กที่ชอบเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน ใช้บริการแนะแนวมากกว่าเด็กที่เกียติ
2. เด็กที่มีสติปัญญาค่อนข้างต่ำจะมาหาผู้ให้คำปรึกษาเพื่อปรึกษาปัญหาต่าง ๆ และต้องการให้ผู้ให้คำปรึกษาช่วยแก้ปัญหาให้
3. เด็กที่มีสติปัญญาสูงชอบมาไต่ถามผู้ให้คำปรึกษา เพื่อเป็นการหาความรู้ แต่เด็กที่มีสติปัญญาค่อนข้างต่ำจะไม่ทำเช่นนั้น

ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ผู้ให้คำปรึกษาจะรอคอยให้เด็กมาหาเสียก่อนไม่ได้ จะต้องวางโครงการ เพื่อหาความคุ้นเคยกับเด็ก เช่น จัดประเพณีเทคนักเรียนใหม่ จัดงานวันอาชีพ ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการศึกษาต่อ ฯลฯ เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียน

ยัง (จรัล สุขทองวารี 2519 : 13 อ้างอิงมาจาก Young) ได้ศึกษา การดำเนินงานบริการแนะแนวของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในบริติช โคลัมเบีย กลุ่มตัวอย่าง เป็นครูใหญ่ 63 คน ผลของการศึกษาที่สำคัญคือ การขยายงานบริการแนะแนวในโรงเรียน ต่าง ๆ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับรูปแบบของการบริหาร ความแตกต่างของโครงการแนะแนวขึ้นอยู่กับ การมีบุคลากรที่ได้รับการฝึกฝนโดยเฉพาะหรือไม่ และบริการแนะแนวในโรงเรียนไม่ ขึ้นอยู่กับบทบาทของส่วนการศึกษาของรัฐที่พัฒนาโครงการแนะแนวในโรงเรียน

วอกาแมน (สมพร นาคณาคินทร์ 2525 : 16 อ้างอิงมาจาก Wogaman) ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์การจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน ระดับ จูเนียร์ ไฮสกูล 18 แห่ง ที่โอไฮโอ โดยสัมภาษณ์ครูแนะแนว พบว่างานแนะแนวเป็นงานสำคัญในแผนงาน ของโรงเรียน ปัญหาใหญ่ในการดำเนินงานแนะแนวคือ ครูแนะแนวไม่มีเวลาทำงานอย่าง เต็มที่ ขาดเงินงบประมาณ ครูส่วนใหญ่ยังขาดความเข้าใจในงานแนะแนวและการอบรมให้รู้ เกี่ยวกับการแนะแนว

พอจะสรุปได้ว่า บริการแนะแนวในโรงเรียนเป็นงานที่มีความสำคัญต่อการศึกษามาก เพราะบริการนี้มุ่งช่วยนักเรียนรวมทั้งช่วยคณะบุคลากรทุกฝ่ายของโรงเรียน จึงจำเป็นต้องสร้างงานนี้ให้เป็นระบบที่มีประสิทธิภาพและเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคลากรทุกฝ่ายของ โรงเรียน ดังนั้นงานฝ่ายนี้จึงจำเป็นต้องให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบขอบข่ายของงานว่าทำอะไร ทำอย่างไร ทำเพื่อใคร ทำที่ไหน และทำเมื่อไหร่ ให้ทุกคนเห็นขอบข่ายของงานแนะแนว ในโรงเรียนโดยตลอด

วิธีการในการศึกษาค้นคว้า

เพื่อให้การศึกษาค้นคว้าเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยจึงกำหนดงานเป็นขั้น ๆ ดังนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล
4. การทดลองใช้เครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูลและจัดกระทำกับข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้กระทำกับบุคลากรครู ซึ่งจำแนกเป็นผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครูที่อยู่ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร ขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก

2. วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ตามขนาดของโรงเรียน โดยกระทำดังนี้

2.1 การแบ่งโรงเรียนตามขนาด นารายชื่อโรงเรียนมาแบ่งตามขนาดออกเป็นสามประเภทคือ

โรงเรียนขนาดใหญ่	34 โรงเรียน
โรงเรียนขนาดกลาง	166 โรงเรียน
โรงเรียนขนาดเล็ก	210 โรงเรียน

สุ่มเอาโรงเรียนแต่ละขนาดออกมาอย่างละ 50 เปอร์เซนต์ ได้จำนวน
โรงเรียนกลุ่มตัวอย่างดังนี้

โรงเรียนขนาดใหญ่	17 โรงเรียน
โรงเรียนขนาดกลาง	83 โรงเรียน
โรงเรียนขนาดเล็ก	110 โรงเรียน
รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนทั้งสิ้น	210 โรงเรียน

การแบ่งขนาดของโรงเรียนอาศัยเกณฑ์การแบ่งขนาดโรงเรียนตามจำนวน
นักเรียน โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร (กองโรงเรียน สำนักการศึกษา
กรุงเทพมหานคร สํารวจเมื่อเดือนพฤษภาคม 2526)

2.2 การสุ่มผู้บริหารโรงเรียน

ผู้บริหารโรงเรียนเอามาทั้งหมดจากโรงเรียนแต่ละขนาดที่สุ่มได้
จำนวนโรงเรียนละ 1 คน ซึ่งได้จำนวนดังนี้

โรงเรียนขนาดใหญ่	17 คน
โรงเรียนขนาดกลาง	83 คน
โรงเรียนขนาดเล็ก	110 คน
รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารทั้งสิ้น	210 คน

2.3 การสุ่มครูแนะแนว

ครูแนะแนว เอามาจากโรงเรียนแต่ละขนาดที่สุ่มได้ จำนวน
โรงเรียนละ 1 คน จากการคัดเลือกของผู้บริหารโรงเรียนนั้น ได้จำนวนครูแนะแนวดังนี้

โรงเรียนขนาดใหญ่	17 คน
โรงเรียนขนาดกลาง	83 คน
โรงเรียนขนาดเล็ก	110 คน
รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างครูแนะแนวทั้งสิ้น	210 คน

2.4 การสุ่มครู

ครูสุ่มมาจากจำนวนครูทั้งหมดที่ไม่ใช่ครูแนะแนวในโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง
โรงเรียนละ 1 คน ได้จำนวนครูดังนี้

โรงเรียนขนาดใหญ่ 17 คน

โรงเรียนขนาดกลาง 83 คน

โรงเรียนขนาดเล็ก 110 คน

รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างครูทั้งสิ้น 210 คน

รายละเอียดของจำนวนโรงเรียน และจำนวนบุคลากรครูมาจากรายงาน
การศึกษาที่จำเป็น ประจำปีงบประมาณ 2526 ของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร
(ศูนย์สารสนเทศ งานแผนงานวิจัยและเผยแพร่การศึกษา กองวิชาการ สำนักการศึกษา
กรุงเทพมหานคร)

ตาราง 1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามขนาดของโรงเรียน

ขนาดโรงเรียน	จำนวน โรงเรียน/โรง	จำนวนผู้บริหาร โรงเรียน/คน	จำนวน ครูแนะแนว/คน	จำนวน ครู/คน
ใหญ่	17	17	17	17
กลาง	83	83	83	83
เล็ก	110	110	110	110
รวม	210	210	210	210

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

การสร้างแบบสอบถามผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม โดยดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาแบบสอบถามจากปริญญานิพนธ์ของ อนันต์ สุวรรณณี (2519)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร สุธันน์ ทิพย์สุวรรณ (2523)

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลงานวิจัย หนังสือตำราและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2. สัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครูโรงเรียนสตรีวรนาถ (เทเวศร์) โรงเรียนวัดจาลา (นนทบุรี) โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา (บางขุนเทียน) เกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวของโรงเรียน

3. สืบหาความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครูเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด สำหรับผู้บริหารโรงเรียนและครูอาจารย์ที่ให้ความร่วมมือในการสำรวจเรื่องนี้ ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน และครูอาจารย์โรงเรียนสตรีวรนาถ (บางเขน) ชั้นประถมศึกษา 1 – 6

4. นำผลจากการศึกษาข้อ 1 – 2 และคำตอบที่ได้จากผู้บริหารโรงเรียน และครูอาจารย์ข้อ 3 มาสร้างเป็นแบบสอบถาม

5. นำแบบสอบถามเสนอคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ และผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไข พิจารณา ปรับปรุง เป็นการหา Face Validity

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามมี 2 ลักษณะดังนี้

1. แบบเลือกตอบ (Cueck List) เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งถามข้อเท็จจริงในเรื่อง ตำแหน่ง ประสบการณ์ในการทำงาน และความรู้ทางด้านการแนะแนว

2. แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ทางด้านข้อมูลถามเกี่ยวกับสภาพเป็นจริงของการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน ทางด้านข้อมูลถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพที่ควรจะดำเนินการจัดบริการแนะแนวดังนี้

2.1	สภาพทั่วไปของการจัดบริการ	8	ขอ
2.2	บริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล	17	ขอ
2.3	บริการให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ	17	ขอ
2.4	บริการการให้คำปรึกษา	14	ขอ
2.5	บริการการจัดวางตัวบุคคล	8	ขอ
2.6	บริการการติดตามผล	18	ขอ

ตัวอย่างแบบสอบถาม

สภาพที่เป็นจริง ของบริการ		การจัดบริการแนะแนวในชั้น	ท่านคิดว่าควรดำเนินการ			
มี	ไม่มี		มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ควร
		1. จัดทาระเบียนสะสมสำหรับนักเรียนทุกคน 2. จัดหาและแจกเอกสารคู่มือนักเรียน				

ความหมายของมาตราส่วน

มาตราส่วนประมาณค่าทางค่านิยมข้อที่ 4 ซึ่งมีความหมาย ดังนี้

มาก	หมายถึง	ควรดำเนินการจัดบริการแนะแนวมมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ควรดำเนินการจัดบริการแนะแนวปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ควรดำเนินการจัดบริการแนะแนวน้อย
ไม่ควร	หมายถึง	ไม่ควรดำเนินการจัดบริการแนะแนวเลย

เกณฑ์การให้คะแนน

มาก	ให้คะแนน	3	คะแนน
ปานกลาง	ให้คะแนน	2	คะแนน
น้อย	ให้คะแนน	1	คะแนน
ไม่ควร	ให้คะแนน	0	คะแนน

บริการใดให้คะแนนสูงถือว่าผู้ตอบมีความเห็นว่าควรจัดบริการแนะแนวในค่านั้น
มาก , บริการที่ให้คะแนนต่ำถือว่าเป็นบริการที่ผู้ตอบเห็นว่าระดับการจัดควรอยู่ในระดับต่ำ
หรือไม่ควรให้ดำเนินการจัดบริการแนะแนวในค่านั้น ๆ

ส่วนทางค่านายมือเป็นการสำรวจสภาพเป็นจริงของการจัดบริการแนะแนวใน
โรงเรียน เพื่อนามาทดสอบให้ทราบสภาพการจัดบริการที่มีอยู่แล้วจริง ๆ

การทดลองใช้เครื่องมือ

นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) เพื่อหาคุณภาพของแบบสอบถาม
กลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติต่าง ๆ ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในการวิจัย คือนำไป
ทดลองกับผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครูของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด
กรุงเทพมหานคร โดยสุ่มตัวอย่างจากผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครูจากโรงเรียน
ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยอย่างละ 30 คน คือ

ผู้บริหารโรงเรียน	30 คน
ครูแนะแนว	30 คน
ครู (อื่น)	30 คน

รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ทำการตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 90 คน แล้วนำมาวิเคราะห์
เป็นรายข้อ

ก. วิเคราะห์หาค่าอำนาจจากแผน

แบบสอบถามทางค่านักสำรวจความคิดเห็นของบุคลากรโรงเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ รวมคะแนนของแต่ละคน จัดเรียงลำดับคะแนนจากสูงไปหาค่า แล้วตัดออก 25 % ของจำนวนผู้ที่ให้คะแนนอยู่ในกลุ่มสูง และ 25 % ของจำนวนผู้ที่ให้คะแนนอยู่ในกลุ่มต่ำ ตามลำดับ มาทำการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจากแผนเป็นรายข้อ โดยใช้ t -test ใช้สูตร (Edwards. 1958 : 139)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอำนาจจากแผนของแบบสอบถาม
	$\bar{X}_1, \bar{X}_2$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ
	s_1^2, s_2^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยสะสม ในกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ
	n_1, n_2	แทน	จำนวนบุคลากรในกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ

ผลจากการวิเคราะห์ได้คัดเลือกเอาข้อที่มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.352 - 11.434 ไว้จำนวน 79 ข้อ โดยมีบริการค่านต่าง ๆ ดังนี้

- สภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว	7	ข้อ
- บริการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล	15	ข้อ
- บริการให้ขอเสนอแนะต่าง ๆ	17	ข้อ
- บริการให้คำปรึกษา	14	ข้อ
- บริการจัดวางตัวบุคคล	8	ข้อ
- บริการการติดตามผล	18	ข้อ
รวมทั้งสิ้น	79	ข้อ

ข. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

หลังจากคัดเลือกข้อคำถามที่มีคุณภาพสูงได้แล้ว นำแบบสอบถามที่หาค่าอำนาจจําแนกรายข้อแล้วทั้ง 79 ข้อ ไปทดสอบครั้งที่ 2 คือนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง บุคลากรระดับประถมศึกษาของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยสุ่มจากโรงเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย และไม่ใช้กลุ่มตัวอย่างในการทดสอบครั้งแรก ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารโรงเรียน 30 คน ครูแนะแนว 30 คน และครูอื่น 30 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ทำการตอบแบบสอบถามครั้งนี้ทั้งสิ้น 90 คน แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้ Coefficient Alpha ของครอนบาค (Cronbach.

1972 : 126)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right)$$

เมื่อ r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ
n	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถามทั้งฉบับ
s_i^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของแบบสอบถามเป็นรายข้อ
s_t^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งฉบับ
$\sum s_i^2$	แทน	ผลรวมของค่าความแปรปรวนเป็นรายข้อ

ปรากฏว่า ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามฉบับนี้เท่ากับ 0.9813

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอความอนุเคราะห์จากสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร เพื่อนำแบบสอบถามไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนระดับประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร
2. หลังจากผู้วิจัยได้ติดต่อกับโรงเรียนและนักหมายวัน เวลาแล้ว ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนด้วยตนเอง โดยมีหนังสือขอความร่วมมือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และหนังสือจากผู้อำนวยการสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ในการทดสอบครั้งนี้ดำเนินการตั้งแต่วันที่ 1 - 31 สิงหาคม 2528

โดยบุคลากรแต่ละโรงเรียนตอบแบบสอบถามเสร็จเรียบร้อยแล้วภายในวันที่ทำการทดสอบนั้น ๆ

3. เมื่อได้แบบสอบถามกลับคืนมาครบแล้ว ได้ตรวจสอบทุกฉบับ เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้งสิ้น จำนวน 630 ฉบับ ถือเป็นของกลุ่มผู้บริหารโรงเรียน 210 ฉบับ กลุ่มครูแนะแนว 210 ฉบับ และครู (อื่น) 210 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ของแบบสอบถามทั้งหมด

การจัดกระทำกับข้อมูล

1. ตรวจให้คะแนนแบบสอบถามทุกข้อตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และรวมคะแนนของบริการแต่ละด้านซึ่งมีอยู่ 6 ด้าน

2. นำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามและรายละเอียดจากแบบสอบถามไปวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Science)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐานดังต่อไปนี้

1.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร (Ferguson. 1971 : 45)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 หาค่าความแปรปรวนของคะแนน (Variance) ใช้สูตร (Ferguson. 1971 : 62)

$$s^2 = \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ s^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง

2. หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแต่ละข้อ ใช้สูตร (Edwards.

1958 : 139)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

n_1, n_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

s_1^2, s_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

3. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้ Coefficient alpha ของครอนบาค (Cronbach. 1972 : 126)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right)$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งหมด

n แทน จำนวนข้อของแบบสอบถามทั้งหมด

s_i^2 แทน ค่าความแปรปรวน เป็นรายข้อ

s_t^2 แทน ค่าความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งหมด

4. ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว (One-way analysis of Variance) เพื่อทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยในเรื่องที่ศึกษาของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป คือสมมติฐานข้อที่หนึ่ง ข้อที่สอง และข้อที่สาม ใช้สูตร (Linguist. 1956 : 56)

$$F = \frac{MS_A}{MS_W}$$

เมื่อ F แทน ค่าการแจกแจงของ F
 MS_A แทน ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
 MS_W แทน ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม

ถ้าพบว่าคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรที่ทดสอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้ S - method ตามวิธีของ SCHEFFÉ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2523 : 109)

5. ใช้ t - test ทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย ความคิดเห็นของสองกลุ่มคือ สมมติฐานข้อที่สอง และข้อที่สาม โดยใช้สูตร (Edwards. 1958 : 139)

เมื่อทดสอบแล้วพบว่า $\sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$ ใช้

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{(s_1^2 / n_1 + s_2^2 / n_2)^2}{\left[(s_1^2 / n_1)^2 / (n_1 - 1) \right] + \left[(s_2^2 / n_2)^2 / (n_2 - 1) \right]}$$

ถ้า $\sigma_1^2 = \sigma_2^2$ ใช้

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{s_p \sqrt{\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอัตราส่วนนี้สำคัญทางสถิติ
	$\bar{X}_1, \bar{X}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2
	s_1^2, s_2^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2
	n_1, n_2	แทน	จำนวนคนในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2
	df	แทน	ระดับชั้นแห่งความอิสระ
	s_p^2	แทน	ความแปรปรวนมาตรฐานรวม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดสอบและการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น เพื่อให้เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนบุคลากรในกลุ่มตัวอย่าง
X	แทน	คะแนนดิบ
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่าง
S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน F - distribution
df	แทน	ระดับความเชื่อมั่น
*P	แทน	ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05
$\hat{\psi}$	แทน	ค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย
$\hat{\sigma}^2_{\psi}$	แทน	ค่าความแปรปรวนของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แบ่งออกเป็นห้าตอนดังนี้

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว 6 ด้าน
ของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว 6 ด้าน
ของบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกัน

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว 6 ด้าน
ของบุคลากรที่มีความรู้ทางด้านการแนะแนวแตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว 6 ด้าน
ของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน

ตอนที่ 5 การเปรียบเทียบสภาพการจัดบริการแนะแนว 6 ด้านของโรงเรียน
ต่างขนาดกัน

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว 6 ด้าน ของ
บุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน

1.1 ด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล

ตาราง 2 ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวด้านบริการ
การศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง/ตำแหน่งบุคลากร	N	X	S^2
ผู้บริหารโรงเรียน	210	25.3000	100.78352
ครูแนะแนว	210	24.9143	100.058
ครู (อื่น)	210	24.3571	110.2479

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อการจัดบริการ
แนะแนวด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลของผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว
และครู (อื่น) แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ยพบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของ
ผู้บริหารโรงเรียนสูงที่สุด ($X = 25.3000$) รองลงมาได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ยของ
ครูแนะแนว ($\bar{X} = 24.9143$) และต่ำที่สุดได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ยของครู (อื่น)
($X = 24.3571$)

เพื่อทดสอบให้เห็นว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มแตกต่างกันจริง
หรือไม่จึงนำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการการศึกษา
นักเรียนเป็นรายบุคคลของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน

Source of Varlance	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	94.3713	2	47.1857	0.455
ภายในกลุ่ม	65018.0000	627	103.6970	
รวม	65112.3711	629		

$$p < .05 \quad F .05 (2, 627) = 3.02$$

จากตาราง 3 แสดงว่าความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการ
การศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลของผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครู (อื่น)
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1
นั่นคือตำแหน่งที่แตกต่างกัน ไม่มีผลทำให้ความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการ
การศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลแตกต่างกัน

1.2 คำนวณบริการสนเทศ

ตาราง 4 ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง/ตำแหน่งบุคลากร	N	$\bar{X}$	S^2
ผู้บริหารโรงเรียน	210	28.7667	111.97872
ครูแนะแนว	210	26.4667	110.2395
ครู (อื่น)	210	27.3476	123.10568

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศของผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนวและครู (อื่น) เมื่อพิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ย พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยผู้บริหารโรงเรียนสูงที่สุด ($\bar{X} = 28.7667$) รองลงมาได้แก่ ครู (อื่น) ($\bar{X} = 27.3476$) และต่ำสุดได้แก่ค่าคะแนนเฉลี่ยของครูแนะแนว ($\bar{X} = 26.4667$)

เพื่อทดสอบให้เห็นว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มแตกต่างกันจริงหรือไม่ จึงนำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 5

ตาราง 5 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดการบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน

Source of Variance	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	565.5850	2	282.7925	2.457
ภายในกลุ่ม	72172.6758	627	115.1079	
รวม	72738.2500	629		

$$P < .05 \quad F_{.05} (2, 627) = 3.02$$

จากตาราง 5 แสดงว่าความคิดเห็นต่อการจัดการบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศของผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครู (อื่น) แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 นั่นคือ ตำแหน่งที่ต่างกันไม่มีผลทำให้ความคิดเห็นต่อการจัดการบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศแตกต่างกัน

1.3 คำนวณบริการให้คำปรึกษา

ตาราง 6 ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านการบริการให้คำปรึกษาของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง/ตำแหน่งบุคลากร	N	$\bar{X}$	S^2
ผู้บริหารโรงเรียน	210	27.0143	93.5727
ครูแนะแนว	210	24.4952	97.7231
ครู (อื่น)	210	25.3524	112.0845

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนว ด้านบริการการให้คำปรึกษาของผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนวและครู (อื่น) แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ยพบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้บริหารโรงเรียน สูงที่สุด ($X = 27.0143$) รองลงมาได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ยของครู (อื่น) ($\bar{X} = 25.3524$) และต่ำที่สุดได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ยของครูแนะแนว ($\bar{X} = 24.4952$)

เพื่อทดสอบให้เห็นว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มแตกต่างกันจริงหรือไม่ จึงนำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 7

ตาราง 7 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษา
ของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน

Source of Variance	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	689.0405	2	344.5200	3.407*
ภายในกลุ่ม	63406.6445	627	101.1270	
รวม	64095.6836	629		

$$P > .05 \quad F_{.05} (2, 627) = 3.02$$

จากตาราง 7 แสดงว่าความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลของผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนวและครู (อื่น) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งนำไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ดังนั้นจึงได้ทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษาของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน เป็นรายคู่ โดยวิธีทดสอบของ เชฟเฟ (Scheffé) ปรากฏผลดังตาราง 8

ตาราง 8 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่สะท้อนของความพึงพอใจ
 การให้บริการแนะแนวกับบริการให้คำปรึกษาของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน
 โดยใช้วิธีการของ เชฟเฟ (SCHEFFE)

กลุ่มตัวอย่าง	ผู้บริหารโรงเรียน			
	$\bar{X}$	27.0143	ครูแนะแนว	ครู (อื่น)
ผู้บริหารโรงเรียน	27.0143	—	2.5191*	1.6619
ครูแนะแนว	24.4952	—	—	0.8572
ครู (อื่น)	25.3524	—	—	—

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 แสดงว่าความพึงพอใจของผู้บริหารโรงเรียนกับครูแนะแนว
 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย
 เป็น 2.5191 นั่นคือ ผู้บริหารโรงเรียนมีความพึงพอใจต่อการให้บริการแนะ
 แนวกับบริการให้คำปรึกษาสูงกว่าครูแนะแนว ส่วนความพึงพอใจระหว่างผู้บริหารโรงเรียน
 กับครู (อื่น) และความพึงพอใจระหว่างครูแนะแนวกับครู (อื่น) ไม่แตกต่างกัน

ผลที่ได้จากการทดสอบในขณะนี้ อาจกล่าวได้ว่าตำแหน่งที่แตกต่างกัน คือ
 ผู้บริหารโรงเรียนและครูแนะแนว มีผลทำให้ความพึงพอใจต่อการให้บริการแนะแนว
 ในด้านการให้คำปรึกษาแตกต่างกัน ส่วนตำแหน่งผู้บริหารโรงเรียนกับครู (อื่น)
 และครูแนะแนวกับครู (อื่น) ไม่มีผลทำให้ความพึงพอใจต่อการให้บริการแนะแนวในด้านการ
 ให้คำปรึกษาแตกต่างกัน

1.4 ด้านบริการจัดวางตัวบุคคล

ตาราง 9 ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนว ด้านบริการจัดวางตัวบุคคลของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง/ตำแหน่งบุคลากร	N	$\bar{X}$	S^2
ผู้บริหารโรงเรียน	210	14.2190	31.27158
ครูแนะแนว	210	13.1619	30.36561
ครู (อื่น)	210	13.0286	32.27603

จากตาราง 9 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจัดวางตัวบุคคลของผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครู (อื่น) แตกต่างกัน เพื่อพิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ยพบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้บริหารโรงเรียน สูงที่สุด ($X = 14.2190$) รองลงมาได้แก่ครูแนะแนว ($\bar{X} = 13.1619$) และต่ำที่สุดได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ยของครู (อื่น) ($\bar{X} = 13.0286$)

เพื่อทดสอบให้เห็นว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มแตกต่างกันจริงหรือไม่ จึงนำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 10

ตาราง 10 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจัดวางตัวบุคคลของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน

Source of Variance	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	178.6794	2	89.3397	2.854
ภายในกลุ่ม	19627.9141	627	31.3045	
รวม	19806.5898	629		

$$P < .05 \quad F_{.05} (2, 627) = 3.02$$

จากตาราง 10 แสดงว่าความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจัดวางตัวบุคคลของผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนวและครู (อื่น) แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 นั่นคือ ตำแหน่งที่แตกต่างกันไม่มีผลทำให้ความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจัดวางตัวบุคคลแตกต่างกัน

1.5 ด้านบริการติดตามผล

ตาราง 11 ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวในด้านการติดตามผลของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง/ตำแหน่งบุคลากร	N	$\bar{X}$	S^2
ผู้บริหารโรงเรียน	210	26.8095	125.97144
ครูแนะแนว	210	25.6286	144.94233
ครู (อื่น)	210	25.4619	150.80331

จากตาราง 11 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวในด้านการติดตามผลของผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครู (อื่น) แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ย พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้บริหารโรงเรียน สูงที่สุด ($\bar{X} = 26.8095$) รองลงมาได้แก่ค่าคะแนนเฉลี่ยของครูแนะแนว ($\bar{X} = 25.6286$) และต่ำที่สุดได้แก่ค่าคะแนนเฉลี่ยของครู (อื่น) ($\bar{X} = 25.4619$)

เพื่อทดสอบให้เห็นว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มแตกต่างกันจริงหรือไม่ จึงนำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 12

ตาราง 12 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวในด้านบริการติดตามผล
ของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน

Source of Variance	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	226.6934	2	113.3467	0.806
ภายในกลุ่ม	88138.7109	627	140.5721	
รวม	88365.3750	629		

$$P < .05$$

$$F_{.05} (2, 627) = 3.02$$

จากตาราง 12 แสดงว่าความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวในด้านบริการติดตามผลของผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนวและครู (อื่น) แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 นั่นคือ ตำแหน่งที่แตกต่างกันไม่มีผลทำให้ความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผลแตกต่างกัน

1.6 คำนวณภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว

ตาราง 13 ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว
ของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง/ตำแหน่งบุคลากร	N	$\bar{X}$	S^2
ผู้บริหารโรงเรียน	210	10.0095	19.16688
ครูแนะแนว	210	10.1000	17.63076
ครู (อื่น)	210	10.2952	18.36208

จากตาราง 13 แสดงคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวของผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนวและครู (อื่น) เมื่อพิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ยพบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้บริหารโรงเรียน ($\bar{X} = 10.0095$) ค่าคะแนนเฉลี่ยของครูแนะแนว ($\bar{X} = 10.1000$) และค่าคะแนนเฉลี่ยของครู (อื่น) ($\bar{X} = 10.2952$)

เพื่อทดสอบให้เห็นว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มแตกต่างกันหรือไม่ จึงนำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 14

ตาราง 14 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน

Source of Variance	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	8.9556	2	4.4778	0.244
ภายในกลุ่ม	11528.5083	627	18.3868	
รวม	11537.4609	629		

$$P < .05 \quad F .05 (2, 627 = 3.02)$$

จากตาราง 14 แสดงว่าความคิดเห็นต่อสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวของผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนวและครู (อื่น) แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 นั่นคือตำแหน่งที่ต่างกันไม่มีผลทำให้ความคิดเห็นต่อสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวแตกต่างกัน

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว 6 ด้านของบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกัน

2.1 ด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล

ตาราง 15 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลของบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง ประสบการณ์ในการทำงาน	N	$\bar{X}$	S^2	t
ต่ำกว่า 5 ปี	159	27.2138	71.19984	3.81*
5 ปีขึ้นไป	471	24.0616	112.08456	

$$t_{.05} (df = 628) = 1.96$$

จากตาราง 15 แสดงให้เห็นว่าบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปี และบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 5 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 นั่นคือประสบการณ์ในการทำงานที่ต่างกัน มีผลทำให้ความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลแตกต่างกัน

2.2 คำนวณบริการสนเทศ

ตาราง 16 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศของบุคลากรที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง ประสบการณ์ในการทำงาน	N	$\bar{X}$	S^2	t
ต่ำกว่า 5 ปี	159	31.2516	81.99302	5.67 *
5 ปีขึ้นไป	471	26.2696	120.934	

$$t_{.05} (df = 628) = 1.96$$

จากตาราง 16 แสดงว่าความคิดเห็นของบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปี และบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 5 ปีขึ้นไป ที่มีต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือประสบการณ์ในการทำงานที่ต่างกันมีผลทำให้ความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

2.3 ด้านบริการให้คำปรึกษา

ตาราง 17 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษา
ของบุคลากรที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง ประสบการณ์ในการทำงาน	N	$\bar{X}$	S^2	t
ต่ำกว่า 5 ปี	159	28.9686	72.60744	5.42 [*]
5 ปีขึ้นไป	471	24.4904	106.89492	

$$t_{.05} (df = 628) = 1.96$$

จากตาราง 17 แสดงให้เห็นว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว
ด้านบริการให้คำปรึกษาของบุคลากรที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า
5 ปี และบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 5 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการจัด
บริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษาแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

2.4 คำนวณบริการจัดวางตัวบุคคล

ตาราง 18 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจัดวางตัวบุคคลของบุคลากรที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง ประสบการณ์ในการทำงาน	N	$\bar{X}$	S^2	t
ต่ำกว่า 5 ปี	159	14.7296	21.56673	5.69*
5 ปีขึ้นไป	471	13.0446	34.17571	

$$t_{.05} \text{ (df = 628) } = 1.96$$

จากตาราง 18 แสดงว่าบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปี กับบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 5 ปีขึ้นไปมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจัดวางตัวบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือประสบการณ์ในการทำงานที่ต่างกันมีผลทำให้ความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจัดวางตัวบุคคลแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

2.5 ด้านบริการติดตามผล

ตาราง 19 เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผล
ของบุคลากรที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง ประสบการณ์ในการทำงาน	N	$\bar{X}$	S^2	t
ต่ำกว่า 5 ปี	159	29.0943	110.8809	4.17*
5 ปีขึ้นไป	471	24.9108	146.31321	

$$t_{.05} (df = 628) = 1.96$$

จากตาราง 19 จะเห็นว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว
ด้านบริการติดตามผลของบุคลากรที่มีประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 5 ปี และบุคลากร
ที่มีประสบการณ์การทำงาน 5 ปีขึ้นไป แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 นั่นคือประสบการณ์การทำงานที่ต่างกันมีผลต่อการจัด
บริการแนะแนวด้านบริการติดตามผล

2.6 คำนวณสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว

ตาราง 20 เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว
ของบุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง ประสบการณ์ในการทำงาน	N	$\bar{X}$	S^2	t
ต่ำกว่า 5 ปี	159	11.3774	14.40202	4.59*
5 ปีขึ้นไป	471	9.7155	19.0096	

$$t_{.05} (df = 628) = 1.96$$

จากตาราง 20 แสดงว่าสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวตามความคิดเห็นของบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปี กับบุคลากรที่มีประสบการณ์การทำงาน 5 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว 6 ด้านของ
บุคลากรที่มีความรู้ทางด้านการแนะแนวแตกต่างกัน

3.1 ด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล

ตาราง 21 เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวด้านบริการ
การศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลของบุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง ความรู้ด้านการแนะแนว	N	$\bar{X}$	S^2	t
เคยศึกษาอบรม	493	23.9980	108.24321	-4.51*
ไม่เคยศึกษาอบรม	137	27.9489	74.90902	

$$t_{.05} (df = 256) = 1.97$$

จากตาราง 21 แสดงให้เห็นว่าบุคลากรที่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว
กับบุคลากรที่ไม่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการ
แนะแนวด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05

อาจสรุปได้ว่า ความรู้ด้านการแนะแนวสำหรับบุคลากรที่เคยศึกษาอบรม
และบุคลากรที่ไม่เคยศึกษาอบรมเป็นผลทำให้มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว
ด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

3.2 ด้านบริการสนเทศ

ตาราง 22 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศของบุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง ความรู้ด้านการแนะแนว	N	$\bar{X}$	S^2	t
เคยศึกษาอบรม	493	26.1947	115.584	* -6.57
ไม่เคยศึกษาอบรม	137	32.3212	87.12355	

$$t_{.05} (df = 256) = 1.97$$

จากตาราง 22 แสดงว่าความคิดเห็นของบุคลากรที่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนวและบุคลากรที่ไม่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนวที่มีต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 นั่นคือ ความรู้ด้านการแนะแนวที่แตกต่างกันเป็นผลให้ความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศแตกต่างกัน

3.3 ด้านบริการให้คำปรึกษา

ตาราง 23 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษา
ของบุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง ความรู้ด้านการแนะแนว	N	$\bar{X}$	S^2	t
เคยศึกษาอบรม	493	24.5416	104.89856	-5.76 [*]
ไม่เคยศึกษาอบรม	137	29.5036	72.38606	

$$t_{.05} (df = 256) = 1.97$$

จากตาราง 23 ปรากฏว่าบุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน มีความ
คิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ บุคลากรที่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนวและบุคลากรที่
ไม่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว มีความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการ
ให้คำปรึกษาแตกต่างกันอย่างเชื่อมั่นได้ 95 % ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

3.4 ด้านบริการจัดวางตัวบุคคล

ตาราง 24 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการและแนวด้านการจัดวางตัวบุคคลของบุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง ความรู้ด้านการแนะแนว	N	$\bar{X}$	S^2	t
เคยศึกษาอบรม	493	13.0203	32.45580	-3.86*
ไม่เคยศึกษาอบรม	137	15.0876	24.84025	

$$t_{.05} (df = 256) = 1.97$$

จากตาราง 24 แสดงว่าความคิดเห็นต่อการจัดบริการและแนวด้านการจัดวางตัวบุคคลของบุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือบุคลากรที่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนวและบุคลากรที่ไม่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว มีความคิดเห็นต่อการจัดบริการและแนวด้านการจัดวางตัวบุคคลแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องตามสมมติฐานข้อที่ 3

3.5 ด้านบริการติดตามผล

ตาราง 25 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผล
ของบุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง ความรู้ด้านการแนะแนว	N	$\bar{X}$	S^2	t
เคยศึกษาอบรม	493	24.9371	144.88936	-4.55*
ไม่เคยศึกษาอบรม	137	29.6715	107.88976	

$$t_{.05} (df = 256) = 1.97$$

จากตาราง 25 แสดงว่าความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผลของบุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวและบุคลากรที่ไม่มีความรู้ด้านการแนะแนวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า "บุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวแตกต่างกัน"

ผลที่ได้จากการเปรียบเทียบในตอนนี้อาจกล่าวได้ว่า ความรู้ด้านการแนะแนวมีผลทำให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผลแตกต่างกัน

3.6 ด้านสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว

ตาราง 26 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวของบุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง ความรู้ด้านการแนะแนว	N	$\bar{X}$	S^2	t
เคยศึกษาอบรม	493	9.8296	19.13187	-3.73 *
ไม่เคยศึกษาอบรม	137	11.2336	14.0625	

$$t_{.05} \quad (df = 256) = 1.97$$

จากตาราง 26 แสดงว่าบุคลากรที่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนวและบุคลากรที่ไม่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องตามสมมติฐานข้อที่ 3 อาจสรุปได้ว่า ความรู้ด้านการแนะแนวที่ต่างกัน เป็นตัวแปรหนึ่งที่ทำให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวแตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว 6 ด้านของ
บุคลากรในโรงเรียนต่างชนบทกัน

4.1 ด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล

ตาราง 27 ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการ
การศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน

กลุ่มตัวอย่าง ขนาดของโรงเรียน	N	$\bar{X}$	S^2
บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่	51	29.3137	78.97876
บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง	249	29.5743	72.92989
บุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก	330	20.6091	92.91224

จากตาราง 27 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่
จำนวน 51 คน บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง จำนวน 249 คน และบุคลากรใน
โรงเรียนขนาดเล็ก จำนวน 330 คน ค่าคะแนนเฉลี่ยของบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่
และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางพอ ๆ กัน ($\bar{X} = 29.3137$ และ 29.5743
ตามลำดับ) ส่วนค่าคะแนนเฉลี่ยของบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก ($\bar{X} = 20.6091$)

เพื่อทดสอบให้เห็นว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน
หรือไม่ จึงนำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 28

ตาราง 28 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการการศึกษา
นักเรียนเป็นรายบุคคลของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน

Source of Variance	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	12508.8223	2	6254.4102	74.548*
ภายในกลุ่ม	52603.5657	627	83.8972	
รวม	65112.3867	629		

$$P > .05 \quad F_{.05} (2, 627) = 3.02$$

จากตาราง 28 แสดงว่าความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการ
การศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลของบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่ บุคลากรในโรงเรียน
ขนาดกลางและบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ดังนั้น จึงได้ทดสอบเพื่อเปรียบเทียบ
ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนว ด้านบริการ
การศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกันเป็นรายคู่
โดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (SCHFFFE) ปรากฏผลดังตาราง 29

ตาราง 29 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่สะท้อนความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (SCHEFFE)

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดใหญ่	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดกลาง	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดเล็ก
		29.3137	29.5743	20.6091
บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่	29.3137	-	-0.2606	8.7046 [*]
บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง	29.5743	-	-	8.9652 [*]
บุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก	20.6091	-	-	-

^{*} มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 29 แสดงว่าบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลมากกว่าบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่กับบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลไม่แตกต่างกัน

4.2 ด้านบริการสนเทศ

ตาราง 30 ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านการให้บริการ
สนเทศของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน

กลุ่มตัวอย่าง/ขนาดของโรงเรียน	n	$\bar{X}$	S^2
บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่	51	32.4314	88.61021
บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง	249	32.7470	72.70461
บุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก	330	22.8303	106.3394

จากตาราง 30 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่
ขนาดกลางและขนาดเล็ก จำนวน 51 คน 249 คน และ 330 คน ตามลำดับ บุคลากร
ในโรงเรียนขนาดใหญ่และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางมีค่าคะแนนเฉลี่ยพอ ๆ กัน
($\bar{X} = 32.4314$ และ 32.7470 ตามลำดับ) ส่วนค่าคะแนนเฉลี่ยของบุคลากรใน
โรงเรียนขนาดเล็ก ($\bar{X} = 22.8303$)

เพื่อทดสอบให้เห็นถึงความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง จึงได้
นำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 31

ตาราง 31 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านการให้บริการสนเทศ
ของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน

Source of Variance	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	15290.9177	2	7645.4570	83.445*
ภายในกลุ่ม	57447.2266	627	91.6224	
รวม	72738.1250	629		

$$P > .05 \quad F_{.05} (2, 627) = 3.02$$

จากตาราง 31 แสดงว่าความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านการให้บริการสนเทศของบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่ บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางและบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ดังนั้นจึงได้ทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านการให้บริการสนเทศของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกันเป็นรายคู่ โดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (SCHEFFE) ปรากฏผลดังตาราง 32

ตาราง 32 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่ละคู่ของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ่ (SCHEFFE)

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดใหญ่	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดกลาง	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดเล็ก
		32.4314	32.7470	22.8303
บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่	32.4314	-	-0.3156	9.6011*
บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง	32.7470	-	-	9.9167*
บุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก	22.8303	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 32 แสดงว่าบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศมากกว่าบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศไม่แตกต่างกัน

4.3 คำนวณบริการให้คำปรึกษา

ตาราง 33 ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนว คำนวณบริการการให้คำปรึกษาของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน

กลุ่มตัวอย่าง/ขนาดของโรงเรียน	N	$\bar{X}$	S^2
บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่	51	30.1569	58.45519
บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง	249	30.1647	73.05633
บุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก	330	21.4909	94.94163

จากตาราง 33 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็ก จำนวน 51 คน 249 คนและ 330 คน ตามลำดับ บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางมีค่าคะแนนเฉลี่ยพอ ๆ กัน ($\bar{X} = 30.1569$ และ 30.1647 ตามลำดับ) ส่วนค่าคะแนนเฉลี่ยของบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก ($\bar{X} = 21.4909$)

เพื่อทดสอบให้เห็นว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มแตกต่างกันหรือไม่ จึงนำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 34

ตาราง 34 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษา
ของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน

Source of Variance	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	11819.0589	2	5909.5273	70.878*
ภายในกลุ่ม	52276.6577	627	83.3758	
รวม	64095.7148	629		

$$P > .05 \quad F_{.05} (2, 627) = 3.02$$

จากตาราง 34 แสดงว่าความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษาของบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่ บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางและบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็กแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 ดังนั้น จึงได้ทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษาของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกันเป็นรายคู่ โดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (SCHEFFE) ปรากฏผลดังตาราง 35

ตาราง 35 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่ระบุ ของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษาของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ่ (SCHEFFÉ)

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดใหญ่	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดกลาง	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดเล็ก
		30.1569	30.1647	21.4909
บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่	30.1569	-	-0.0078	8.666 [*]
บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง	30.1647	-	-	8.6738 [*]
บุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก	21.4909			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 35 แสดงว่าบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษามากกว่าบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษาไม่แตกต่างกัน

4.4 ด้านบริการจัดวางตัวบุคคล

ตาราง 36 ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจัดวางตัวบุคคลของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน

กลุ่มตัวอย่าง/ขนาดของโรงเรียน	N	$\bar{X}$	S^2
บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่	51	15.3529	22.11256
บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง	249	15.7831	23.27483
บุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก	330	11.4333	30.53667

จากตาราง 36 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็ก จำนวน 51 คน 249 คน และ 330 คน ตามลำดับ บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางมีค่าคะแนนเฉลี่ยพอ ๆ กัน ($\bar{X} = 15.3529$ และ 15.7831 ตามลำดับ) ส่วนค่าคะแนนเฉลี่ยของบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก ($\bar{X} = 11.4333$)

เพื่อทดสอบให้เห็นถึงความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง จึงได้นำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 37

ตาราง 37 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านการจัดวางตัวบุคคล
ของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน

Source of Variance	SS	df	Ms	F
ระหว่างกลุ่ม	2881.9522	2	1440.9761	53.383
ภายในกลุ่ม	16924.5613	627	26.9929	
รวม	19806.5117	629		

$$P > .05 \quad F_{.05} (2, 627) = 3.02$$

จากตาราง 37 แสดงว่าความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านการจัดวางตัวบุคคลของบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่ บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางและบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็กแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ดังนั้นจึงได้ทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านการจัดวางตัวบุคคลของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกันเป็นรายคู่ โดยวิธีทดสอบของเซฟเฟ (SCLIFFE) ปรากฏผลดังตาราง 38

ตาราง 38 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่ละคู่ของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจัดวางตัวบุคคลของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ่ (SCHEFFE)

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดใหญ่	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดกลาง	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดเล็ก
		15.3529	15.7831	11.4333
บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่	15.3529	-	-0.4302	3.9190*
บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง	15.7831	-	-	4.3503
บุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก	11.4333	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 38 แสดงว่าบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจัดวางตัวบุคคลมากกว่าบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่ และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจัดวางตัวบุคคลไม่แตกต่างกัน

4.5 ด้านบริการติดตามผล

ตาราง 39 คำนวณพื้นฐานของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผล
ของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน

กลุ่มตัวอย่าง/ขนาดของโรงเรียน	N	$\bar{X}$	S^2
บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่	51	33.4314	96.77050
บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง	249	31.3173	98.05554
บุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก	330	20.7758	122.63569

จากตาราง 39 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก จำนวน 51 คน 249 คน และ 330 คน ตามลำดับ บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 33.4314$) รองลงมาได้แก่ค่าคะแนนเฉลี่ยของบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง ($\bar{X} = 31.3175$) และต่ำสุดได้แก่ค่าคะแนนเฉลี่ยของบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก ($\bar{X} = 20.7758$)

เพื่อทดสอบให้เห็นว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มแตกต่างกันหรือไม่ จึงนำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 40

ตาราง 40 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผล
ของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน

Source of Variance	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	18862.4836	2	9431.2383	85.081*
ภายในกลุ่ม	69502.9375	627	110.8500	
รวม	88365.3750	629		

$$P > .05 \quad F_{.05} (2, 627) = 3.02$$

จากตาราง 40 แสดงว่าความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผลของบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่ บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง และบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 ดังนั้น จึงได้ทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผลของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน โดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ่ (SCHEFFE) ปรากฏผลดังตาราง 41

ตาราง 41 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่สะท้อนของความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผลของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ (SCHEFFE)

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดใหญ่	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดกลาง	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดเล็ก
		33.4314	31.3173	20.7758
บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่	33.4314	-	2.1141	12.6556 [*]
บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง	31.3173	-	-	10.5415 [*]
บุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก	20.7758	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 41 แสดงว่าบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผลมากกว่าบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่กับบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผลไม่แตกต่างกัน

4.6 ด้านสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว

ตาราง 42 ค่าสถิติพื้นฐานของความถี่เห็นต่อสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว
ของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน

กลุ่มตัวอย่าง/ขนาดของโรงเรียน	N	$\bar{X}$	S^2
บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่	51	11.9216	12.55355
บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง	249	11.4618	17.42645
บุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก	330	8.8576	16.56001

จากตาราง 42 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่
ขนาดกลางและขนาดเล็ก จำนวน 51 คน 249 คน และ 330 คน ตามลำดับ บุคลากร
ในโรงเรียนขนาดใหญ่และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางมีค่าคะแนนเฉลี่ยพอ ๆ กัน
($\bar{X} = 11.9216$ และ 11.4618 ตามลำดับ) ส่วนค่าคะแนนเฉลี่ยของบุคลากรใน
โรงเรียนขนาดเล็ก ($\bar{X} = 8.8576$)

เพื่อทดสอบให้เห็นถึงความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม
แตกต่างกันหรือไม่ จึงนำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 43

ตาราง 43 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวของ
บุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน

Source of Variance	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	1139.6535	2	569.8267	34.362*
ภายในกลุ่ม	10397.6514	627	16.5832	
รวม	11537.3047	629		

$$P > .05 \quad F_{.05} (2, 627) = 3.02$$

จากตาราง 43 แสดงว่าความคิดเห็นต่อสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวของบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่ บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางและบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ดังนั้น จึงได้ทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดเป็นรายคู่ โดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (SCHEFFE) ปรากฏผลดังตาราง 44

ตาราง 44 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่สะท้อนให้เห็นต่อสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ (SCHEFFE)

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดใหญ่	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดกลาง	บุคลากร ในโรงเรียน ขนาดเล็ก
		11.9216	11.4618	8.8576
บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่	11.9216	-	0.4598	3.064*
บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง	11.4618	-	-	2.6042*
บุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก	8.8576	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 44 แสดงว่าบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง มีความคิดเห็นคล้ายกับสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวมากกว่าบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 5 เปรียบเทียบสภาพการจัดบริการแนะแนว 6 ด้านของโรงเรียนต่างขนาดกัน

5.1 ด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล

ตาราง 45 ค่าสถิติพื้นฐานของสภาพการจัดบริการแนะแนว ด้านบริการการศึกษานักเรียน เป็นรายบุคคลในโรงเรียนต่างขนาดกัน

กลุ่มตัวอย่าง/ขนาดของโรงเรียน	N	$\bar{X}$	S^2
โรงเรียนขนาดใหญ่	51	10.5098	16.65456
โรงเรียนขนาดกลาง	249	9.4297	17.93099
โรงเรียนขนาดเล็ก	330	9.8788	16.90418

จากตาราง 45 แสดงกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็ก จำนวน 51 249 และ 330 โรงเรียน ตามลำดับ ค่าคะแนนเฉลี่ยของสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลของโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก ($\bar{X} = 10.5098$ 9.4297 และ 9.8788 ตามลำดับ)

เพื่อทดสอบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มแตกต่างกันหรือไม่ จึงนำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 46

ตาราง 46 เปรียบเทียบสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการการศึกษา
นักเรียนรายบุคคลในโรงเรียนต่างขนาดกัน

Source of Varlance	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	134.1673	2	67.0836	3.869
ภายในกลุ่ม	10870.6514	627	17.3376	
รวม	11004.8164	629		

$$P > .05 \quad F .05 (2, 627 = 3.02)$$

จากตาราง 46 แสดงว่าสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการการศึกษา
นักเรียนรายบุคคลในโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็ก
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 ดังนั้น
จึงได้ทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของสภาพการจัดบริการแนะ
แนวด้านบริการการศึกษา นักเรียนรายบุคคลในโรงเรียนต่างขนาดกันเป็นรายคู่ โดยวิธี
ทดสอบของเชฟเฟ (SCHEFFE) ปรากฏผลดังตาราง 47

ตาราง 47 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่ละคู่ของสภาพการจัดบริการ
แนะแนวด้านการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลในโรงเรียนต่างขนาดกัน โดยใช้วิธี
ของ เชฟเฟ (SCHEFFÉ)

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	โรงเรียน ขนาดใหญ่	โรงเรียน ขนาดกลาง	โรงเรียน ขนาดเล็ก
		10.5098	9.4297	8.8788
โรงเรียนขนาดใหญ่	10.5098	-	1.0801	1.631
โรงเรียนขนาดกลาง	9.4297	-	-	0.5509
โรงเรียนขนาดเล็ก	8.8788	-	-	-

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 47 แสดงว่าสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลในโรงเรียนขนาดใหญ่และโรงเรียนขนาดเล็ก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้ค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเป็น 1.631 นั่นคือโรงเรียนขนาดใหญ่มีการจัดบริการแนะแนวด้านการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลมากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก ส่วนโรงเรียนขนาดใหญ่มากกว่าโรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดกลางกับโรงเรียนขนาดเล็ก มีการจัดบริการแนะแนวด้านการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลไม่แตกต่างกัน

5.2 ด้านบริการสนเทศ

ตาราง 48 ค่าสถิติพื้นฐานของสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศใน
โรงเรียนต่างขนาดกัน

กลุ่มตัวอย่าง/ขนาดของโรงเรียน	N	$\bar{x}$	s^2
โรงเรียนขนาดใหญ่	51	10.9608	18.23802
โรงเรียนขนาดกลาง	249	10.4458	23.68282
โรงเรียนขนาดเล็ก	330	9.2939	24.72973

จากตาราง 48 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก จำนวน 51 249 และ 330 โรงเรียนตามลำดับ ค่าคะแนนเฉลี่ยของสภาพการจัดบริการแนะแนว ด้านบริการสนเทศของโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก ($\bar{x} = 10.9608$ 10.4458 และ 9.2939 ตามลำดับ)

เพื่อทดสอบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มแตกต่างกันหรือไม่ จึงนำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 49

ตาราง 49 เปรียบเทียบสภาพการจัดบริการแนะแนว คำนบริการสนเทศในโรงเรียน
ต่างขนาดกัน

Source of Variance	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	252.6120	2	126.3060	5.307*
ภายในกลุ่ม	14921.4368	627	23.7981	
รวม	15174.0469	629		

$$P = .05 \quad F_{.05} (2, 627) = 3.02$$

จากตาราง 49 แสดงว่าสภาพการจัดบริการแนะแนว คำนบริการสนเทศในโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็ก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 ดังนั้น จึงได้ทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของสภาพการจัดบริการแนะแนว คำนบริการสนเทศในโรงเรียนต่างขนาดกันเป็นรายคู่ โดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (SCHEFFE) ปรากฏผลดังตาราง 50

ตาราง 50 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่ละคู่ของสภาพการจัด
บริการแนะแนวด้านบริการสนเทศในโรงเรียนต่างขนาดกัน โดยใช้วิธีของเชฟเฟ่ (SCHEFFE)

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	โรงเรียน ขนาดใหญ่	โรงเรียน ขนาดกลาง	โรงเรียน ขนาดเล็ก
		10.9608	10.4458	9.2939
โรงเรียนขนาดใหญ่	10.9608	-	0.515	1.6669
โรงเรียนขนาดกลาง	10.4458	-	-	1.1519
โรงเรียนขนาดเล็ก	9.2939	-	-	-

จากตาราง 50 แสดงว่าสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศ
ในโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็ก แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาด
กลางและโรงเรียนขนาดเล็ก มีการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศไม่แตกต่างกัน

5.3 ด้านบริการให้คำปรึกษา

ตาราง 51 ค่าสถิติพื้นฐานของสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษา
ในโรงเรียนต่างขนาดกัน

กลุ่มตัวอย่าง/ขนาดของโรงเรียน	N	$\bar{X}$	S^2
โรงเรียนขนาดใหญ่	51	11.1765	18.18851
โรงเรียนขนาดกลาง	249	10.6988	22.15396
โรงเรียนขนาดเล็ก	330	9.8727	22.80922

จากตาราง 51 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก จำนวน 51 249 และ 330 โรงเรียนตามลำดับ ค่าคะแนนเฉลี่ยของสภาพการจัดบริการแนะแนว ด้านบริการให้คำปรึกษาของโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก ($\bar{X} = 11.1765$ 10.6988 และ 9.8727 ตามลำดับ)

เพื่อทดสอบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มแตกต่างกันหรือไม่ จึงนำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 52

ตาราง 52 เปรียบเทียบสภาพการให้บริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษาใน
โรงเรียนต่างขนาดกัน

Source of Variance	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	139.0046	2	69.5023	3.133*
ภายในกลุ่ม	13908.0527	627	22.1819	
รวม	14047.0547	629		

$$F > .05 \quad F_{.05} (2, 627) = 3.02$$

จากตาราง 52 แสดงว่าสภาพการให้บริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษา
ในโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็ก แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็ไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 ดังนั้น จึงได้
ทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของสภาพการให้บริการแนะ
แนวด้านบริการให้คำปรึกษาในโรงเรียนต่างขนาดกันเป็นรายคู่ โดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ
(Scheffe) ปรากฏผลดังตาราง 53

ตาราง 53 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่คะแนนของสภาพการให้บริการ
และแนวค่านบริการให้คำปรึกษาในโรงเรียนต่างขนาดกัน โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (SCHEFFE)

กลุ่มตัวอย่าง	X	โรงเรียน ขนาดใหญ่	โรงเรียน ขนาดกลาง	โรงเรียน ขนาดเล็ก
		11.1765	10.6988	9.8727
โรงเรียนขนาดใหญ่	11.1765	-	0.4777	1.2977
โรงเรียนขนาดกลาง	10.6988	-	-	0.8211
โรงเรียนขนาดเล็ก	9.8727	-	-	-

จากตาราง 53 แสดงว่าสภาพการให้บริการและแนวค่านบริการให้คำปรึกษา
ในโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็ก แตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง
และโรงเรียนขนาดเล็ก มีการให้บริการและแนวค่านบริการให้คำปรึกษาไม่แตกต่างกัน

5.4 ด้านบริการจิตว่างตัวบุคคล

ตาราง 54 ค่าสถิติพื้นฐานของสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจิตว่างตัวบุคคล
ในโรงเรียนต่างขนาดกัน

กลุ่มตัวอย่าง/ขนาดของโรงเรียน	N	$\bar{X}$	S^2
โรงเรียนขนาดใหญ่	51	5.0392	1.67832
โรงเรียนขนาดกลาง	249	4.9036	3.09548
โรงเรียนขนาดเล็ก	330	4.7576	3.49727

จากตาราง 54 แสดงกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็ก จำนวน 51 249 และ 330 โรงเรียน ค่าคะแนนเฉลี่ยของสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจิตว่างตัวบุคคลในโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก ($\bar{X}$ = 5.0392 4.9036 และ 4.7576 ตามลำดับ)

เพื่อทดสอบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มแตกต่างกันหรือไม่ จึงนำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 55

ตาราง 55 เปรียบเทียบสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจัดวางตัวบุคคลใน
โรงเรียนต่างขนาดกัน

Source of Variance	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	5.2712	2	2.6356	0.825
ภายในกลุ่ม	2002.1657	627	3.1932	
รวม	2007.4368			

$$F_{.05} \quad F_{.05} (2, 627) = 3.02$$

จากตาราง 55 แสดงว่าสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจัดวางตัวบุคคล
ในโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็ก แตกต่างกันอย่างไม่มี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 นั่นคือ โรงเรียน
ขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็ก มีการจัดบริการแนะแนวด้าน
บริการจัดวางตัวบุคคลไม่แตกต่างกัน

5.5 คำนวณวิธีการติดตามผล

ตาราง 56 ค่าสถิติพื้นฐานของสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผลในโรงเรียนต่างขนาดกัน

กลุ่มตัวอย่าง/ขนาดของโรงเรียน	N	$\bar{X}$	S^2
โรงเรียนขนาดใหญ่	51	9.1765	22.46854
โรงเรียนขนาดกลาง	249	8.7590	28.58613
โรงเรียนขนาดเล็ก	330	7.8242	30.05890

จากตาราง 56 แสดงกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็ก จำนวน 51 249 และ 330 โรงเรียนตามลำดับ ค่าคะแนนเฉลี่ยของสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผลในโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็ก ($\bar{X} = 9.1765$ 8.7590 และ 7.8242 ตามลำดับ)

เพื่อทดสอบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มแตกต่างกันหรือไม่ จึงนำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 57

ตาราง 57 เปรียบเทียบสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผลในโรงเรียน
ต่างขนาดกัน

Source of Variance	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	166.3341	2	83.1671	2.881
ภายในกลุ่ม	18102.2117	627	28.8711	
รวม	18268.5430	629		

$$P < .05 \quad F_{.05} (2, 627) = 3.02$$

จากตาราง 57 แสดงว่าสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผล
ในโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็ก แตกต่างกันอย่างไม่มี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 นั่นคือ โรงเรียนขนาดใหญ่
ขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็ก มีการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผล
ไม่แตกต่างกัน

5.6 คำนวณค่าเฉลี่ยของสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว

ตาราง 58 ค่าสถิติพื้นฐานของสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน
ต่างขนาดกัน

กลุ่มตัวอย่าง/ขนาดของโรงเรียน	N	$\bar{X}$	S^2
โรงเรียนขนาดใหญ่	51	2.9020	2.57025
โรงเรียนขนาดกลาง	249	3.0482	2.66701
โรงเรียนขนาดเล็ก	330	2.8485	2.96769

จากตาราง 58 แสดงกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก จำนวน 51 249 และ 330 โรงเรียนตามลำดับ ค่าคะแนนเฉลี่ยของสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็ก ($\bar{X} = 2.9020$ 3.0482 และ 2.8485 ตามลำดับ)

เพื่อทดสอบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มแตกต่างกันหรือไม่ จึงนำไปทดสอบด้วย ANOVA ดังเสนอในตาราง 59

ตาราง 59 เปรียบเทียบสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน
ต่างขนาดกัน

Source of Variance	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	5.7089	2	2.8544	1.013
ภายในกลุ่ม	1766.3071	627	2.8171	
รวม	1772.0159	629		

$$P < .05 \quad F_{.05} (2, 627) = 3.02$$

จากตาราง 59 แสดงว่าสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน
ขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็ก แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไปเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 นั่นคือ โรงเรียนขนาดใหญ่
โรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็ก มีสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว
ไม่แตกต่างกัน

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาสภาพความเป็นจริงในเรื่องการจัดบริการแนะแนวของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครูเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. บุคลากรที่มีตำแหน่งต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวแตกต่างกัน
2. บุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวแตกต่างกัน
3. บุคลากรที่มีความรู้ทางด้านการแนะแนวต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวแตกต่างกัน
4. บุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวแตกต่างกัน
5. โรงเรียนต่างขนาดกันมีการจัดบริการแนะแนวแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากร เป็นผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนวและครูในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จากโรงเรียนขนาดใหญ่จำนวน 34 โรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง

จำนวน 166 โรงเรียน และโรงเรียนขนาดเล็กจำนวน 220 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 420 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มโรงเรียนแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ตามขนาดของโรงเรียน ใหญ่ กลาง เล็ก ออกมาอย่างละ 50 เปอร์เซ็นต์ ผู้บริหารโรงเรียนสอบถามจากทุกคนในโรงเรียนที่สุ่มได้ ครูแนะแนวได้มาจากครูที่ได้รับการแต่งตั้งหรือมอบหมายจากผู้บริหารโรงเรียนให้ปฏิบัติหน้าที่ครูแนะแนวในโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนละ 1 คน และครูอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ครูแนะแนวสุ่มมาจากโรงเรียนในกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนละ 1 คน ได้กลุ่มตัวอย่างผู้บริหาร 210 คน ครูแนะแนว 210 คน และครู (อื่น) 210 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ 630 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แบบเลือกตอบ (Check List) เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งถามข้อเท็จจริงในเรื่อง ตำแหน่ง ประสบการณ์ในการทำงาน และความรู้ทางด้านการแนะแนว

2. แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ทางด้านซ้ายมีคำถามเกี่ยวกับสภาพเป็นจริงของการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน ทางด้านขวามีคำถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพที่ควรจะเป็นการจัดบริการแนะแนวซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ด้านดังนี้

2.1	สภาพทั่วไปของการจัดบริการ	7	ข้อ
2.2	บริการการศึกษาแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล	15	ข้อ
2.3	บริการให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ	17	ข้อ
2.4	บริการให้คำปรึกษา	14	ข้อ
2.5	บริการการจัดวางตัวบุคคล	8	ข้อ
2.6	บริการการติดตามผล	18	ข้อ
	รวม	79	ข้อ

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.9813

แบบสอบถามผู้วิจัยนำไปทดสอบกับโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง ใ้รับกลับคืนมา 630 ฉบับ คือจากผู้บริหารโรงเรียน 210 ฉบับ ครูแนะแนว 210 ฉบับ และครู (อื่น) 210 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ของแบบสอบถามทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนใหญ่วิเคราะห์โดยเครื่องคอมพิวเตอร์ ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Science) คือ

1. ทักษะสถิติพื้นฐาน คือคะแนนเฉลี่ย ความแปรปรวน และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) แบบทิศทางเดียว (One - way Classification) เพื่อทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยในเรื่องที่ศึกษาของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป คือ

2.1 ความคิดเห็นของบุคลากรที่ตำแหน่งต่างกัน ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครู (อื่น)

2.2 ความคิดเห็นของบุคลากรที่อยู่ในโรงเรียนต่างขนาดกัน ได้แก่ บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่ บุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง และบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก

2.3 สภาพการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนต่างขนาดกัน ได้แก่ โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก

ถ้าพบว่าคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรที่ทดสอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดย S - method

3. ใช้ t - test ทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของ 2 กลุ่ม

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แบ่งออกเป็นห้าตอนดังนี้

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการบริการแนะแนว 6 ด้าน
ของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการบริการแนะแนว 6 ด้าน
ของบุคลากรที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการบริการแนะแนว 6 ด้าน
ของบุคลากรที่มีความรู้ทางด้านการแนะแนวแตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการบริการแนะแนว 6 ด้าน
ของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน

ตอนที่ 5 การเปรียบเทียบสภาพการจัดการบริการแนะแนว 6 ด้าน ของโรงเรียน
ต่างขนาดกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการบริการแนะแนว 6 ด้าน
ของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน

1.1 การจัดการบริการแนะแนวด้านการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล ผู้บริหาร
โรงเรียน ครูแนะแนว และครู (อื่น) มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05

1.2 การจัดการบริการแนะแนวด้านการให้บริการสนเทศ ผู้บริหารโรงเรียน
ครูแนะแนว และครู (อื่น) มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3 การจัดการบริการแนะแนวด้านการบริการการให้คำปรึกษา ผู้บริหารโรงเรียน
มีความเห็นด้วยมากกว่าครูแนะแนวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างผู้บริหาร
โรงเรียนกับครู (อื่น) และครูแนะแนวกับครู (อื่น) มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

1.4 การจัดบริการแนะแนวด้านบริการจิตวางตัวบุคคล ผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครู (อื่น) มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.5 การจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผล ผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครู (อื่น) มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.6 สภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว ผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครู (อื่น) มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว 6 ด้าน ของบุคลากรที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน

2.1 การจัดบริการแนะแนวด้านบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล ระหว่างบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปี และบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 5 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 การจัดบริการแนะแนวด้านบริการเสนอแนะระหว่างบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปี และบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 5 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 การจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษาระหว่างบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปี และบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 5 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4 การจัดบริการแนะแนวด้านบริการจิตวางตัวบุคคลระหว่างบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปี และบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 5 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5 การจัดบริการแนะแนวด้านติดตามผล ระหว่างบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปี และบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 5 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.6 สภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว ระหว่างบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปี และบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 5 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว 6 ด้าน ของบุคลากรที่ความรู้ด้านการแนะแนวแตกต่างกัน

3.1 การจัดบริการแนะแนวด้านบริการศึกษานักเรียน เป็นรายบุคคล ระหว่างบุคลากรที่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว และบุคลากรที่ไม่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 การจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศ ระหว่างบุคลากรที่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว และบุคลากรที่ไม่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 การจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษา ระหว่างบุคลากรที่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว และบุคลากรที่ไม่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.4 การจัดบริการแนะแนวด้านบริการจิตวางตัวบุคคล ระหว่างบุคลากรที่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว และบุคลากรที่ไม่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.5 การจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผล ระหว่างบุคลากรที่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว และบุคลากรที่ไม่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.6 สภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว ระหว่างบุคลากรที่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว และบุคลากรที่ไม่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว 6 ด้าน
ของบุคลากรในโรงเรียนต่างขนาดกัน

4.1 การจัดบริการแนะแนวด้านบริการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล บุคลากร
ในโรงเรียนขนาดใหญ่ และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลาง มีความเห็นด้วยมากกว่าบุคลากร
ในโรงเรียนขนาดเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่
กับบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

4.2 การจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศ บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่
และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางมีความเห็นด้วยมากกว่าบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่กับบุคลากรในโรงเรียน
ขนาดกลางมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

4.3 การจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษา บุคลากรในโรงเรียน
ขนาดใหญ่และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางมีความเห็นด้วยมากกว่าบุคลากรในโรงเรียน
ขนาดเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่กับบุคลากร
ในโรงเรียนขนาดกลางมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

4.4 การจัดบริการแนะแนวด้านบริการจัดวางตัวบุคคล บุคลากรในโรงเรียน
ขนาดใหญ่ และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางมีความเห็นด้วยมากกว่าบุคลากรในโรงเรียน
ขนาดเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่กับบุคลากร
ในโรงเรียนขนาดกลาง มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

4.5 การจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผล บุคลากรในโรงเรียน
ขนาดใหญ่และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางมีความเห็นด้วยมากกว่าบุคลากรในโรงเรียน
ขนาดเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่กับบุคลากร
ในโรงเรียนขนาดกลางมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

4.6 สภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่ และบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางมีความเห็นด้วยมากกว่าบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่มากกว่าบุคลากรในโรงเรียนขนาดกลางมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 5 การเปรียบเทียบสภาพการจัดบริการแนะแนว 6 ด้าน ของโรงเรียนต่างขนาดกัน

5.1 โรงเรียนขนาดใหญ่มีการจัดบริการแนะแนวด้านบริการการศึกษาแก่นักเรียนเป็นรายบุคคลมากกว่า โรงเรียนขนาดเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนโรงเรียนขนาดใหญ่มากกว่าโรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดกลางกับโรงเรียนขนาดเล็กมีการจัดบริการด้านการบริการการศึกษาแก่นักเรียนเป็นรายบุคคลไม่แตกต่างกัน

5.2 โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก มีการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อได้ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่แล้ว ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดแตกต่างกัน

5.3 โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก มีการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อได้ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่แล้ว ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดแตกต่างกัน

5.4 โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก มีการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจัดวางตัวบุคคลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.5 โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก มีการจัดบริการแนะแนวด้านบริการติดตามผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.6 โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก มีสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ต้องการสำรวจสภาพความเป็นจริงของการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนระดับประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งจำแนกออกเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก แล้วนำสภาพการจัดบริการแนะแนวระหว่างโรงเรียนแต่ละขนาดมาเปรียบเทียบเพื่อให้ทราบว่าโรงเรียนขนาดใดจัดบริการแนะแนวแต่ละด้านมากน้อยเพียงใด และต้องการศึกษาความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวของผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครู (อื่น) เพื่อนำมาเปรียบเทียบกัน วิเคราะห์ว่าบุคลากรแต่ละฝ่ายมีความตระหนักในความรับผิดชอบ และมีส่วนร่วมในการสนับสนุนการจัดบริการแนะแนวหรือไม่ จะได้นำผลการวิเคราะห์นี้ไปปรับปรุง เสนอแนะการจัดบริการแนะแนวให้เหมาะสมกับสภาพของโรงเรียนระดับประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครต่อไป จากผลการวิจัยจะได้อภิปรายตามสมมติฐานดังนี้

1. เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนว 6 ด้านของบุคลากรที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน

ผลการวิจัยปรากฏว่า บริการแนะแนวด้านการให้คำปรึกษา ผู้บริหารโรงเรียน และครูแนะแนวมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครู (อื่น) และครูแนะแนวกับครู (อื่น) มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ยพบว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้บริหารโรงเรียนสูงกว่าครูแนะแนว 2.5191 แสดงว่าผู้บริหารเห็นด้วยกับการจัดบริการแนะแนวด้านนี้มากกว่าครูแนะแนว ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะผู้บริหารโรงเรียนเป็นผู้รับและสนองนโยบายจากผู้บริหารระดับสูงโดยตรง และเป็นผู้มีวิสัยทัศน์กว้างไกลที่ไม่ได้เข้าไปสัมผัสกับงานแนะแนวโดยตรง สำหรับครูแนะแนว เป็นผู้ที่ได้รับแต่งตั้งหรือมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่แนะแนวจากผู้บริหารโรงเรียน การดำเนินงานน่าจะพบกับอุปสรรคและปัญหาต่าง ๆ เช่น ไม่ได้รับงบประมาณ ไม่มีห้องแนะแนว ขาดบุคลากรร่วมงาน และบุคลากรอื่นไม่ให้ความร่วมมือ ทำให้เกิดความท้อใจที่จะปฏิบัติงาน

จึงมีความเห็นว่าการแนะแนวคำนี้ให้คำปรึกษาไม่มีประโยชน์ เพราะความสำเร็จหรือล้มเหลวในการจัดบริการแนะแนวนั้นขึ้นอยู่กับผู้บริหารโรงเรียนเป็นสำคัญ (อนันต์ สุวรรณณี 2519 : 90) และผู้บริหารโรงเรียนนอกจากจะเข้าใจในการจัดและส่งเสริมให้คณะครูอาจารย์ช่วยกันดำเนินการในเรื่องการแนะแนวแล้วยังมีอำนาจจะสั่งการต่าง ๆ ให้บริการดำเนินไปสู่เป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สมนึก บำรุง 2519 : 60 - 61)

ส่วนการจัดบริการการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล บริการสนเทศ บริการจิตเวชบุคคล บริการติดตามผล และสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนว ผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครู (อื่น) มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แต่ผลการศึกษาด้านการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลสอดคล้องกับผลการศึกษาของแอลแลน (Allen. 1954 : 15 - 21) พบว่าบริการที่โรงเรียนควรจัดคือการแนะแนวเกี่ยวกับสุขภาพและบันทึกผลการเรียนของนักเรียน นอกจากนี้ ปรานี เถลิงพล (ปรานี เถลิงพล 2511 : 12) กล่าวว่า ในการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนควรจะต้องช่วยการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลอย่างละเอียด คือรวบรวมรายละเอียดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับนักเรียนเป็นรายบุคคลด้วยกลวิธีต่าง ๆ แล้วบันทึกไว้เป็นหลักฐาน ทหาระเบียนสะสม สอดคล้องกับวอลเตอร์ (Walter. 1961 : 194 - 195) มีความเห็นว่า ควรจัดทหาระเบียนสะสมของนักเรียนแต่ละคนให้เป็นปัจจุบัน และศึกษาเด็กเป็นรายกรณี รวมทั้งการประชุมพิจารณาปัญหาของเด็กร่วมกับผู้รับผิดชอบอื่น ๆ เช่นเดียวกับ ปรีชา สมแก้ว (ปรีชา สมแก้ว 2519 : 79) ได้ศึกษาสภาพการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่าบริการที่โรงเรียนจัดได้เกือบดี ได้แก่ การบันทึกวันลา การหาบันทึกผลการเรียน การบันทึกเกี่ยวกับน้ำหนัก และส่วนสูงของนักเรียน และการจัดทหาระเบียนสะสม เป็นต้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ กิปสัน (Gibson. 1965 : 416 - 422) ซึ่งได้ทำการสำรวจความคิดเห็นครูอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา รัฐโอไฮโอ เกี่ยวกับการจัดโครงการแนะแนว พบว่า ครูส่วนมากเห็นว่า

ระเบียบสะสมเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล ส่วนเครื่องมือทดสอบต่าง ๆ มีความสำคัญรองลงมา ในการศึกษาค้นคว้าจากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่าบริการเก็บรวบรวมข้อมูลในระเบียบสะสมของโรงเรียนระดับประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร ยังจัดไม่กว้างขวางพอ ทั้งนี้เนื่องจากแบบฟอร์มของรายงานอยู่ในวงแคบไม่ครอบคลุมถึงรายละเอียดต่าง ๆ ใด ๆ ทั้งสิ้น ซึ่งควรที่ฝ่ายแนะแนวจะได้พิจารณาดำเนินการปรับปรุงให้เหมาะสมยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป

นอกจากนี้ผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครู (อื่น) มีความเห็นด้วยต่อการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศ ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะวิทยาการทางด้านการแนะแนวเป็นที่แพร่หลายในปัจจุบัน และต่างฝ่ายมีความตระหนักถึงความสำคัญของการแนะแนว และตื่นตัวกันทั่วไปในวงการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับสมใจ พรหมศิริ (สมใจ พรหมศิริ 2511 : 62 - 65) กล่าวว่า ครูอาจารย์ส่วนมากมีความเข้าใจและสนใจในโครงการแนะแนวของโรงเรียนที่พอสมควร ผู้ที่ยังไม่สนใจมีอยู่เป็นส่วนน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดบริการสนเทศซึ่งกิปลสัน (Gibson, 1965 : 416 - 422) พบว่าครูส่วนมากเห็นว่าการให้ข้อสนเทศทางการศึกษาและอาชีพแก่เด็กเรียนเป็นบริการที่สำคัญในโครงการแนะแนวของโรงเรียน

นอกจากนี้การจัดบริการด้านการจัดวางตัวบุคคลบุคลากรสามารถกลุ่มมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าควรจะดำเนินการ เพราะการจัดวางตัวบุคคลคือการจัดบุคคลให้ได้รับประสบการณ์ ได้รับการฝึกฝน หรือได้รับการส่งเสริมให้ทำตามควรแก่กรณี ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครู (อื่น) ส่วนใหญ่มีวุฒิทางการศึกษาและได้ผ่านสถาบันฝึกหัดครูมาเกือบทั้งสิ้น มีความเข้าใจ และมีประสบการณ์เกี่ยวกับงานบริการแนะแนวมาบ้าง ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการจึงน่าจะไม่แตกต่างกัน (ปรีชา สมแก้ว 2519 : 88)

และการจัดบริการด้านการติดตามผล การที่ผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครู (อื่น) เห็นด้วยกับการจัดบริการด้านนี้ น่าจะเป็นเพราะบุคลากรในโรงเรียนทุกฝ่ายมองเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการแนะแนวว่าช่วยลดภาระครูในการจัดการเรียนการสอน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ส่วนมากมาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจน บริการติดตามผลจะช่วยให้ข้อมูลมาปรับปรุงหลักสูตร ตลอดจนโครงการศึกษาต่าง ๆ ในการเตรียมตัวนักเรียนรุ่นใหม่ให้ตรงกับสภาพที่เป็นจริงต่อไป (Spalding. 1961 : 357) นอกจากนี้ผู้บริหารโรงเรียนเป็นผู้ได้รับประโยชน์โดยตรงจากบริการติดตามผล บริการนี้ถือว่าเป็นหลักฐานสำคัญที่จะแสดงให้เห็นว่าการจัดบริการแนะแนวได้ผลหรือไม่ ประการใด ควรปรับปรุงอะไรอีกบ้าง บริการนี้เปรียบเสมือนกระจกเงาที่ตนเอง (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2524 : 5)

เช่นเดียวกับสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวบุคลากรสามกลุ่มนี้มีความเห็นสอดคล้องกันคือเห็นด้วยว่าควรจัดให้มากขึ้น ส่วนใหญ่เห็นว่าบริการแนะแนวมีความจำเป็นสำหรับการเรียนการสอน ทั้งนี้จะเป็นเพราะว่าผู้บริหารโรงเรียนเป็นหัวหน้าสถานศึกษา เป็นผู้ดำเนินการดำเนินงานเกี่ยวกับการศึกษา สำหรับครูแนะแนวนั้นมีหน้าที่โดยตรงต่อการจัดบริการแนะแนว จึงย่อมเห็นความสำคัญของงานที่ตนเองมีส่วนรับผิดชอบ และครู (อื่น) ก็ได้ตระหนักถึงความจำเป็นของการช่วยเหลือนักเรียนให้สามารถเลือกวิชาเรียน เลือกอาชีพ ตลอดจนวิชาชีพที่เหมาะสมกับตน ด้วยเหตุเหล่านี้จะทำให้ผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครู (อื่น) เห็นด้วยกับการจัดบริการแนะแนว (ปรีชา สมแก้ว 2519 : 84 - 85) และสอดคล้องกับสุชาติ ภิระวัฒน์ (สุชาติ ภิระวัฒน์ 2516 - 2517 : 58 - 61) กล่าวว่าบริการแนะแนวช่วยแก้ปัญหาในเรื่องลดการสูญเสียค่าทางการศึกษา แก้ปัญหา เศรษฐกิจ สังคม นอกจากนี้บริการแนะแนวยังมีส่วนช่วยทั้งทางด้านการบริหาร ด้านวิชาการ และการปกครองได้เป็นอย่างดี

2. เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนว 6 ด้าน ของบุคลากรที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน

ผลการวิจัยปรากฏว่า บุคลากรที่มีประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 5 ปี และบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 5 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนว

ทั้ง 6 ด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่ง เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าแนวโน้มของบุคลากรที่ประสบการณการทำงานต่ำกว่า 5 ปี เห็นด้วยมากกว่าบุคลากรที่ประสบการณการทำงาน 5 ปีขึ้นไป ทั้งนี้จะเป็นเพราะบุคลากรที่ทำงานมานานไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง และต่อต้านกับการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา เพราะเคยชินกับสภาพของเดิมที่มีอยู่ / ซึ่ง รอทส์ แชนเฟอร์ (Rottschafer, 1972 : 1448- A) ศึกษาข้อบ่งชี้ของการแนะแนวพบว่าครูส่วนใหญ่ที่ทำงานมานานไม่ได้เตรียมตัวเพื่อรับผิดชอบในการจัดบริการแนะแนว และจากผลการวิจัยของสมใจ พรหมศิริ (สมใจ พรหมศิริ 2511 : 62 - 65) พบว่า ครูอาจารย์มีความเห็นว่า การดำเนินการของแผนกแนะแนวยังไม่แพร่หลายเท่าที่ควร และยังไม่อำนวยความสะดวกและประโยชน์แก่นักเรียนมากนัก นอกจากนี้ผู้ประสบการณในการทำงานมานานยังมีความเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนควรจะเน้นหนักไปในด้านวิชาการ ทั้งนี้เนื่องมาจากอิทธิพลของการศึกษาสมัยใหม่เน้นเรื่องการบริหารตัวมากคือให้เด็กได้มีการพัฒนาในทุก ๆ ด้านพร้อมกันไปจนถึงขีดสุด ผลการวิจัยครั้งนี้จึงน่าจะเป็นไปได้

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนว 6 ด้าน ของบุคลากรที่มีความรู้ด้านการแนะแนวแตกต่างกัน

ผลการวิจัยปรากฏว่า บุคลากรที่เคยศึกษาอบรมด้านแนะแนว และบุคลากรที่ไม่เคยศึกษาอบรมด้านแนะแนวมีความเห็นต่อการจัดบริการแนะแนวทั้ง 6 ด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่ง เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าแนวโน้มของบุคลากรที่ไม่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว เห็นด้วยมากกว่าบุคลากรที่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว ทั้งนี้จะเป็นเพราะผู้ได้รับการฝึกอบรมอาจจะอบรมในระยะสั้น เมื่อไม่ได้นำไปปฏิบัติก็ไม่เกิดประโยชน์ และมองไม่เห็นคุณค่าของการแนะแนว คิดว่าการแนะแนวเป็นการเพิ่มภาระให้กับครูมากขึ้น ซึ่งส่วนใหญ่ของการจัดบริการแนะแนวจะ เน้นมาก

ในระดับมัธยม จึงมองไม่เห็นความจำเป็นของการจัดบริการแนะแนวในระดับประถม
 สอดคล้องกับผลการศึกษาของทวี ทองสว่าง (ทวี ทองสว่าง 2513 : 109) พบว่า
 ครูจำนวน 85 เปอร์เซนต์ของสอนตั้งแต่ 16 ชั่วโมงขึ้นไปต่อสัปดาห์ ส่วนซิกเลย์
 (Shigley, 1959 : 273 - 281) พบข้อสังเกตคือ ครูที่ไม่มีความรู้ความเข้าใจ
 ในเรื่องการแนะแนวจะพอใจบริการที่ตนจัด แต่ครูที่มีความรู้ความเข้าใจในงานแนะแนว
 ประารถนาที่จะปรับปรุงบริการต่าง ๆ ให้ดีขึ้นเท่านั้น สำหรับผู้ที่ไม่เคยผ่านการศึกษาวรรณ
 คำนแนะแนวอาจหาความรู้เพิ่มพูนประสบการณ์ด้านการแนะแนวได้จากแหล่งต่าง ๆ ในปัจจุบัน
 วิทยาการนี้เป็นที่แพร่หลาย จึงอาจจะเห็นประโยชน์ของการจัดบริการแนะแนวมากกว่า
 นอกจากนั้นบุคลากรที่จะมาทำหน้าที่จัดบริการแนะแนวอาจไม่จำเป็นต้องเป็นผู้สำเร็จมา
 ทางด้านแนะแนวโดยตรง อาจเป็นครูอื่น ๆ ที่มีความสนใจในตัวเด็ก เข้าใจปรัชญาการศึกษา
 เป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้น เสียสละ อุตสาหะ มีมนุษยสัมพันธ์ดี รู้จักบุคคล และหน่วยงาน
 ต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง บุคคลเหล่านี้สามารถมาช่วยงานแนะแนวแต่ละด้านได้ (กรมวิชาการ
 กระทรวงศึกษาธิการ 2524 : 47)

4. เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดบริการแนะแนว 6 ด้าน ของบุคลากรใน
 โรงเรียนขนาดต่างกัน

ผลการวิจัยปรากฏว่า บุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่ และบุคลากรในโรงเรียน
 ขนาดกลาง มีความเห็นด้วยต่อการจัดบริการแนะแนวทั้ง 6 ด้านมากกว่าบุคลากรในโรงเรียน
 ขนาดเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนบุคลากรในโรงเรียนขนาดใหญ่มากกว่าบุคลากร
 ในโรงเรียนขนาดกลางมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้
 น่าจะเป็นเพราะโรงเรียนขนาดใหญ่ และโรงเรียนขนาดกลางมีบุคลากรครู วัสดุอุปกรณ์
 งบประมาณ อาคารสถานที่มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก จึงมีโอกาสดีที่จะเสาะหาแหล่งวิชาการ
 ต่าง ๆ มาสนับสนุนการดำเนินงานได้ดีกว่า นอกจากนี้นักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่

และขนาดกลางมากกว่าปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนจึงมีมากกว่าด้วยจึงทำให้มองเห็นความจำเป็นของการจัดบริการแนะแนวมากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก (สมพร นาคนาคินทร์ 2525 : 62) สำหรับโรงเรียนขนาดเล็กนั้นเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น ครูประจำชั้นจะแก้ไขเอง การดูแลก็มีโอกาสทั่วถึงกว่าจึงเห็นว่าการจัดบริการแนะแนวไม่สำคัญนัก / สำหรับในด้านบริการให้การปรึกษา ปรึกษา สมแก้ว (ปรึกษา สมแก้ว 2519 : 72) พบว่าโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางได้จัดให้มีห้องให้คำปรึกษา และมีครูแนะแนวทำหน้าที่ได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก และจรัล สุขทองวารี (จรัล สุขทองวารี 2519 : 68) พบว่าปัญหาอุปสรรคที่ทำให้ความคิดเห็นของบุคลากรไม่เห็นด้วยกับการจัดบริการแนะแนวในแต่ละสถาบันคือ ไม่มีครูแนะแนวเพียงพอ ขาดเครื่องมือ สถานที่และอุปกรณ์ถึงร้อยละ 79.73 และขาดงบประมาณร้อยละ 65 ส่วนผลการศึกษาของเฉลิมชัย อุบลพงษ์ (เฉลิมชัย อุบลพงษ์ 2511 : 67 - 68) พบว่าการติดตามผลนักเรียนที่จบไปแล้วมิได้กระทำอย่างจริงจัง ปัญหาที่ทุกโรงเรียนประสบคือขาดบุคลากร อุปกรณ์ และสถานที่สำหรับทำการแนะแนว ประการสุดท้ายทุกโรงเรียนมีความเห็นว่า ถึงอย่างไรการแนะแนวก็เป็นสิ่งจำเป็นเพราะสถานการณ์ปัจจุบันนักเรียนมีปัญหาด้านการวางตัว ความประพฤติและการปฏิบัติตนต่อบุคคลต่าง ๆ ในสังคม (ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ 2516 : 17)

5. เปรียบเทียบสภาพการจัดบริการแนะแนวทั้ง 6 ด้าน ของโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก

5.1 สภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่าโรงเรียนขนาดใหญ่และโรงเรียนขนาดเล็กแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แนวโน้มของโรงเรียนขนาดใหญ่จัดบริการได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก ได้ค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 1.631 ส่วนโรงเรียนขนาดใหญ่กับโรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดกลางกับโรงเรียนขนาดเล็กมีการจัดบริการด้านนี้ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนขนาดใหญ่มีงบประมาณในการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ

เป็นต้นว่า ระเบียบสะสม ฐูเก็บเอกสาร และแบบฟอร์มต่าง ๆ มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก และน่าจะเป็นเพราะว่าบุคลากรซึ่งปฏิบัติงานอยู่ในโรงเรียนต่าง ๆ อาจจะมี ความรู้ทางบริการแนะแนวไม่เท่ากัน / จากการศึกษาของสมใจ พรหมศิริ พบว่ามีครูอาจารย์ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมที่มีความรู้ความเข้าใจพอสมควร เกี่ยวกับโครงการแนะแนวของ โรงเรียนเพียง 67 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น (สมใจ พรหมศิริ 2510 : 24) จึงทำให้ การจัดบริการแนะแนวแตกต่างกันออกไปตามความรู้ความสามารถของผู้ดำเนินการ นอกจากนี้ ครูประจำวิชาของโรงเรียนต่าง ๆ มีชั่วโมงสอนมากน้อยต่างกัน จึงทำให้ครูอาจารย์เหล่านั้น มาช่วยทำงานแนะแนวมามากหรือน้อยชั่วโมงตามเวลาที่อำนวยให้ เพราะฉะนั้นจะทำให้การจัด บริการแนะแนวแตกต่างกันได้ เมื่อครูต้องใช้เวลาในการสอนมากประกอบกับการขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวดังกล่าว ทำให้ครูขาดความพร้อมที่จะร่วมดำเนินงาน นอกจากที่กล่าวแล้ว ผลการศึกษาพบว่ามีครูอาจารย์ที่ไม่เคยเข้าร่วมประชุมหารือกัน เกี่ยวกับการ จัดกิจกรรมของโครงการแนะแนวถึง 59 เปอร์เซ็นต์ และมีครูที่ช่วยทำงานด้านรวบรวม ข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กเพียง 16 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น จึงเห็นว่าการรวมงานและการประสานงาน ระหว่างบุคลากรยังไม่มากพอ ทำให้สภาพของบริการแนะแนวในโรงเรียนต่าง ๆ แตกต่างกัน

5.2 สภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศ ผลวิจัยพบว่าสภาพ

การจัดบริการแนะแนวด้านนี้ในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือคาดว่าโรงเรียน ขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็กน่าจะมีสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการสนเทศ แตกต่างกัน เพราะเห็นว่าโดยทั่วไปโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็กมีอาคาร จำนวนครู จำนวนนักเรียนไม่เท่ากัน ทำให้การจัดบริการแนะแนวได้ผลแตกต่างกัน งบประมาณที่จะใช้ดำเนินงานแนะแนวก็น่าจะเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้โรงเรียนต่าง ๆ จัดบริการได้แตกต่างกัน เนื่องจากโรงเรียนมีขนาดไม่เท่ากัน งบประมาณที่ได้รับก็จะแตกต่างกันออกไปด้วย เมื่องบประมาณ มีไม่พอ การจัดซื้ออุปกรณ์ต่าง ๆ ในการแนะแนว โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริการสนเทศซึ่งต้อง

ใช้ข้อมูลมาก และใช้เอกสารในการดำเนินการมากน้อยแตกต่างกันไป ทั้งนี้จะเป็น เพราะโรงเรียนทั้งสามขนาดต่างก็ได้ข้อมูลต่าง ๆ จากสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร เท่าเทียมกัน และสภาพการจัดการเรียนการสอนอยู่ในสภาพเดียวกัน การจัดป้ายนิเทศ เพื่อให้ข่าวสารต่าง ๆ เป็นกิจกรรมที่โรงเรียนจัดทำได้ไม่ยากนัก เพราะได้อาศัยอุปกรณ์ การเรียนอื่น ๆ มาช่วยบ้าง และนอกจากนี้สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานครยังจัดวิทยากร แนะนำไปให้ความรู้ในด้านการศึกษาต่อและฝึกอาชีพแก่นักเรียน พร้อมทั้งแจกเอกสาร แนะนำการศึกษา ให้ทุกโรงเรียนเป็นประจำทุกปี (กองวิชาการ สำนักงานการศึกษา 2526 : 34)

5.3 สภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษา ผลวิจัยพบว่า สภาพการจัดบริการแนะแนวด้านนี้ในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็กแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือคาดว่าโรงเรียน ขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็กน่าจะมีสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษา แตกต่างกัน เพราะเห็นว่าโดยทั่วไปโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็กมีจำนวน นักเรียนต่างกัน โรงเรียนขนาดใหญ่จะเห็นปัญหาของนักเรียนมากกว่าโรงเรียนขนาดกลาง และขนาดเล็ก ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของปรีชา สมแก้ว (ปรีชา สมแก้ว 2519 : 82) พบว่าสภาพบริการให้คำปรึกษาในแต่ละขนาดโรงเรียนคือโรงเรียนขนาดใหญ่จัดบริการให้คำปรึกษา ได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางมีนักเรียนมาก โรงเรียนจะพบปัญหาต่าง ๆ ของ นักเรียนมากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก จึงน่าจะทำให้โรงเรียนขนาดใหญ่เห็นความจำเป็นของบริการ ให้คำปรึกษามากกว่า แต่ผลการศึกษายปรากฏว่าโรงเรียนทั้งสามขนาดมีการให้บริการด้านนี้ ไม่แตกต่างกัน น่าจะเป็นเพราะโรงเรียนทั้งสามขนาดต่างก็ประสบกับนักเรียนที่มีปัญหาในด้านต่าง ๆ เท่ากัน แต่บริการให้คำปรึกษาทำได้ยากมาก เนื่องจากครูแนะแนวขาดประสบการณ์และความชำนาญ ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ทุกอย่าง (วารุณี ชนวนานิว 2524 : 21) ส่วนใหญ่ครูประจำชั้น

จึงเป็นผู้ให้คำปรึกษาเมื่อเด็กมีปัญหา ปัญหาส่วนใหญ่ของโรงเรียนประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร เป็นปัญหาทางความประพฤติและการเรียน ซึ่งปัญหาเหล่านี้โรงเรียนทั้งสามขนาดจะประสบ ไม่แตกต่างกันนัก จึงทำให้โรงเรียนจัดบริการให้คำปรึกษาไม่แตกต่างกัน

5.4 สภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจิตทางตัวบุคคล ผลการวิจัย พบว่าโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก มีการจัดบริการด้านนี้ ไม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้คือคาดว่า โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็กน่าจะมีสภาพการจัดบริการแนะแนวด้านบริการจิตทางตัวบุคคลแตกต่างกัน เพราะว่าโรงเรียนขนาดใหญ่มักจะมีกิจกรรมส่งเสริมความรู้ในด้านต่าง ๆ ให้แก่นักเรียนมาก จึงน่าจะมีการจัดให้นักเรียนได้เป็นสมาชิกในชุมนุมกิจกรรมต่าง ๆ มากกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก / (ปรีชา สมแก้ว 2519 : 83) แต่ผลของการศึกษาปรากฏออกมาเป็นตรงกันข้าม ทั้งนี้จะเป็นเพราะสำนักการศึกษาผลิตคู่มือการแนะแนวแจกจ่ายไปตามโรงเรียนต่าง ๆ เพื่อให้ครูอาจารย์มีความรู้ความเข้าใจในวิธีการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนมากขึ้น ด้วยเหตุผลเหล่านี้จะทำให้บุคลากรในโรงเรียนทั้งสามขนาดมีความสนใจและเข้าใจในกิจกรรมแนะแนวได้ดีพอ ๆ กัน ส่งผลให้มีความพร้อมที่จะร่วมดำเนินงาน และในสภาพการณ์ปัจจุบันพบว่านักเรียนมีปัญหาทางด้านการวางตัว ความประพฤติ และการปฏิบัติตนต่อบุคคลต่าง ๆ ในสังคม จึงมีความจำเป็นต้องช่วยนักเรียนในด้านการจัดวางตัวบุคคล (อนันต์ สุวรรณณี 2519 : 91) นอกจากนี้บริการนี้ยังประโยชน์ให้นักเรียนในด้านต่าง ๆ เช่น ทุนการศึกษา การจัดหางานให้หา การจัดหาอาหารกลางวัน การจัดสวัสดิการให้นักเรียนในด้านต่าง ๆ และคัดเลือกนักเรียนให้เข้าชั้นเรียนในกลุ่มเดียวกัน บริการแนะแนวยังต้องประสานงานกับฝ่ายธุรการ ครูประจำวิชา เพื่อทราบความเคลื่อนไหวผลการเรียนและพฤติกรรมโดยทั่วไป จึงทำให้บริการจิตทางตัวบุคคล เป็นบริการที่สำคัญบริการหนึ่งที่โรงเรียนไม่ควรมองข้ามไป

5.5 สภาพการให้บริการแนะแนวด้านบริการติดตามผล ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก มีการให้บริการแนะแนวด้านนี้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้คือคาดว่าโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก น่าจะมีสภาพการให้บริการแนะแนวด้านบริการติดตามผลแตกต่างกัน เพราะเห็นว่าโรงเรียนแต่ละขนาดน่าจะให้บริการด้านนี้มากน้อยตามสภาพปัญหาของนักเรียนในโรงเรียนนั้น ๆ บางแห่งจัดไม่ได้ผลเพราะขาดความร่วมมือจากครูและนักเรียน และพบว่าเด็กไม่ได้ปฏิบัติตามที่ครูแนะแนวไป (วารุณี ชนวนานิช 2524 : 21) นอกจากนี้ผู้บริหารโรงเรียนบางโรงเรียนไม่เข้าใจงานแนะแนว บางเข้าใจแต่ก็เน้นงานด้านวิชาการและการปกครองมากกว่า บางท่านไม่สนับสนุน เพราะเห็นว่างานแนะแนวเหมาะกับนักเรียนระดับมัธยมมากกว่าประถม บางท่านสนใจงานนโยบายมากกว่างานประจำ บางท่านสนใจเฉพาะงานที่จะเชิดหน้าชูตาโรงเรียน และไม่เห็นความสำคัญของงานแนะแนว จึงไม่สนับสนุนอย่างเต็มที่ บางท่านสนับสนุนแต่ไม่ส่งเสริม ไม่สนใจติดตามงานที่มอบหมาย ไม่มีคำแนะนำ ไม่มีคำติชมหรือให้กำลังใจ บางท่านรับฟังข้อเสนอแนะแต่ไม่สั่งการให้คณะครูร่วมมือ บางท่านจัดการกับนักเรียนที่มีปัญหาเสียเอง นอกจากนั้นคณะครูไม่ให้ความร่วมมือในด้านการติดตามผล เพราะถือว่าไม่ใช่หน้าที่ แต่ผลการวิจัยปรากฏในทางตรงกันข้าม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบุคลากรในโรงเรียนทั้งสามขนาดเข้าใจหลักการแนะแนวว่าเป็นงานที่ช่วยลดภาระครูในการจัดการเรียนการสอน และช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้ ไม่ใช่เป็นการเพิ่มภาระแก่ครู นอกจากนี้บริการติดตามผลยังติดตามความก้าวหน้าของนักเรียนที่กำลังเรียน และออกจากโรงเรียนไปแล้ว จัดรวบรวมสถิติและผลงานเพื่อสรุปผลทราายงานประจำปีเพื่อการวางแผนหาโครงการในปีต่อไป

5.6 สภาพทั่วไปของการให้บริการแนะแนว ผลการวิจัยพบว่าโรงเรียนขนาดใหญ่และโรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็กมีการให้บริการแนะแนวด้านนี้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ

คาดว่าโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็กน่าจะมีสภาพทั่วไปของการจัดบริการแนะแนวแตกต่างกัน เพราะเห็นว่าโรงเรียนแต่ละขนาดน่าจะได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารโรงเรียนแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของจอร์เจียค (Georgiades. 1966 : 628) พบว่าอาจารย์ใหญ่หรือผู้บริหารโรงเรียนจะเป็นตัวจักรสำคัญต่อการสนับสนุนและประสานงานระหว่างครูกับเจ้าหน้าที่แนะแนวในโรงเรียนให้ร่วมมือกันปฏิบัติงานแนะแนวให้ได้ผลดี นอกจากนี้โรงเรียนขนาดใหญ่จัดบริการแนะแนวก่อนโรงเรียนขนาดอื่น เนื่องจากโรงเรียนขนาดใหญ่เป็นผู้นำในค่านิยมกิจกรรมต่าง ๆ เพราะมีอัตราค่าจ้างบุคลากร วัสดุอุปกรณ์ งบประมาณอย่างครบครัน จึงน่าจะเป็นสาเหตุให้การจัดบริการแนะแนวของโรงเรียนสามขนาดแตกต่างกัน แต่ผลการวิจัยปรากฏเป็นตรงกันข้าม ทั้งนี้จะเป็นเพราะว่าทุก ๆ โรงเรียนจัดบริการต่าง ๆ ได้พอเหมาะพอควรกับความจำเป็น กล่าวคือการจัดบริการแนะแนวโดยทั่วไปแตกต่างกันทั้งในลักษณะของบริการและปริมาณของกิจกรรมในแต่ละประเภท สำหรับการศึกษาครั้งนี้ได้แบ่งการจัดบริการแนะแนวโดยนัยของความหมายออกเป็นหกด้านคือ บริการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการจัดวางตัวบุคคล บริการติดตามผล และสภาพทั่วไปของการจัดบริการ

กรุงเทพมหานครต้องรับผิดชอบงานด้านต่าง ๆ หลายด้าน การจัดการศึกษาภาคบังคับเป็นหน้าที่อย่างหนึ่ง บุคลากรที่จะเป็นผู้ทำให้งานด้านการจัดการศึกษามรรลุดตามเป้าหมายนั้นได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนและคณะครูอาจารย์ซึ่งการจัดบริการแนะแนวจะช่วยสนับสนุนด้านการเรียนการสอนได้มาก แต่จากผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่าบริการแนะแนวมีอยู่หลายด้านที่จะต้องได้รับการแก้ไข ดังนั้นผลของการศึกษานี้จะเป็นประโยชน์ต่อกรุงเทพมหานครเป็นอย่างมากที่จะใช้เป็นข้อมูลส่วนหนึ่งในการปรับปรุงการจัดบริการแนะแนว เพื่อให้สอดคล้องกับการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ คือเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เลือกวิชาเรียนได้อย่างกว้างขวางตามความถนัดและความสนใจ บริการแนะแนวยังมุ่งในการพัฒนาบุคลิกภาพอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร

- 1.1 ควรจัดให้มีการอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับงานแนะแนวแก่ครู ผู้บริหาร โรงเรียน ควรเน้นในด้านการแลกเปลี่ยนปัญหา วิเคราะห์ปัญหา และอบรมในเชิงปฏิบัติการ เพื่อให้บุคลากรแนะแนวไปใช้ในโรงเรียนอย่างจริงจัง
- 1.2 การจัดสรรอัตรากำลังครูควรบรรจุครูสนับสนุนการสอนด้านครูแนะแนว ให้เพียงพออย่างน้อยโรงเรียนละ 1 คน
- 1.3 ควรมีการจัดงบประมาณให้เพียงพอต่อการที่จะดำเนินการด้านการจัด บริการแนะแนวให้ทุกโรงเรียนอย่างทั่วถึงกัน
- 1.4 ควรสนับสนุนให้ทำโครงการแนะแนวในโรงเรียนอย่างจริงจัง ตลอดจน กำหนดปฏิทินปฏิบัติงานด้านการแนะแนวไว้ทั้งปีให้ทุกโรงเรียนถือปฏิบัติ
- 1.5 ควรจัดให้มีศูนย์การแนะแนวส่วนกลาง และมีการจัดตั้งคณะกรรมการ แนะแนวในระดับเขต ระดับกลุ่มโรงเรียน และในโรงเรียน เพื่อให้มีการประสานงานกัน อย่างใกล้ชิด และให้คณะกรรมการได้ทำงานอย่างอิสระ
- 1.6 ควรจัดทำคู่มือแนะแนวระดับประถมศึกษา เอกสารการแนะแนวเพื่อ เผยแพร่การแนะแนวในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครและเป็นแนวทางในการดำเนินงาน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารโรงเรียน

- 2.1 ควรชี้แจงนโยบาย วัตถุประสงค์ และการดำเนินงานแนะแนวให้ครู อาจารย์ในโรงเรียนรับทราบ และขอความคิดเห็น พยายามเน้นให้ครูอาจารย์ทุกคนเข้าใจ ว่างานแนะแนวที่จัดขึ้นเพื่อช่วยครูและนักเรียนในการเรียนการสอน การปกครองให้ดำเนิน ไปด้วยดี
- 2.2 การแต่งตั้งบุคลากรให้รับผิดชอบในตำแหน่ง ๆ ควรได้เลือกบุคลากรที่มีคุณสมบัติเหมาะสม

2.3 ควรสนับสนุน และเปิดโอกาสให้ครูทำงานอย่างเต็มกำลังความสามารถ และให้ครูที่เคยได้รับการอบรม มีความรู้ในด้านแนะแนวถ่ายทอดความรู้ไปยังบุคลากรอื่น ๆ

2.4 ให้ครูได้มีโอกาสไปอบรมสัมมนาเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว และให้ศึกษาเครื่องมือและกลวิธีต่าง ๆ ของการแนะแนว

2.5 ศึกษาแหล่งวิชาการที่จะนำมาใช้ประโยชน์ต่องานแนะแนว หาแหล่งวิทยากรพิเศษเพื่อขอความร่วมมือ ช่วยเหลือ เช่น นักจิตวิทยา จิตแพทย์ และนักแนะแนว เป็นต้น

2.6 ทำงบประมาณสำหรับใช้จ่ายในบริการแนะแนวให้เพียงพอ

2.7 จัดหาอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ บุคลากร วัสดุอุปกรณ์ การจัดการเรียน การประชาสัมพันธ์งานแนะแนว

2.8 พยายามศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการความช่วยเหลือของนักเรียนในแต่ละด้านแล้วพิจารณาจัดบริการให้สอดคล้องกับความต้องการนั้น ๆ

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวด้านต่าง ๆ ของโรงเรียน

1. บริการรวบรวมข้อมูล

1.1 สร้างแบบสอบถามหรือแบบสำรวจเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ของนักเรียน โดยให้นักเรียนเป็นผู้กรอกเอง

1.2 ให้นักเรียนเขียนอัตชีวประวัติ

1.3 สร้างระเบียบสะสมบันทึกสมรรถนะถูกต้องตามหลักการ

1.4 หากการศึกษานักเรียนเป็นรายกรณีในรายที่เห็นสมควร

1.5 ควรเก็บระเบียบต่าง ๆ ไว้อย่างมีระบบ เพื่อให้สะดวกในการค้นหา

และนำออกใช้

1.6 ควรมีการทบทวนเป็นพฤติกรรมรวบรวมข้อมูลโดยวิธีสัมภาษณ์ และ

สังเกต

1.7 เก็บระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนไว้เป็นความลับ โรงเรียนอาจประมวลสถิติเกี่ยวกับนักเรียนได้โดยง่ายจากระเบียนเหล่านี้

2. บริการสนเทศ

2.1 ติดต่อแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อขอเอกสารมาให้ความรู้แก่นักเรียน

2.2 จัดทำป้ายนิเทศเพื่อติดข่าวสารต่าง ๆ

2.3 จัดทำวารสารหรือเอกสารแนะนำเป็นประจำ

2.4 ส่งเสริมให้นักเรียนฟังหรืออบรมรายการที่มีประโยชน์จากวิทยุหรือโทรทัศน์

หรือศูนย์บริการการที่มีประโยชน์ แล้วนำมาเปิดให้นักเรียนฟังในโอกาสอันควร

3. บริการให้คำปรึกษา

3.1 จัดอบรมครูประจำการให้มีความสามารถในการให้คำปรึกษาทั้ง เป็น

รายบุคคลและรายกลุ่ม

3.2 จัดห้องและสถานที่ให้เหมาะสมสำหรับการให้คำปรึกษา

3.3 จัดระบบส่งต่อไปยังผู้เชี่ยวชาญสาขาต่าง ๆ

3.4 ติดตามผลการให้คำปรึกษา

4. บริการจัดวางตัวบุคคล

4.1 ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนในชั้นต่าง ๆ โดยละเอียด เพื่อจะได้

ช่วยให้รู้จักนักเรียนดีขึ้น

4.2 พยายามช่วยให้นักเรียนเข้าใจตนเอง รู้จักตนเอง และสามารถตัดสินใจ

ด้วยตนเองได้

4.3 ติดตามผลการให้คำปรึกษา

4.4 พยายามติดต่อหาทุนการศึกษาให้มากขึ้น

4.5 พิจารณาการให้ทุนนักเรียนอย่างรอบคอบ

4.6 คัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาต่าง ๆ เช่น ขาดแคลนอาหาร เสื้อผ้า เครื่องเรียน ฯลฯ เพื่อให้ได้รับสิ่งที่นักเรียนควรจะได้รับ

4.7 สนับสนุนนักเรียนให้มีโอกาสศึกษาต่อหรือฝึกอาชีพตามความสามารถ ความสนใจ และความถนัด

5. บริการติดตามผล

5.1 ติดตามผลนักเรียนเมื่อได้รับการแนะแนวไปแล้ว

5.2 ติดตามผลนักเรียนบางคนเป็นกรณีพิเศษ เช่นนักเรียนมีปัญหาทางด้านอารมณ์หรือปัญหาด้านการเรียน เป็นต้น

5.3 ติดตามผลนักเรียนเก่าที่ออกจากโรงเรียนไปแล้ว รวมทั้งผู้ที่สำเร็จหลักสูตรและผู้ที่ต้องออกกลางคัน เพื่อรวบรวมข้อมูลดังกล่าว เพื่อประเมินผลงานและปรับปรุงในโอกาสต่อไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการสำรวจบริการแนะแนวแต่ละด้านโดยเฉพาะ เพื่อหาวิธีปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการสำรวจความคิดเห็นของบุคลากรอื่น ๆ ในโรงเรียน และผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อการจัดบริการแนะแนว

3. ควรมีการศึกษถึงความต้องการของนักเรียนระดับประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่หวังจะได้รับความช่วยเหลือจากบริการแนะแนว

4. ควรมีการวิจัยสำรวจบริการแนะแนวโรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดอื่น ๆ ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น และนำมาเปรียบเทียบกัน

5. เครื่องมือที่จะศึกษาสำรวจการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนระดับประถม ควรมีแบบสัมภาษณ์และการสังเกตประกอบด้วย เพื่อให้ได้ข้อมูลหลาย ๆ ด้าน

បរិច្ឆេទ

บรรณานุกรม

- จิรัช สุขกองวารี การศึกษาปัญหาในการจัดบริการแนะแนวของโรงเรียนมัธยมศึกษา
ในกรุงเทพมหานคร ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2519, 74 หน้า อัดสำเนา
- จิรัช ดวงสุวรรณ การศึกษาคุณลักษณะของนักแนะแนวตามความคาดหวังของผู้บริหาร
อาจารย์และนักศึกษาในวิทยาลัยครูส่วนกลาง ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 89 หน้า อัดสำเนา
- เฉลิมชัย อุบลพงศ์ การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเลือกเรียนต่อของนักเรียน
ม.ศ. 3 และบทบาทของโรงเรียนในการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมจังหวัดชัยนาท
ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2517, 104 หน้า
อัดสำเนา
- ชูศรี วงศ์รัตน์ เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย โรงพิมพ์และท่าปากเจริญผล 2525,
252 หน้า
- ◇ดวงเคื่อน พิศาลบุตร การแนะแนว โรงพิมพ์มงคลการพิมพ์ 2515, 189 หน้า
- ◇ดวงเคื่อน พิศาลบุตร และ ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา การแนะแนวในโรงเรียน
ประถม เอกสารโรเนียว 5 หน้า
- ทศพร ประเสริฐสุข การศึกษาสภาพการให้บริการนิสิตของวิทยาลัยวิชาการศึกษา
ปทุมวัน บางแสนและสงขลา ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2517, 98 หน้า อัดสำเนา
- ทวี ทองสว่าง การศึกษาสถานภาพการใช้อาคารสถานที่และกำลังครูของโรงเรียน
รัฐบาล ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 2513 ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2514, 208 หน้า อัดสำเนา

นาฏเจดีย์ว สุมาวงศ์ "ปัญหาวิจัยในประเทศไทย" จุลสารวิจัยสังคมศาสตร์

13(3): 79 กรกฎาคม 2505

ประทุม แป้นสุวรรณ จิตวิทยาการแนะแนว สำนักพิมพ์โอเคียนสโตร์ 2523,
304 หน้า

ปราณี เดกิงพล "แนวการจัดและบริหารงานแนะแนวสำหรับผู้บริหารโรงเรียน
มัธยมแบบประสม" วารสารแนะแนว 4 : 12 - 16 มกราคม - มีนาคม
2511

ปรีชา สมแก้ว ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับ
โรงเรียน ครูแนะแนวและครูประจำวิชา กับสภาพบริการแนะแนวในโรงเรียน
มัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2519, 98 หน้า อัดสำเนา

ไพฑูรย์ ลินลารัตน์ "ความเปลี่ยนแปลงของสังคมกับความจำเป็นของการแนะแนว
ในการศึกษาปัจจุบัน" วารสารแนะแนว 7(24) : 17 ธันวาคม 2515 -
มกราคม 2516

โรงเรียน, กอง สำนักงานการศึกษา สถิติจำนวนนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา
กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2525 อัดสำเนา

ลัดดา สุวรรณรัตน์ แรงจูงใจในการศึกษาวิชาชีพและความมั่นใจที่จะออกไปประกอบ
อาชีพของนักเรียนในโรงเรียนประเภทการช่างอุตสาหกรรม ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2512, 117 หน้า อัดสำเนา

วชิรญา บัวศรี "แสงสว่างทางชีวิต" วิทยาสาร 23 : 12 - 13 มกราคม 2519
_____ "การฝึกอบรมหลักสูตรนักบริหารการศึกษา รุ่นที่ 4 - 5" เอกสารประกอบ
คำบรรยาย 20 มีนาคม - 14 พฤษภาคม 2526, 443 หน้า

วารุณี ชนวรานิช การศึกษาการจัดบริการแนะแนวของผู้อำนวยการ
แนะแนว หลักสูตรสามเดือนของศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ กระทรวงศึกษาธิการ
 ปรินญาณินท์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2524, 86 หน้า
 อักสำเนา

วิชาการ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ คู่มือแนะแนวตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น
พุทธศักราช 2524 ห้างหุ้นส่วนจำกัดยูไนเท็ดโปรดักชั่น 2520, 98 หน้า
 _____ แนวการใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 โรงพิมพ์การศาสนา
 2522, 191 หน้า

_____ คู่มือปฏิบัติงานแนะแนว สหการพิมพ์ 2524, 382 หน้า
 วิชาการ, กอง สำนักการศึกษา การแนะแนวการศึกษาและอาชีพ โรงพิมพ์
 สำนักการศึกษา 2526, 34 หน้า

วิเชียร เกตุสิงห์ สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
 แห่งชาติ 2524, 181 หน้า

วิรัช กุณฑาศ "การประเมินผลการจัดบริการแนะแนว กิจกรรมเสริมหลักสูตร
 และสวัสดิการในโรงเรียนและวิทยาลัย ตามโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษา
 พ.ศ. 2508" บทคัดย่องานวิจัย การศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ครุสภา 2513
 194 หน้า

✓ วัชรวิทย์ ทรัพย์มี การแนะแนวในโรงเรียน สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2520, (
 137 หน้า

ศูนย์สารสนเทศ, กองวิชาการ รายงานสถิติการศึกษาที่จำเป็นประจำเดือนมิถุนายน
2525 ของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร 61 หน้า

✓ สง่า เขยประเสริฐ "การเริ่มงานแนะแนวในโรงเรียน" วารสารแนะแนว
 35 : 11 - 17 ตุลาคม - พฤศจิกายน 2517

✓ สถิต วงศ์สวรรค์ จิตวิทยาการแนะแนว พีระพรรณการพิมพ์ 2523, 559 หน้า

สมพร นาคาคินทร์ การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวของ
ครูแนะแนวระดับชั้นมัธยมปีที่ 1 ในเขตการศึกษา 7 ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525, 83 หน้า อัดสำเนา

✓ สมใจ พรหมศิริ ทัศนคติครูอาจารย์โรงเรียนมัธยมแบบประสมสี่แห่งที่มีต่อโครงการแนะแนว
ของโรงเรียน ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2511,
87 หน้า อัดสำเนา

ลีปนันท เกตุทัต "ทิศทางการศึกษาของไทย" สภาการศึกษา 12 : 5 - 8
กุมภาพันธ์ ถึงมีนาคม 2521

สุทัศน์ ทัพย์สุวรรณ การศึกษาปัญหาในการจัดบริการแนะแนวของโรงเรียนประถมศึกษา
ในสังกัดกรุงเทพมหานคร ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2523, 195 หน้า
อัดสำเนา

สวัสดิ์ สุวรรณอักษร "งานแนะแนวกับการปฏิรูปการศึกษา" วารสารแนะแนว
42 (47) : ตุลาคม - พฤศจิกายน 2519

✓ สาคกร เข้มทอง การศึกษาสภาพการให้บริการนิสิตของวิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร พระนครและพลศึกษา ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2517, 77 หน้า อัดสำเนา

✓ สุชาดา ธีระวัฒน์ "การจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย" วารสาร
แนะแนว (ตุลาคม 2516 - มกราคม 2517) 151 หน้า

สุนทรินทร์ ชนโกไสย จิตวิทยาแนะแนว โรงพิมพ์จุจันไทย 2522, 209 หน้า

✓ วันเพ็ญ พงศ์ประยูร เอกสารประกอบการเรียนแนะแนว 501 เอกสารโรเนียว
53 หน้า

อนนต์ อนันตรังสี หลักการแนะแนว ห้างหุ้นส่วนจำกัด สุนทรกิจการพิมพ์ 2517,
212 หน้า

อนนต์ สุวรรณมณี สภาพการจัดบริการแนะแนวและบทบาทของครูแนะแนวในทัศนะของ
ครูและนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคใต้ ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 64 หน้า อัดสำเนา

- Acree, Nathan E., and Marquis, Benjamin. "Counseling in the Secondary Schools of Tennessee," The Personnel and Guidance Journal. 36 279 - 281 December, 1957.
- Allen, Dale. "An Analysis of the Guidance Organization and Service in the Commissioned Intermediation Schools of Indiana," Thesis Abstracts Series. 7 15 - 21, School of Education, Indiana University, 1954.
- Anthony Humphreys and Authur E. Traxler. Guidance Service. (Chicago Science Research Associates, 1954) 402 p.
- Barr, John A. The Elementary Teacher and Guidance. Henry Holt and Company New York, 1958. 435 p.
- Best, John W. Research in Education. New Jersey, Prentice - Hall, 1963. 320 p.
- ✓ Carroll, Millor H. Guidance Services. Harper & Row, New York, 1971. 418 p.
- Cochrane, Harold Barnhart. "Organization and Administration of Guidance and Counseling Services in Public Community College in Indiana," Dissertation Abstracts International. 35 1973 - 1974, October, 1974.
- Cottingham, Harold F. Elementary School Guidance. APGA Reprint Series /onc., 1970. 143 p.
- Cronbach, Lee J. Essential of Psychological Testing. 3rd ed., New York, Harper & Row, 1972. 752 p.
- Detjen, E.W. Elementary School Guidance. McGraw-Hill Book Company, Inc. 1952, 266 p.
- Durgin, Rodney Wayne. "A Model for Managing Carreer Guidance Programs in Secondary Schools of Ohio," Dissertation Abstracts. 35 2674-A-75A, November, 1974.
- Edwards, Allen Louis. Statistical Analysis. Rinchart Company, Inc., New York, 1958. 238 p.

Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. 3rd ed., New York, McGraw-Hill, 1971. 492 p.

Georgiades, Zenon E. "Establishment of Guidance Service in Developing Countries with Special Emphasis on a Guidance Program for the Secondary School in Cyprus," Dissertation Abstracts. Vol. 27, September, 1966. p.628 A.

Gibson, Robert. "Teacher Opinions of High School Guidance Programs," The Personnel and Guidance Journal. 154 421, December, 1965.

Grande, Peter. "Attitudes of Counselors and Disadvantaged Students Toward School Guidance," The Personnel and Guidance Journal. 46 889 - 892, May, 1968.

✓ Horace B. English and Ava Champney English. A Comprehensive Dictionary of Psychological and Psychoanalytical Terms. London Longmans, Green and Co., 1970.

Higgins, Kenneth Raymond. "Secondary School Guidance Programs as Perceived by Selected Principals in Ohio," Dissertation Abstracts. 35 7057-A, May, 1975.

Hord, Charl Mason. "A Survey of Guidance Program in Missouri Negro High School," Thesis Abstracts Series. 5 p.57-59, school, 1954.

✓ Jones, Arthur J. Principles of Guidance. McGraw-Hill Book Company, Inc., New York 1963, 630 p.

Kowitz, Gerald T. Guidance in the Elementary School. McGraw-Hill Book Company Inc. 1959, 314 p.

Kriedberg, Gerald Norman. "The Roles of High School Counselor as Perceived by Administrators, Teacher and Student and Measured by the Semantic Differential Technique," Dissertation Abstracts International. 36 1510-A, July, 1972.

Leonard Carmichael. "College President Looks at Vocational Guidance," Occupations Journal, 28 (May, 1950) 500 - 503.

- Lindquist, E. F. Design and Analysis of Experiments in Psychology and Education. Houghton Mifflin, Boston, 1956, 393 p.
- McGlasson, Maurice A. "An Analysis of Guidance Organization and Services in the Commisined Junior High School of Indiana," Thesis Abstracts Series. 5, Studied in Education, 1966. p.416-421.
- Miller, Corroll H., Guidance Services. Harper & Row, New York, 1971, 418 p.
- Peters, Herman J. Guidance in the Elementary School. The Macmillan Company, New York 1968. 329 p.
- Rottschafer, Bruce Wilson. "The Nature and Scope of Guidance Services in the Secondary School Afferliated with the National Union of Christian School," Dissertation Abstracts. 33 1448-A, October, 1972.
- Shigley, Harold E. "An Evaluation of Student Personnel Services at Manion College," Thesis Abstracts Series. 1959. p.275-281.
- Spalding, Willard B. Guidance Services in the Modern School. Harcourt, Brace & World, Inc., New York, 1964. 515 p.
- T.E. Christensen. "Responsibility of High School Principal in the Guidance Program," School Review. Vol. 57 (March, 1954)
- Vasgerchain, Aram. "An Analysis of Student, Teachers and Parents Opinions the Guidance Program in Livonia Michigan High School," Dissertation Abstracts International. II 2362-A, February. 1967
- Walpole, Ronald E. Introduction to Statistics. New York, The Mcmillan Company, 1972. 365 p.
- Willey, Roy Deverl and Strong W. Melvin. Group Procedures in Guidance. Harper & Brothers Publishers, New York, 1960, 558 p.
- Winer, B.J. Statistical Principles in Experimental Design. New York, McGraw-Hill, 1962. 672 p.
- Wogaman, Maurice A. "An Anlycric of Guidance Organization and Services in Selected Junior High School in the State of Ohio," Thesis Abstract Series. Studies in Education 1955. p. 373 - 379.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.
กลุ่มตัวอย่าง ผู้บริหารโรงเรียน
ครูแนะแนว และครูจําแนกตามขนาดโรงเรียน

ตาราง แสดงรายชื่อโรงเรียนจาแนกตามขนาด และจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	ขนาด - โรงเรียน	จำนวน ผู้บริหาร/คน	จำนวนครู แนะแนว/คน	จำนวน ครู/คน
	<u>โรงเรียนขนาดใหญ่</u>			
1.	วัดราชสิงขร	1	1	1
2.	วัดช่องลม	1	1	1
3.	วัดสร้อยทอง	1	1	1
4.	วัดเทพศิลา	1	1	1
5.	วัดธาตุทอง	1	1	1
6.	มีนบุรี	1	1	1
7.	ไทรนิยมสงเคราะห์	1	1	1
8.	ฤทธิยะวรรณาลัย	1	1	1
9.	วัดโพธิ์นิมิตร	1	1	1
10.	วัดเศวตฉัตร	1	1	1
11.	วัดสุทธาราม	1	1	1
12.	วัดมกุฏกษัตริยาราม	1	1	1
13.	วัดไทร	1	1	1
14.	วัดหนองแขม	1	1	1
15.	วัดบางปะกอก	1	1	1
16.	วัดแจ้งรอน	1	1	1
17.	วิสุทธิ	1	1	1

ลำดับที่	ขนาด - โรงเรียน	จำนวน ผู้บริหาร/คน	จำนวนครู แนะแนว/คน	จำนวน ครู/คน
	<u>โรงเรียนขนาดกลาง</u>			
1.	วัดมกุฏกษัตริยาราม	1	1	1
2.	ราชบพิธ	1	1	1
3.	วัดจักรวรรดิ	1	1	1
4.	วัดปทุมคงคา	1	1	1
5.	วัดหัวลำโพง	1	1	1
6.	วัดมหาพฤฒาราม	1	1	1
7.	วัดทองแข	1	1	1
8.	สวนลุมพินี	1	1	1
9.	ปทุมวัน	1	1	1
10.	วิทยเกษตร	1	1	1
11.	วัดปวิวาส	1	1	1
12.	วัดพระสารีบุตรธรรม	1	1	1
13.	วัดราชผาติการาม	1	1	1
14.	วัดเทวราชกุญชร	1	1	1
15.	เบญจมาบพิตร	1	1	1
16.	วัดมัสยิดนิตการาม	1	1	1
17.	วัดคณิกาผล	1	1	1
18.	คันทนาบาว	1	1	1
19.	วัดศรีบุญเรือง	1	1	1

ลำดับที่	ขนาด - โรงเรียน	จำนวน ผู้บริหาร/คน	จำนวนครู ครูแนะแนว/คน	จำนวน ครู/คน
20.	วัดสะพาน	1	1	1
21.	วัดคลองเตย	1	1	1
22.	วัดบางนาใน	1	1	1
23.	วัดบางนาคอก	1	1	1
24.	ผองพลอยอนุสรณ์	1	1	1
25.	พูนสิน	1	1	1
26.	รุ่งเรืองอุปถัมภ์	1	1	1
27.	อานวยกนกศรีอนุสรณ์	1	1	1
28.	สุเทราบึงหนองบอน	1	1	1
29.	ศรีเยี่ยมอนุสรณ์	1	1	1
30.	วัดธรรมมงคล	1	1	1
31.	สวัสดิศึกษา	1	1	1
32.	ชุมชนหมู่บ้านพัฒนา	1	1	1
33.	บางชัน	1	1	1
34.	สุเทราท่ายายกองดิน	1	1	1
35.	วัดเสมียนนารี	1	1	1
36.	วัดเทวสุนทร	1	1	1
37.	บางเขน	1	1	1
38.	บ้านลาดพร้าว	1	1	1
39.	เสนานิคม	1	1	1
40.	กิ่งเพชร	1	1	1

ลำดับที่	ขนาด – โรงเรียน	จำนวน ผู้บริหาร/คน	จำนวนครู แนะแนว/คน	จำนวน ครู/คน
41.	วัดลาดกระบัง	1	1	1
42.	วัดปลูกศรัทธา	1	1	1
43.	วัดประยูรวงศ์	1	1	1
44.	วัดขุนจันทร์	1	1	1
45.	วัดบุกกิโล	1	1	1
46.	วัดดาวทอง	1	1	1
47.	วัดกล้วยน้ำ	1	1	1
48.	วัดราชคฤห์	1	1	1
49.	วัดเวฬุราชิน	1	1	1
50.	วัดใหญ่ศรีสุพรรณ	1	1	1
51.	วัดราชสีห์ธาราม	1	1	1
52.	วัดคึกคัก	1	1	1
53.	วัดวิเศษการ	1	1	1
54.	วัดศิริไอยสวรค์	1	1	1
55.	วัดเปาโรหิตย์	1	1	1
56.	วัดสุวรรณาราม	1	1	1
57.	วัดมะลิ	1	1	1
58.	วัดบางพลัด	1	1	1
59.	วัดกฤษณิก	1	1	1
60.	วัดกุสิตาราม	1	1	1
61.	วัดทองธรรมชาติ	1	1	1

ลำดับที่	ขนาด - โรงเรียน	จำนวน ผู้บริหาร/คน	จำนวนครู แนะแนว/คน	จำนวน ครู/คน
62.	วัดทองนพคุณ	1	1	1
63.	วัดพิชัยญาติ	1	1	1
64.	วัดชัยพฤกษ์มาลา	1	1	1
65.	คลองทวีวัฒนา	1	1	1
66.	วัดโพธิ์ทอง	1	1	1
67.	วัดบางบอน	1	1	1
68.	วัดอากแก้ว	1	1	1
69.	วัดบุญยประดิษฐ์	1	1	1
70.	วัดทองศาลางาม	1	1	1
71.	ภักดีนรเศรษฐ	1	1	1
72.	วัดมวง	1	1	1
73.	วัดอุคมรังษี	1	1	1
74.	วัดประเสริฐสุทธาราวาส	1	1	1
75.	วัดสน	1	1	1
76.	วัดसारอด	1	1	1
77.	บางมด	1	1	1
78.	วิชากร	1	1	1
79.	ประชากรราษฎร์บำรุง	1	1	1
80.	ราษฎร์บูรณะ	1	1	1
81.	ประชามารุง	1	1	1
82.	นาหลวง	1	1	1
83.	วัดทุ่งครุ	1	1	1

ลำดับที่	ขนาด – โรงเรียน	จำนวน ผู้บริหาร/คน	จำนวนครู แนะแนว/คน	จำนวน ครู/คน
	<u>โรงเรียนขนาดเล็ก</u>			
1.	วัดศรีเทพ	1	1	1
2.	วัดมหาธาตุ	1	1	1
3.	วัดพระเชตุพน	1	1	1
4.	วัดอินทรวิหาร	1	1	1
5.	วัดโสมมตรส	1	1	1
6.	วัดสัมพันธวงศ์	1	1	1
7.	วัดม่วงแค	1	1	1
8.	วัดแก้วแจ่มฟ้า	1	1	1
9.	วัดบรมนิวาส	1	1	1
10.	วัดสระบัว	1	1	1
11.	วัดปทุมวนาราม	1	1	1
12.	วัดจันทร์นอก	1	1	1
13.	วัดคลองภูมิ	1	1	1
14.	วัดบางโคล่นอก	1	1	1
15.	วัดสมณานิมนต์บริหาร	1	1	1
16.	วัดเสียบราษฎร์บำรุง	1	1	1
17.	วัดประชาศรัทธาธรรม	1	1	1
18.	วัดพระพิเรนทร์	1	1	1
19.	วัดสีตาราม	1	1	1
20.	ประสาทวิทยา	1	1	1
21.	ลอยสายอนุสรณ์	1	1	1

ลำดับที่	ขนาด - โรงเรียน	จำนวน ผู้บริหาร/คน	จำนวนครู แนะแนว/คน	จำนวน ครู/คน
22.	วัดนวลจันทร์	1	1	1
23.	วัดพิชัย	1	1	1
24.	สุเหร่าลาดบัวขาว	1	1	1
25.	คลองกุ่ม	1	1	1
26.	ไชศรีปราโมทย์อนุสรณ์	1	1	1
27.	วัดลาดพร้าว	1	1	1
28.	เทพวิทยา	1	1	1
29.	วัดสามัคคีธรรม	1	1	1
30.	คลองกะจะ	1	1	1
31.	วัดภาษี	1	1	1
32.	คลองกลั่นต้น	1	1	1
33.	แกนทองอุปถัมภ์	1	1	1
34.	วัดทองใน	1	1	1
35.	คลองมะขามเทศ	1	1	1
36.	สุเหร่าบ้านมา	1	1	1
37.	งามมานะ	1	1	1
38.	สุวิทย์เสรีอนุสรณ์	1	1	1
39.	สมโภชกรุงอนุสรณ์	1	1	1
40.	คลองสองคนขุน	1	1	1
41.	คลองสี่	1	1	1
42.	บ้านเกาะ	1	1	1
43.	บึงขวาง	1	1	1

ลำดับที่	ขนาด - โรงเรียน	จำนวน ผู้บริหาร/คน	จำนวนครู แนะแนว/คน	จำนวน ครู / คน
44.	วัดแป้นทอง	1	1	1
45.	วัดอัมภาระทาน	1	1	1
46.	วัดสุขใจ	1	1	1
47.	วัดแสนสุข	1	1	1
48.	ศาลาคู	1	1	1
49.	สุเหรากดองสี	1	1	1
50.	สุเหรากดองหนึ่ง	1	1	1
51.	สุหระบางชั้น	1	1	1
52.	สุหระแสนแสน	1	1	1
53.	ทุ่งสองทอง	1	1	1
54.	สายไหม	1	1	1
55.	พหลโยธิน	1	1	1
56.	ออเงิน	1	1	1
57.	วัดหนองใหญ่	1	1	1
58.	วัดนโกสินทร์สมโภช	1	1	1
59.	พรพระร่วงประสิทธิ์	1	1	1
60.	เปรมประชา	1	1	1
61.	ทุ่งสีกัน	1	1	1
62.	วัดบึงารุ่น	1	1	1
63.	ประสานสามัคคี	1	1	1
64.	วัดบึงบัว	1	1	1

ลำดับที่	ขนาด - โรงเรียน	จำนวน ผู้บริหาร/คน	จำนวนครู แนะแนว/คน	จำนวน ครู/คน
65.	วัดพิพพาวาส	1	1	1
66.	ลาพะอง	1	1	1
67.	วัดราชโฆษา	1	1	1
68.	วัดชุมทอง	1	1	1
69.	ประชาอุทิศ	1	1	1
70.	วัดปากบึง	1	1	1
71.	แดง เป้า	1	1	1
72.	วัดปากบึง	1	1	1
73.	วัดบางสะแกนอก	1	1	1
74.	วัดใหม่พิเรนทร์	1	1	1
75.	วัดนาคกลาง	1	1	1
76.	วัดบางขุนนนท์	1	1	1
77.	วัดเจ้าอาวม	1	1	1
78.	วัดเทพากร	1	1	1
79.	วัดอาวุธวิกสิตาราม	1	1	1
80.	วัดศรีสุการาม	1	1	1
81.	วัดบางเสาธง	1	1	1
82.	วัดพระยาทา	1	1	1
83.	วัดปฐมบุตริศราราม	1	1	1
84.	วัดสุวรรณคีรี	1	1	1
85.	วัดไถ่เตย	1	1	1
86.	วัดทอง	1	1	1

ลำดับที่	ขนาด - โรงเรียน	จำนวน ผู้บริหาร/คน	จำนวนครู แนะแนว/คน	จำนวน ครู/คน
87.	วัดโพธิ์	1	1	1
88.	วัดอินทรวาส	1	1	1
89.	วัดประสาธ	1	1	1
90.	วัดเกาะ	1	1	1
91.	วัดพิบูล	1	1	1
92.	วัดกระโจมทอง	1	1	1
93.	วัดปทุมวาส	1	1	1
94.	วัดคลังชั้น	1	1	1
95.	วัดช้างเผือก	1	1	1
96.	วัดพิรุฬหาราม	1	1	1
97.	วัดศาลาครืน	1	1	1
98.	หัวกระบือ	1	1	1
99.	บ้านนายเหิรยง	1	1	1
100.	บ้านนายสี	1	1	1
101.	วัดสะแกงาม	1	1	1
102.	วัดเสมคำ	1	1	1
103.	วัดทาชาม	1	1	1
104.	วัดบัวมัน	1	1	1
105.	วัดประชาราษฎร์	1	1	1
106.	วัดกก	1	1	1
107.	วัดนางรม	1	1	1
108.	วัดเลา	1	1	1
109.	พรหมแดน	1	1	1
110.	บางขุนเทียนศึกษา	1	1	1

ภาคผนวก ข.

ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น

ของแบบสอบถามสำรวจสภาพการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา

สังกัดกรุงเทพมหานคร

ตาราง ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม

ข้อ ข้อที่	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		t
	$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
1	1.56521	1.28922	0.86956	0.72211	2.35255
2	1.56521	0.85444	0.60869	0.49905	3.94376
3	2.21739	0.60490	1.39130	0.93383	3.19298
4	2.00000	0.34782	0.82608	0.57844	5.85087
5	1.73913	1.06238	0.56521	0.41965	4.62482
6	1.73913	1.14933	0.78260	0.86578	3.30054
7	2.47826	0.33648	1.39130	0.93383	4.62575
8	2.086956	0.68809	1.82608	0.57844	1.11188 *
9	2.21739	0.69187	1.43478	0.94139	2.93695
10	2.26096	0.27977	1.43478	0.68052	4.04346
11	2.17391	0.23062	1.17391	0.66540	5.06713
12	2.13043	0.28733	1.17391	0.57844	4.23102
13	2.30434	0.29867	1.17391	0.49149	6.10021
14	2.39130	0.49905	1.21739	0.60491	5.35885
15	1.95652	0.30245	1.17391	0.83931	3.51261
16	2.30434	0.29867	1.60869	0.58601	3.55940
17	1.91304	0.34026	1.13043	0.80907	3.50114
18	2.04347	0.21550	1.43478	0.68052	3.08462
19	2.13043	0.11342	0.95652	0.38941	0.52772 *

ข้อที่	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		t
	$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
20	1.95652	0.11342	0.95652	0.38941	0.52772
21	2.30434	0.21172	1.43478	0.41965	0.28632*
22	2.17391	0.23062	1.00000	0.34782	7.40356
23	2.08695	0.34026	0.82608	0.40453	10.36814
24	1.69565	0.82041	0.56521	0.33270	5.04886
25	2.04347	0.21550	1.00000	0.52173	5.82976
26	1.95652	0.47637	1.13043	0.46124	4.09117
27	1.86956	0.28733	0.82608	0.31758	6.43487
28	2.13043	0.20037	0.82608	0.404453	8.04366
29	2.26086	0.27977	1.13043	0.37429	6.70400
30	2.13043	0.37429	0.73913	0.27977	8.25109
31	2.21739	0.34404	1.13043	0.80907	4.85488
32	2.26086	0.27977	1.04347	0.47637	6.71478
33	2.13043	0.28733	1.04347	0.56332	5.65241
34	1.91304	0.25330	0.86956	0.46124	5.92078
35	2.00000	0.34782	0.60869	0.41209	7.65465
36	2.26086	0.19281	0.82608	0.49149	8.31901
37	2.21739	0.25708	1.00000	0.43478	7.02029
38	2.13043	0.20037	0.82608	0.40408	8.04359
39	2.04347	0.30245	0.86956	0.46124	6.44262
40	2.00000	0.17391	0.86956	0.54820	6.38017

ข้อ ข้อที่	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		t
	$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
41	2.04347	0.21550	1.04347	0.82419	4.70411
42	1.95652	0.21550	0.78260	0.69187	5.91127
43	2.21739	0.43100	0.95652	0.56332	6.06508
44	2.13043	0.37429	1.30434	0.73345	3.76436
45	2.13043	0.28733	1.21739	0.60491	4.63589
46	2.34782	0.22684	1.30434	0.64650	5.35529
47	2.34782	0.22684	1.21739	0.77882	5.40642
48	2.26086	0.27977	1.00000	0.60869	11.43429
49	2.21739	0.43100	0.78260	0.43100	7.41263
50	2.17391	0.31758	0.86956	0.46124	7.08924
51	2.13043	0.28733	0.95652	0.65028	5.81460
52	2.21739	0.51795	1.21739	0.69187	4.36071
53	2.13043	0.28733	1.08695	0.51417	5.59027
54	2.21739	0.25708	1.21739	0.69187	4.92368
55	2.08695	0.16635	1.26089	0.54064	4.71199
56	2.47826	0.24952	1.30434	0.73345	5.67906
57	2.13043	0.20037	0.91304	0.60113	6.52161
58	2.08695	0.25330	0.60869	0.49905	8.17395
59	2.34782	0.83553	1.17391	0.66540	4.59563
60	2.52173	0.24952	1.13043	0.63516	7.09480
61	2.69565	0.21172	1.47826	0.77126	5.88936

ข้อ ข้อที่	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		t
	$\bar{X}$	s^2	$\bar{X}$	s^2	
62	2.26086	0.45368	1.17391	0.49149	5.36230
63	2.47826	0.51039	1.43478	0.68052	4.58591
64	2.00000	0.34782	0.60869	0.49905	7.25131
65	2.30434	0.29867	1.17391	0.57844	5.78935
66	2.21739	0.25708	0.95652	0.56332	6.67692
67	2.08695	0.25330	0.82608	0.40453	7.43656
68	2.08695	0.25330	1.00000	0.69565	5.35153
69	2.04347	0.21550	0.86956	0.63516	6.10489
70	2.04347	0.12854	0.73913	0.36672	8.89060
71	2.04347	0.21550	0.52173	0.33648	9.82718
72	1.86956	0.28733	0.65217	0.57466	6.28882
73	1.60869	0.32514	0.52173	0.33648	6.40971
74	1.82608	0.31758	0.78260	0.43100	5.78489
75	1.95652	0.30245	1.00000	0.52173	5.05319
76	2.04347	0.21550	1.26086	0.80151	3.72228
77	2.00000	0.26086	0.69565	0.29867	8.61438
78	1.95652	0.30245	0.78260	0.43100	9.73959
79	2.00000	0.26086	1.00000	0.43478	5.75043
80	2.00000	0.34782	0.78260	0.60491	5.98172
81	2.00000	0.26086	0.78260	0.43100	7.01954
82	2.00000	0.26086	0.91304	0.34026	6.72415

ค่าความเชื่อมั่น

การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามสำรวจสภาพการให้บริการแนะแนว
ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_1^2}{s_t^2} \right] \\
 &= \frac{90}{89} \left[1 - \frac{51.76817}{1749.05444} \right] \\
 &= 1.011235955 (1 - .029598173) \\
 &= 1.011235955 \times .970401827
 \end{aligned}$$

$$\therefore r_{tt} = .981305218$$

แบบสอบถามสำรวจสภาพการให้บริการแนะแนวระดับประถมศึกษา โรงเรียนสังกัด
กรุงเทพมหานคร มีค่าความเชื่อมั่น 0.9813

ภาคผนวก ค.

แบบสอบถามสำรวจสภาพการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา

สังกัดกรุงเทพมหานคร

ที่ พม.1007/1302

กรุงเทพมหานคร

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

9 กรกฎาคม 2526

เรื่อง รับรองนิสิต

เรียน ผู้อำนวยการสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร

บัณฑิตวิทยาลัยขอรับรองว่า นางสาวกรรณิศา สุนทรสิงห์

เป็นนิสิตระดับ ☐ ปริญญาเอก สาขา☒ ปริญญาโท วิชาเอก การแนะแนว

ชั้นปีที่ 3 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

นิสิตผู้นี้กำลังอยู่ในระหว่างเตรียมการหาปริญญานิพนธ์ และมีความประสงค์จะติดต่อเพื่อขอความสะดวกในการศึกษาทบทวน เรื่อง "การสำรวจสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนระดับประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร" ทั้งนี้ขอให้บุคลากรในโรงเรียนตอบแบบสอบถาม ระหว่างวันที่ 1 กันยายน - 30 กันยายน 2526 เพื่อเป็นข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัยจะรู้สึกเป็นพระคุณอย่างสูงในความช่วยเหลืออนุเคราะห์ใด ๆ ที่จะโปรดให้แก่นิสิตผู้นี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) กานดา ณ ถลาง

(ศาสตราจารย์กานดา ณ ถลาง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 391-9864

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ... กองวิชาการ สำนักการศึกษา โทร. 466-0618

ที่ กทม.3004/771 วันที่ 24 กรกฎาคม 2526

เรื่อง ขออนุมัติกระทรวงเก็บข้อมูลในการหาปริมาณพันธ

เสนอ ผู้อำนวยการสำนักการศึกษา

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ได้มีหนังสือ ขออนุมัติกระทรวงในการเก็บข้อมูลจากบุคลากรในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ได้แก่ ผ.ศ.ศวรรกิต สุนทรสิงห์ นิธิตปริญญาโท ซึ่งเป็นข้าราชการสังกัดกองวิชาการ สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร เพื่อหาปริมาณพันธ เรื่อง "การสำรวจสภาพที่เป็นจริง เกี่ยวกับการจัด บริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร"

กองวิชาการพิจารณาแล้วเห็นว่าปริมาณพันธเรื่องนี้จะเป็นประโยชน์ต่อทางราชการ และสมควรให้ดำเนินการได้

จึงเสนอมาเพื่อโปรดพิจารณา หากเห็นชอบขอได้โปรดลงนามในบันทึกแจ้ง เขต เพื่อขอความร่วมมือต่อไป.

(ลงชื่อ) อุไรวรรณ ธรรมกรบัญญัติ

(นางอุไรวรรณ ธรรมกรบัญญัติ)

ผู้อำนวยการกองวิชาการ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักการศึกษา โทร. 465-0702

ที่ กพม. 3004/10716 วันที่ 28 สิงหาคม 2526

เรื่อง ขออนุมัติกระทรวงมหาดไทยแบบสอบถาม

เสนอ หัวหน้าเขต

 กัวยบัตติพิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ได้มีหนังสือ
ขออนุมัติกระทรวงมหาดไทยในการเก็บข้อมูลจากบุคลากรในโรงเรียน ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียน
อาจารย์ใหญ่ และครู ได้แก่ น.ส.ศวรรคิก สุนทรสิงห์ นิสิศปริญญาโท ซึ่งเป็นข้าราชการ
สังกัดกองวิชาการ สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร เพื่อหาปริมาณนิพนธ์ เรื่อง
"การสำรวจสภาพที่เป็นจริง เกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด
กรุงเทพมหานคร"

 สำนักการศึกษาพิจารณาแล้ว เห็นว่าปริมาณนิพนธ์เรื่องนี้จะ เป็นประโยชน์ต่อทาง
ราชการ และสมควรให้ดำเนินการได้

 จึง เสนอมาเพื่อโปรดแจ้งให้โรงเรียนในสังกัดทราบ และให้ความร่วมมือตอบ
แบบสอบถามซึ่งได้จัดส่งมาพร้อมนี้ และขอได้โปรดส่งคืนกองวิชาการ ภายในวันที่ 30
กันยายน 2526.

(ลงชื่อ) สมจิต สุคนธสวัสดิ์

(นายสมจิต สุคนธสวัสดิ์)

รองผู้อำนวยการสำนักการศึกษา

ปฏิบัติราชการแทน ผู้อำนวยการสำนักการศึกษา

แบบสอบถามเรื่อง

"การสำรวจสภาพความเป็นจริง เกี่ยวกับการจัดการบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดกรุงเทพมหานคร"

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

- ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวและโรงเรียนของท่าน
 ตอนที่ 2 ถามเกี่ยวกับสภาพที่เป็นจริงของบริการแนะแนวในโรงเรียน
 ตอนที่ 3 ถามเกี่ยวกับสภาพที่ควรจะจัดการบริการแนะแนวในโรงเรียน

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวและโรงเรียนของท่าน

โปรดกรอกเครื่องหมาย ☐ ลงใน ☐ หน้าข้อความ

1. จำนวนนักเรียนในโรงเรียนของท่าน
 - ☐ ต่ำกว่า 401 คน
 - ☐ 401 - 1,200 คน
 - ☐ 1,201 คนขึ้นไป
2. ตำแหน่งราชการของท่านในปัจจุบัน
 - ☐ ผู้อำนวยการโรงเรียนหรืออาจารย์ใหญ่
 - ☐ ครูแนะแนว
 - ☐ ครูอื่น ๆ (รวมทั้งครูประจำชั้น)
3. ประสบการณ์ในการรับราชการครู
 - ☐ ต่ำกว่า 5 ปี
 - ☐ 5 ปีขึ้นไป
4. ความรู้ทางด้านการแนะแนว
 - ☐ เคยผ่านการศึกษาค้นคว้าหรืออบรมทางด้านการแนะแนวมาแล้ว
 - ☐ ไม่เคยผ่านการศึกษาค้นคว้าหรืออบรมทางด้านการแนะแนวมาก่อน

ตอนที่ 2 - 3

โปรดกาเครื่องหมาย / ลงในช่อง มี และ ไม่มี หน้าข้อความที่ตรงตามสภาพ
ที่เป็นจริงของการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนทางค่าน้ำมือ

และโปรดกาเครื่องหมาย / ลงในช่อง มาก ปานกลาง น้อย และ ไม่ควร
ข้างหลังข้อความที่ตรงกับความึกเห็นของท่านเกี่ยวกับการบริการแนะแนวในโรงเรียน

สภาพเป็นจริง ของบริการ		การจั้บริการแนะแนวในค่าน	ท่านึกว่าการดำเนินการ			
มี	ไม่มี		มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ ควร
		1. จักการอบรมครูแนะแนวและคณะครูเพื่อให้ความรู้ ค่านการแนะแนว				
		2. จักให้ห้องแนะแนวโดยเฉพาะ				
		3. จักให้ปฏิทินแนะแนวประจำปี				
		4. มีงบประมาณในการปฏิบัติงานแนะแนวโดยเฉพาะ				
		5. มีบุคลากรทางค่านการแนะแนวประจำโรงเรียน				
		6. มีเอกสารและอุปกรณ์สำหรับจั้บริการแนะแนว ในโรงเรียน				
		7. จั้บริการแนะแนวให้กับเด็กทุกคนในโรงเรียน				
		8. วั้ทหาระเบียนสะสมสำหรับนักเรียนทุกคน				
		9. จดบันทึกพฤติกรรมที่น่าสัง เกตของนักเรียน				
		10. บันทึกเกี่ยวกับเกียรติคุณ รางวัล และกิจกรรมดีเด่น ของนักเรียน				
		11. บันทึกเกี่ยวกับวินัยของนักเรียน				
		12. บันทึกเกี่ยวกับเหตุผลในการขาดเรียนของนักเรียน				

สภาพเป็นจริง ของบริการ		การให้บริการแนะแนวในชั้น	ทัศนคติความควรค่าในการ			
มี	ไม่มี		มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ ควร
		13. บันทึกเกี่ยวกับการลาออกจากโรงเรียนของนักเรียน 14. สำนวนปัญหาของนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือ 15. สำนวนสภาพการปรับตัวของนักเรียนโดยวิธีสังคมวิธี 16. สำนวนสภาพหรือลักษณะนิสัยของนักเรียนก๊วย มาตราส่วนประมาณค่า 17. ค้นหาความถนัดความสามารถของนักเรียน ด้วยวิธีทดสอบ 18. ให้นักเรียนเขียนบันทึกประจำวัน 19. สัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคล 20. ไปเยี่ยมบ้านนักเรียนเพื่อทราบรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวนักเรียน 21. ศึกษาเด็กเป็นรายกรณี 22. ประชุมพิจารณาปัญหาของเด็กพร้อมกับผู้รับผิดชอบอื่น ๆ 23. ให้คำแนะนำและบรรยายเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับ โรงเรียนให้นักเรียนทราบ 24. จัดให้มีการบรรยายของผู้มีความรู้จากบุคคลภายนอก เพื่อช่วยเพิ่มพูนความรู้ด้านต่าง ๆ ของนักเรียน 25. จัดหาและรวบรวมข้อสนเทศที่เป็นปัจจุบันเกี่ยวกับ การศึกษา อาชีพ ส่วนตัว และสังคมเพื่อให้บริการ แก่นักเรียน				

สภาพเป็นจริง ของบริการ		การจับบริการแนะแนวในค่าน	ทัศนคติการกระทำความผิด			
มี	ไม่มี		มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ ควร
		26. สอดแทรกข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ การศึกษา และสังคม ในเนื้อหาวิชาต่าง ๆ 27. ถักตอขอความร่วมมือจากสถาบันและบุคคลในชุมชน มาเป็นวิทยากร และขอชมสถานที่เพื่อการศึกษ 28. หาข่าวสารจากศูนย์แนะแนวฯ หรือแหล่งข่าวจาก ที่ต่าง ๆ 29. เชิญวิทยากรมาให้ความรู้ในค่าน โลกของงาน การเวียนตอ มารยาท การจรรवर สุขภาพ ยาเสพติด ฯลฯ 30. จัดหาเอกสารและคู่มือต่าง ๆ เกี่ยวกับการศึกษาต่อ อาชีพ การปรับคน ยาเสพติด ฯลฯ 31. จัดทัศนศึกษาให้นักเรียนชมสถาบันการศึกษาต่าง ๆ 32. จัดทัศนศึกษาให้นักเรียนชมโรงงานหรือหน่วยงาน ฝึกฝนอาชีพต่าง ๆ 33. จัดปฐมนิเทศให้นักเรียนที่จะสำเร็จการศึกษา ชั้นสูงสุดของโรงเรียน 34. จัดปฐมนิเทศเพื่อให้อาสาสมัครรายละเอียกต่าง ๆ เกี่ยวกับการศึกษาต่อและอาชีพ 35. จัดฉายภาพยนตร์ เพื่อส่งเสริมความรู้นอกเหนือ บทเรียน				

สภาพเป็นจริง ของบริการ		การ จัดบริการแนะแนวในค่าน	ท่านคิดว่าควรดำเนินการ			
			มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ ควร
มี	ไม่มี	36. แนะนำให้นักเรียนชมรายการโทรทัศน์ ฟังวิทยุ และอ่านหนังสือพิมพ์ในเรื่อง เกี่ยวกับอาชีพ				
		37. ให้ความรู้ในเรื่อง เทรษฎุกิจในชีวิตประจำวัน				
		38. ให้ความรู้เกี่ยวกับการปรับปรุงบุคลิกภาพของนักเรียน				
		39. ให้ทราบเกี่ยวกับรายได้และสวัสดิการของงานอาชีพ แต่ละอย่าง				
		40. จัดให้มีการแนะแนวหาหน้าที่ให้คำปรึกษาโดยเฉพาะ				
		41. จัดให้มีการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนที่มีปัญหาเรื่อง ความประพฤติ				
		42. จัดให้มีการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนที่มีปัญหาทาง อารมณ์				
		43. จัดให้มีการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนที่สอบตกให้ ปรับปรุงตนเองในด้าน การ เรียน				
		44. จัดให้มีการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนที่มีปัญหา ทางการ เรียน				
		45. จัดให้มีการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนเกี่ยวกับ วิธีเรียนและการทำงาน				
		46. จัดให้มีการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนในปัญหาส่วนตัว และครอบครัว				
		47. จัดให้มีการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนเกี่ยวกับปัญหา ความสัมพันธ์กับครูอาจารย์				

สภาพเป็นจริง ของบริการ		การจัดบริการแนะแนวในค่าน	ความคิดเห็นว่าควรดำเนินการ			
มี	ไม่มี		มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ ควร
		48. จัดให้มีการให้คำปรึกษาแก่นักเรียน เกี่ยวกับ การคบเพื่อน				
		49. จัดให้มีการให้คำปรึกษาแก่นักเรียน เกี่ยวกับการเตรียม ตัวล่วงหน้าก่อนการสอบและการปฏิบัติตนในการสอบ				
		50. จัดให้มีการให้คำปรึกษาแก่นักเรียน เกี่ยวกับปัญหาทาง การเงิน				
		51. จัดให้มีการให้คำปรึกษาแก่นักเรียน เกี่ยวกับการใช้ จ่ายเงินในทางที่เป็นประโยชน์				
		52. ช่วยให้นักเรียนเข้าใจความถนัด ความสนใจและ ความสามารถของตนเอง				
		53. ให้คำแนะนำนักเรียน เกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง ให้เป็นประโยชน์				
		54. จัดหางานให้นักเรียนทำในเวลาว่าง เช่น ระหว่าง ปิดภาคเรียน				
		55. จัดหางานให้นักเรียนทำภายหลังที่สำเร็จการศึกษา ไปแล้ว				
		56. สรรวจเด็กยากจนเพื่อให้ได้รับทุนจากที่ผู้บริจาค				
		57. สรรวจเด็กที่เรียนอ่อน เพื่อให้ได้รับการสอน ซ่อมเสริม เช่น ดอนเล็กเรียนหรือวันหยุด				
		58. สรรวจเด็กยากจนเพื่อให้ได้รับประทานอาหารกลางวัน โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย หรือซื้อได้ในราคาถูก				

สภาพเป็นจริง ของบริการ		การให้บริการแนะแนวในชั้น	ทัศนคติว่าควรดำเนินการ			
มี	ไม่มี		มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ ควร
		59. จัดกลุ่มนักเรียนให้เรียนในกลุ่มเดียวกันเพื่อสะดวก ในการเรียนการสอน				
		60. ตรวจดูสภาพนักเรียนและจัดส่งเด็กไปรับการรักษา เมื่อพบอาการผิดปกติ				
		61. ติดตามนักเรียนหรือหน่วยงานต่าง ๆ ในชุมชนเพื่อ หางานให้นักเรียนทำ				
		62. จัดส่งรายงานต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวนักเรียนให้ ผู้ปกครองของนักเรียนได้ทราบอย่างสม่ำเสมอ				
		63. ติดตามผลหลังจากให้การแนะแนวแก่นักเรียนไปแล้ว				
		64. ออกไปเยี่ยมบ้านเพื่อติดตามผลการให้ความช่วยเหลือ แก่นักเรียน				
		65. ออกแบบสำรวจเพื่อทราบว่านักเรียนที่ออกจากโรงเรียน จะไปศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพ ณ ที่ใด				
		66. ส่งนักเรียนไปให้ผู้เชี่ยวชาญโดยเฉพาะช่วยเหลือ ในกรณีที่เด็กมีปัญหา				
		67. ออกแบบสอบถามเพื่อขอความเห็นคณะครูเพื่อ ปรับปรุงบริการ				
		68. สัมภาษณ์นักเรียนที่จบการศึกษาไปแล้ว หรือ ผู้ปกครองของนักเรียน				

สภาพเป็นจริง ของบริการ		การจัดบริการแนะแนวในชั้น	ท่านคิดว่าควรดำเนินการ			
			มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ ควร
มี	ไม่มี	69. ใช้ไปรษณียบัตรติดต่อนักเรียนที่จบการศึกษาไปแล้ว เพื่อติดตามผล				
		70. ติดตามผลนักเรียนที่จบการศึกษาแล้วทางโทรศัพท์				
		71. ติดตามผลการเรียนของนักเรียนจากฝ่ายทะเบียน อย่างสม่ำเสมอ				
		72. ทาสถิติของผู้ที่จบไปแล้ว เกี่ยวกับการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพหรืออยู่เฉย ๆ				
		73. สังเกตความพร้อมของคณะครู นักเรียน และ ผู้ปกครอง เกี่ยวกับการ จัดและการใช้บริการ แนะแนว				
		74. อภิปรายกันระหว่างบุคลากรแนะแนวและคณะครู				
		75. ประเมินผลงานแนะแนวของโรงเรียนเพื่อปรับปรุง แก้ไขนำมาใช้และเผยแพร่				
		76. ประสานงานต่าง ๆ ในโรงเรียนกับหน่วยงานและ บุคคลภายนอกโรงเรียน				
		77. ติดตามผลการ จัดบริการแนะแนวและให้คำแนะนำ คณะครูที่ขาดประสบการณ์ทางการแนะแนว				
		78. ประเมินผลและรายงานผลการปฏิบัติงานแนะแนว ของโรงเรียนเป็นระยะ ๆ				
		79. ประสานงานกับหน่วยงานนอกโรงเรียนหรือในชุมชน				